

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 139 / Temmuz 1993 / 4.- DM

TC'DE BÜYÜK ÇÖZÜLÜŞ

"Savaş sorumluluğu konusunu münakaşa etmek çok büyük bir hata idi. Bu mesuliyeti hiç yorulmadan sürekli bir şekilde hasımlarımıza yüklemek gerekirdi." Bunun nedeni ise, bu görüşlerin sahibine göre şöyledir: *"Bizim kendi propagandamız, hasım tarafa küçük de olsa bir hak verecek olursa, kendi hakkımızdan şüphe etmek için bir adım atılmış olur. Böylece topluluk, rakibin haksızlığının nerede son bulduğunu ve bizim hakkımızın nerede başladığını tespitte zorluk çeker ve endişe içinde kalır. Eğer bir de rakip böyle hatalar işlemez de, bütün kabahati istisnasız karşı tarafa atarsa, bu durum daha da fenalıklar doğurarak ortaya çıkar. Böylece halkımız daha akla uygun ve sürekli bir şekilde yönetilen düşman propagandasına inanmaya başlar..."*

Bu sözler, Türk egemenlerinin yakından tanıdığı ve dünyanın ise tanık olduğu en büyük faşist-diktatör Adolf Hitler'e ait. Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'nda yenilmesinin kendisince en ciddi nedenini böyle açıklıyor "Kavgam" adlı kitabında.

TC özel savaş yönetiminin son dönemlerindeki politik manevralarına ve uygulamalarına baktığımızda, kendisini, "Türkiye Cumhuriyeti"nin

Devamı 2. sayfada

TC özel savaşının bitmeyen katliamları

■ Kürdistan'da ve Sivas'ta vahşet uygulamaları ve katliamlarla varlığını sürdürmeye çalışan sömürgeci rejim, topyekün özel savaşla sonuç almaya çalışıyor, yeni katliamlara hazırlanıyor.

■ TC rejiminin katliamlarına ve topyekün imha amaçlı saldırılarına karşı sessiz kalmayalım; daha fazla bilinçlenmek, örgütlenmek ve Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçılarıyla tek yürek olmak, yaşamımızın vazgeçilmez garantisi ve kurtuluşumuzun teminatıdır.

Tarih sayfaları açıldığında her yaprağı katliam, soykırım, vahşet, talan, acı ve gözyaşı olan TC, günümüzde de bu gerçeğini en amansız bir biçimde sürdürüyor. Kana doymayan vampir gibi her tarafa dehşet saçıyor, temiz yaprakları kanla-barutla kirletiyor. Dağları ve köyleri aralıksız bombalıyor. Hitler faşizmini aratmayacak tarzda insanları kurşuna diziyor, diri diri yakıyor, canlı olarak helikopterlerden atarak katlediyor. Geçmiş yılları ve ayları bir tarafa bırakarak, sadece Temmuz ayının birkaç gününü ele aldığımızda, korkunç bir vahşet tablosu karşımıza çıkıyor. Ve bütün bunlar, "demokrasi", "laiklik", "kardeşlik" maskeleri altında gerçekleştiriliyor.

Temmuz ayının birkaç günlük kanlı bilançosu şöyle:

1 Temmuz günü, Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı Boşat köyü korucuları, ordu güçlerinin desteğiyle 23 köylüyü kaçırarak rehin aldılar. Köylülerin akibetinin ne olduğu bilinmiyor.

Aynı gün, Pazarcık'a bağlı Esmetur köyü Oruçlar mezrasında koruculuğu kabul etmeyen Mustafa Doğan kurşuna dizilerek öldürüldü.

Mardin'in Derik ilçesine roketatar ve havan toplarıyla saldıran ordu güçleri, ilçeyi harabeye çevirdi.

2 Temmuz 1993 tarihinde Adana'da sağ ele geçen İbrahim Kutlu ve Fahri Çelik kurşuna dizilerek katledildi.

Yine aynı gün, Şırnak'ın Güçlüko-

Devamı 4. sayfada

Amansız doğa koşullarında şehit düşen yoldaşlarımızı anıyoruz

YAZILARI 6-11. SAYFALARDA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

14 Temmuz direnişçilerinin anısına aklanarak karşılık vermek, kör tarihe verilen bir karşılıktır

14 Temmuz direnişçiliği, kesintisiz başarıları mümkün kılan bir devrimcilikle ve bu temelde sağlanan zaferle ulusal kurtuluş mücadelemizde yer edinmiştir. İnsanlar unutkandır. Hatta denilir ki, "Hafıza-ı beşer nisyan ile maluldür", yani insan hafızası unutkanlık hastalığı taşır. Fakat bunun tam böyle olduğunu sanmıyorum veya öyle olmaması gerektiğini düşünüyorum. Unutulmaz yaşamlar, anlar, kişiler, eylemler vardır. Varlıklarıyla insanlıkla eş düzeyde değer taşıyan, öyle olması gereken unutulmazları gözardı edemeyiz, bellekten silemeyiz. Bu eğer yeterince anlaşılmışsa, unutulmaması gereken gerçekten unutulmazsa, bu, onu gerçekleştiren kişinin de başarısı demek olur; unutulmazın yaşatılması olur. Bütün bunların bileşkesi de zafer anlamına gelir. Bir kişiyi, bir örgütü, bir halkı değerlendirmek istiyorsak, bunun en temel kıstaslarından birisi de onun geçmişine, ne kadar saygı gösterdiği, geçmişinin yiğitliklerine ve unutulmazlarına ne kadar yaşam şansı verdiğidir. Ve çok acıdır ki halk gerçekliğimize baktığımızda, ondan belleksiz bir halk, hafızasını çoktan yitirmiş bir halk olarak söz edilir. Bu bir anlamda doğrudur.

Tarihi halklar demek, tarihini olduğu gibi yaşayan halklar demektir aynı zamanda. Bakın Avrupa'nın gelişmiş halklarına, onların yaşadıkları, önemli oranda kendi tarihleridir. Bir de bizim tarihimize bakalım; şekillendirilen kişilik burnunun ötesini göremeyecek kadar inkarla yüklüdür. Ve en kötüsü de, kendisine ait olmayan tarihi, ona kendi tarihiymiş gibi mal etmektir. Bir halka kendisine ait olmayan bir tarih mal edildi mi bu onun kendi tarihini unutmaktan daha da kötü bir duruma düştüğü anlamına gelir. Kendi egemenlerinin tarihi ile aldatılan bir halk belli ölçüde baskı düzeni altındadır. Buna, egemenlerin kendi tarihlerini bilinçli olarak genel tarih olarak halklara kabul ettirme politikası diyebiliriz. Ancak tamamen yabancı bir tarihi, hem de katliamla yazılmış bir tarihi,

Devamı 12. sayfada

TC'DE BÜYÜK ÇÖZÜLÜŞ

Baştarafı 1. sayfada

kurucusu M. Kemal'in öğrencisi olarak da kabul eden Adolf Hitler'in bu görüşlerinin günümüz Türkiye'sinde yürütülen psikolojik savaşta temel alındığı çarpıcı bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır. Bundan hareketle son günlerde Genelkurmaylığın, Bakanlar Kurulu'na ve "dost basın"a verdiği brifingi hatırlamadan ve bunun perspektif-talimat olarak uygulamaya geçirildiğini düşünmeden de geçemiyor insan.

Kürdistan'da başlayan ve Türkiye sahasını da kapsamına alan PKK-TC savaşı onuncu yılını tamamlamaya doğru ilerliyor. Hayatın bütün alanlarına nüfuz ederek köklü değişimler yaratan bu savaşın geçen süresini PKK'nin kazandığını belirtmek, yeni bir durumu açıklamaktan çok, gözler önündeki bir gerçeği tekrar dile getirmektir. Sömürgeci devlet yetkililerinin de aynı gerçeği dile getirmelerini elbette bekleyemeyiz. Çünkü buna gücünün yetmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Bir "yenilenme"den veya "değişim"den bahsediliyor. Gerçeklerin dilinde bu tür söylemlere rastlamak hayalini kuracak değiliz. Ancak sömürgeci özel savaş politikalarının yüzeyinde bu tür söylemler birbirine sık sık çarpar dan dile getirilirken, neyin amaçlandığı çok açıktır. Nitekim bu savaşta PKK'nin psikolojik üstünlüğü elinde tuttuğu sömürgeci yetkililerin açıklamalarında çokça itiraf edilmiş ve bunun ne pahasına olursa olsun tersine çevrilmesi gerektiği defalarca dile getirilmiştir. Çünkü Kürdistan halkının yanısıra, Türkiye halkı da her geçen gün daha fazla PKK'nin haklılığına, bir kurtuluş hareketi olduğuna inanırken, kendi egemenlerine olan inancını o oranda kaybetmektedir. Bu durum, oldukça PKK lehinde olan çok önemli bir süreçtir. En azından zaferin yarısı kadar önemli ve tam bir zafer için çok avantajlı bir zemindir. Bütün savaşlarda böyle aşamalar yaşanmıştır ve bu durum zaferin uzak olmadığını göstermiştir. Bunun da ötesinde PKK ile TC arasında sürmekte olan savaşın, geçmişin bütün savaşlarından farklı bir niteliğe sahip olduğunu, savaşan tarafların karakterlerinin sır olmadığını, yine bu savaşın büyük bir güç dengesizliği içinde başlayarak bu düzeye geldiğini özellikle belirtmek gerekiyor. Dolayısıyla bu süreç, geri döndürülemez bir biçimde ileri gelişmelerin yoluna koyulmuştur.

"Kabus gibi günler..."

"Türkiye yanıyor... Türkiye sarsılıyor..."

"Dört bir yanımızı saran bu yangını söndürmek lazım..."

"PKK lideri savaş ilan etti. Dediğini yapıyor..."

"Acı gerçek: Devlet işlemiyor..."

"Artık adını koymak lazım. Bu bir savaştır" vb. başlıklar ve belirlemeler, savaşın psikolojik cephesinde yer alan burjuva basından seçmelerdir. Bu sözlerin sahipleri ki, bütün hünerlerini konuşturarak gerçekleri devletlerinin lehine çarpıtmak isteyenlerdir. Nitekim "düşman basın" dışarda bırakılarak "dost basın"a Genelkurmaylıkta brifing verilmesi boşuna değil. PKK lehinde anlam vermeye açık deyimler üzerinde bile durulmuş ve bu basına yönelik yeni sürecin görevleri dayatılarak kabul ettirilmiştir. Hürriyet gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök, *"Toplumun başında bu kadar büyük terör belası varsa, elbette bütün kurumları bu terörle mücadelede üzerine düşeni yapacaktır. Basın da bu kurumların başında yer alır"* sözleriyle basın adına özel savaş rejimine hizmet etme onursuzluğunu göstermiştir.

Türkiye'nin özellikle askeri, siyasi ve ekonomik açıdan üst düzeylerde bunalımlı olan gerçeğine güven bunalımı da eklenmiştir. Yıllardan beri dile getirilen vaatler bir türlü yerine getirilemediği gibi, halkın mevcut olan yaşam düzeyinin daha da gerilere giderek her gün biraz daha çekilmezliği ortaya çıkıyor. "Allah devletimize zeval vermesin" edebiyatına alıştırılan toplum, adım adım "devletinin" kendisine düşman olan gerçeğini, her vaadin sonunda çok kötü bir biçimde kandırıldığını, çok acımasızca ezildiğini ve hatta insan yerine bile konulmadığını görüyor. Aynı gerçek devletin Kürdistan halkına karşı yürüttüğü imha savaşının propagandası için de geçerlilik kazanmıştır. *"Mazlumların kanı yerde kalmayacak ya da eşkıya pişman olacaktır gibi beylik lafların çoktan beri anlamlarını yitirdiği biliniyordu. Ancak PKK'nin son günlerde gerçekleştirdiği eylemler karşısında bu laflar büsbütün gülünç olmaya başladı"* biçimindeki sözler de sömürgeci özel savaş cephesinde yer alan bir sesle dile getiriliyor.

Bu, TC açısından ağır bir yenilgi, cumhuriyet tarihi boyunca tanık olunmamış bir karamsar tablodur. Bu gerçek, toplumun ezici çoğunluğuna ayna gibi yansıyor. Artık sıradan insanlar, vaatlere, çok çeşitli iddialara tok oldukları için, devletin her türlü vaat ve iddialarına gülüp geçiyorlar. Bunları yorumluyorlar ve gerçeğe yakın sonuçlara ulaşıyorlar.

Bütün bunlardan dolayı devlet, savaşın etkilediği bütün alanlarda yeni maskelere ihtiyaç duyuyor. Bu maskeler altında mevcut özel savaş yönelimlerini barbarlıkta daha da sınırsız kılmak istiyor. Geçmişte çeşitli nedenlerden dolayı yapamadığı imha uygulamalarını bu şekilde yapmak amacını taşıyor. Hitler'in yaptığına benzer bir biçimde özgürlük savaşçılarını ve onları destekleyen halkımızı yeryüzünden silinmesi gereken "acımasız mahluklar" olarak gösteriyor ve Türk halkını ve askerini de bu psikolojinin altına çekerek şartlandırma çabasını sürekli bir şekilde yoğunlaştırıyor.

Sömürgeci Türk devleti tüm gücünü harcıyor, topyekün özel savaşına bütün kurumlarını, bütün toplumu sahte bir seferberlik anlayışıyla katmak istiyor. Gerçekten de savaşın ulaştığı düzey bir zamanların "yıkılamayan devlet" efsanesi imajını yine aynı toplum nezdinde yerle bir etmiş, devleti ölüm-kalım meselesiyle karşı karşıya getirmiştir. Her gün katlanan gelişmeler, sömürgeci egemenlik sisteminin nihai sonu için tehlike çanlarını çalıyor. Kulakları sağır edercesine çalan tehlike çanları, sömürgeciliğin Kürdistan halkına karşı başvurduğu çılgın terör ve katliam uygulamalarının esas nedeni oluyor.

Gece ve gündüz imha turları

Karşımızda yürütülen haksız bir savaştır. Bu demokrasi değil ki, çareler tükenmesin. Haksız, barbar savaşlarda bütün çabalar çareler arayıp bulmak içindir. Aslında kalıcı hiçbir çare yoktur. Çare diye sarılınan her şey bir yere kadardır. Mevcut çıkmazdan-bunalımdan çıkış sanılan her "çare" geleceğe daha ağır bunalımlar aktarır. Bu savaş, egemen sömürücü devletler arasında geçmiyor ki, halkın fiili katılımı ya da desteği olsun. Dolayısıyla sömürgeci bir devletle ve onun egemenliğindeki sömürge bir halkın savaşı, egemen sömürücü devletler arasında geçen savaşlardan oldukça farklı özellikler taşımaktadır. PKK ile TC arasındaki savaş böyle bir savaş karakterine sahiptir. Bunun da ötesinde dünyada benzerlerine rastlanmayan iki ayrı gücün savaştığını, bu güçlerin temsil ettikleri gerçeğin bu savaşın sonucunu şimdiden belirlediğini vurgulamak gerekiyor. Nitekim şimdiye kadarki savaş süreci, geleceğin sonuçlarını ilgili her çevreye yansıttığını söylemek durumundayız.

Bu nedenle, imha ya da tasfiye amaçlı bütün çözüm biçimleri sorunu ağırlaştırmaktan, daha fazla kanın dökülmesine yol açmaktan, tahribatları büyütmekten öteye bir sonuç vermeyecektir. Bunu geçmiş yılların aynasında çokça gördük. Tüm açıklığıyla ortada duran bu gerçeğe rağmen, sömürgeci Türk devletinin bu kör şiddette ısrar etmesinin altında bir seçeneksizliğin yattığını ve bunun da alınmış bir yenilgi olduğunu görüyoruz. Ancak sömürgecilik açısından bir umut da vardır. Askeri güç imkanlarına dayanarak, rakip tarafı ezme olasılığı. Fakat bu noktada da belirleyici olan muazzam askeri teknik değil, rakip tarafın, yani PKK'nin çizgisi ve savaş taktikleridir. Karşı taraf bu noktalarda zaafa uğrarsa TC'nin her şeyini hasrettiği umudu uzun vadeli olmasa da gerçeğe dönüşmüş olacak. Bundan dolayı, "kazanmak da kaybetmek de bizim elimizdedir" diyoruz. Yeri gelmişken belirtelim ki, TC'nin kaderi de PKK'ye bağlanmıştır; varlığı-yokluğu PKK'nin gelişme seyrine endekslenmiştir. Bu anlamda savaş henüz sürüyor da olsa, TC'nin büyük haksızlığı şimdiden PKK'nin büyük haklılığına mahkum edilmiştir.

Şimdiki bütün çabalar PKK'ye endeksli olmaktan, PKK'nin inisiyatifi altında şekillenen koşullarda savaşmaktan kurtulmak içindir. Devletçi basını talimatlarla yönlendirmenin, buna karşılık muhalif basını susturmaya çalışmanın bir nedeni de budur. Her şeyden önce şimdiye kadar yapamadıkları kapsamlı katliamları gerçekleştirmenin iç ve dış koşulları hazırlanmaya çalışılıyor. Bunun için çok yönlü çabalar yürütülüyor, diplomatik seferler düzenleniyor. İçte ve dışta tek ses olarak PKK'ye karşı imha savaşını başarmak için kapalı kapılar ardında gece ve gündüz durmadan senaryolar, komplo ve provokasyonlar hazırlanıyor. Tansu Çiller'in başbakanlığının ilk günlerinde verdiği bazı demeçlerde, "Türkiye'nin sorunlarını çözmek için gerekirse Meclis'te geceleri de çalışırım" açıklamasında bulunması tesadüf olmasa gerek.

Koalisyon hükümetinin başı Tansu Çiller, zamanının önemli bir kısmını partiler arası ilişkilere, orduyla görüşmelere ve devlet kademesinde etkili olan kurumların temsilcilerini ziyaretlere ayırıyor. Bu çabalara, "milli mutabakat" turları deniliyor. Adı doğru konulmuyor, Türk devletinin milli mutabakat sorunu üst düzeyde zaten sağlanmış durumdadır. Hatta bu uluslararası bir mutabakatla da belirli oranda güçlendirilmiştir. Yalnız hükümeti oluşturan partiler değil, bütün burjuva partiler, "teröre" karşı ortak politika oluşturmada sonuna kadar hazır olduklarını defalarca açıklamışlardır. Nitekim bu "milli mutabakat"tan daha fazlasının sağlanması kolayca başarılacak bir iş değildir. Yine savaşın geldiği bu aşamada, devlet kademesinde sağlanan mutabakatın topluma indirilmesi ya da dayandırılması da çok zor bir olay.

Hiç tereddütsüz belirtelim ki, yoğunca yürütülen bu çabalar, "milli mutabakatı" sağlamak için değil, sağlanan bu zemin üzerinde ortak görüşler etrafında Kürdistan halkının imhasını planlamak ve bunda hedeflenen amaca ulaşmaktır. Bu konuda bir görüşbirliği içinde hareket ediliyor. Kaldı ki, bütün burjuva partileri devleti koruma ve kollama felsefesine dayalı olarak ortaya çıkmışlardır. Nitekim siyasi çözüm söylemine sahip bir HEP'in başına getirilenler herkesçe biliniyor.

Çok açık ki, sömürgeci Türk devleti, halkımızın PKK önderliğinde ilerleyen ulusal kurtuluş sürecine dayattığı veya dayatacağı kapsamlı katliamları çıplak bir tarzda gerçekleştirme cesaretini gösteremeyecektir. Bu yöneliminde binbir çeşit maskeleme biçimlerine başvuracaktır. Bununla bir yandan halka geri adım attırmayı hedeflerken, diğer yandan da bütün nedenleri PKK'ye bağlamaya çalışacaktır. Eğer tutturmanın koşullarını yaratabilirse, *"toplu katlet, PKK'nin üzerine at"* taktiğine iyiden iyiye sarılacaktır. Böyle bir taktiğe oldukça da ihtiyacı vardır. Bu onun için çok önemli bir propaganda malzemesi olacaktır. Böylelikle dış kamuoyuna, PKK'nin yürüttüğü mücadelenin bir savaş değil, terör ve halk katliamı olduğunu söyleyecek ve bütün dünyayı PKK'nin karşısına dikmeye çalışacaktır. Sadece son bir ay içerisinde sömürgeci güçler tarafından tek tek ve toplu olarak 100'e yakın Kürt insanı katledilmiş ve bu katletme olaylarının da PKK tarafından gerçekleştirildiği yönün de propaganda yapılmıştır.

Tansu Çiller, hemen her açıklamasında devlet adına "ana şefkati"yle herkesi kucaklamak istediğini söylerken, aynı devletin saldırı güçleri Kürdistan'da ana ve çocukları hunharca katletmektedirler. Bununla da yetinilmemekte, katliam fotoğrafları burjuva basında boy boy verilerek "PKK'nin vahşeti" olarak yansıtılmakta, timsah gözyaşları dökülmektedir. *"PKK azdı", "Bunlar insan olamaz"* sözlerine benzer manşetler burjuva basında en çarpıcı bir biçimde neşredilmektedir. En akla gelmedik vahşet örnekleri sergilenmektedir. Çünkü bu çağdışı sömürgeci rejime göre en büyük vahşet, PKK'yi iç ve dış kamuoyunda teşhir etmek için en büyük propaganda malzemesidir. Örneğin Hürriyet gazetesinin manşetinde verdiği gibi *"Gör Avrupa, işte PKK"* diye propaganda yapabilmek için...

bir yoğunlukta. Gözlerin yalan söylemeyeceği belirtilir. Bir değişim vardır, ancak bu, uğruna mücadele ettiğimiz olumlu değişim değil. Tersine bu olumlu değişimin önüne geçmeyi hedefleyen olumsuz bir değişimdir.

Biliyoruz ki, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, PKK önderliğinde her yıla bir önceki yılı katlayan gelişmeleri sığdırarak sömürgeci egemenlik sisteminde kapanması zor olan gedikler açtı. Açılan bu gediklerden, bir burjuva gazetecisinin deyimiyle *"Türkiye gemisi su alıyor."* Gün geçtikçe su kütlesi ağırlaşıyor, bırakalım bu ağırlığı hafifletmeyi, geminin diplere batmaya doğru gidişi engellenemiyor. Bunun içindir bunca telaş ve bunca çılgınlık. İşte, özel savaş rejimi, bu duruma nasıl gelindiğinin tek yanlı nedenleri üzerinde hesaplar yaparak adeta kaybettiği yılların başına dönmek ve çok acımasız bir imhayı, o da olmasa bir tasfiyeyi gerçekleştirmek istiyor. Hitlervari bir değerlendirmeyle geçmişinin elinde olmayan yumuşak yanlarını tümden atmayı önüne hedef koyuyor.

"PKK ile sürdürülen savaşı kesinlikle kazanacağım" şeklindeki sözler, Başbakan Tansu Çiller tarafın-

Bütün bunlar olurken son dönemlerde sözümona sivil çözümler üzerinde de duruluyor. Bu, TC'nin ısrarla dayattığı imha sürecine aykırı bir yaklaşım değildir. Kaldı ki söz konusu olan, gerçek bir sivil ya da siyasi çözüm arayışı ve de çabaları değil. Bu söylemi telaffuz edenler, PKK'nin Kürt halkının temsilcisi olmayan terörist bir örgüt olduğunu, Türkiye'de Kürt sorununun bulunmadığını söyleyenlerdir. Hakkari'de Bakanlar Kurulu'nu 1,5 saatliğine toplayıp ezberletilen konuşmalar yapmak, "Bir ana şefkatiyle size geldim. Ben anayım, acılarınızdan anlarım" demek, psikolojik özel savaşa analık etmekten başka bir şey değildir. Bir devlet düşünün; anaları her gün acılara boğdursun, ardından temsilcisini göndererek, *"Ben anayım, acılarınızdan anlarım"* sözlerini söyletsin... Bütün yönleriyle planlanmış bir psikolojik savaş...

Özellikle ateşkes adımı ve bu siyasal atılımla ortaya çıkan gerçekler, savaşa yeni bir imaj kazandırdı ve bu temelde ulusal ve uluslararası alanlarda farklı koşullar şekillendirdi. Özel savaş rejiminin bütün yönleriyle planladığı "iç harekat", 1993 baharında uygulamaya geçirilecekken, PKK'nin tek yanlı ateşkes ilanı buna karşı bir engel olarak ortaya çıktı. Sömürgeci operasyonlar devam etse de, esas olarak bu "iç harekat" ya da basında adlandırılan isimle "Eşref Bitlis Planı" istenilen biçimde uygulanma zeminini bulamadı. Bu harekata göre bütün Kürdistan hedeflenecek, dağ-taş yerle bir edilecekti. Ateşkes süreci bozulduktan sonra düğmeye basıldı ve Kürdistan şimdiye kadar görülmedik boyutlarda bombalanmaya başlandı. Ancak, her türlü yıkımı mübah gören, tümden imhayı hedefleyen bu operasyonlar, ateşkes adımıyla farklı bakış açısına sahip olan iç ve dış kamuoyunun oluşan baskısı nedeniyle eskisi gibi yürütülemezdi. Bu nedenle planlanan askeri şiddet yönelimine yeni kılıflar uydurmak gerekiyordu. Sözümona sivil çözüm bu noktada gündeme getiriliyor.

Buna bağlı olarak yaratılmak istenen imaja göre, sözümona Tansu Çiller ikinci bir Özal olarak "Kürtçe TV ve Kürtçe eğitimden yana" bir eğilimdeyken, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel bu eğilime karşı çıkmaktadır. Burada bir sahteliği görüyoruz, rejimin asıl sahiplerinin öngördüğü ve uygulatmak istediği oyunun perdelerini seyrediyoruz. Çiller ile Demirel'in Kürdistan sorununda görüş ayrılığına düşmeleri, farklı eğilimlere güç vermeleri dikkate alınır bir durum olamaz. Kaldı ki Çiller'i başbakan, Demirel'i ise cumhurbaşkanı yapan, onların rollerini belirleyen aynı egemen güruhtur. Türkiye gerçeğini biraz da olsa yorumlayabilenler, bu tür yaklaşımların maksatlı olduğunu, aynı politikanın ayrı ayrı kişiler şahsında başarılmak istendiğini kavramakta zorlanmazlar. Nitekim Türk egemenlik sisteminin tarihi benzer oyunlardan ibarettir. Her şeyin altında toplumda uyanışa yol açan her gelişmenin imhası, ezilmesi, bir daha dirilmemecesine yerle bir edilmesi yatmaktadır.

Demek ki Çiller, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük imha harekatının dayatılması ve bunun sonuca götürülmesi için özenle seçilmiş bir maskedir. Ona biçilen rol kadınlığını özel savaşın hizmetinde bir araç olarak kullanması, "ana şefkati" gibi deyimlerle duygulara hitap etmesi, "sivil çözüm" söylemleriyle gündemi saptırmasıdır. Sözümona böylelikle kamuoyunda umut uyandıracak, toplumu bu beklentiyle meşgul edecek ve öte yandan askeri şiddet de sınır tanımazlığıyla en başta katliamlar olmak üzere, hayatın her alanında hükmünü icra ederek sonuç almaya çalışacaktır. Bu anlamda Çiller, ilk defa film setinde rolünü yapmaya çalışan acemi ve heyecanlı bir artisti oynuyor. Onun bir ikinci Özal olarak yansıtılmak istenmesi de, topluma sunulmaya çalışılan sahte umutla ilgilidir. Gerçekten Özallaştırılmak isteniyorsa, daha deneyimli olan Özal'ın akibeti neden öyle olsundu? Bu bir sorudur; cevabı da açıktır.

Askeri cephede ise temel politika "eşkıyayı kökünden kurutma" doğrultusundadır. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'i siyasetin her sahasında görüyoruz. Bir sivil parti başkanı ya da hükümetin bir bakanı gibi aktif politika içindedir. Demeçleri tümüyle düşmanca ve tehdit içeriklidir. Yapılanları az bulmuş olacak ki, daha sert uygulamalardan bahsetmektedir. Sıkıyönetimin gündeme gelebileceğinden söz etmektedir. Demokrasinin ayaklar atında çiğnendiği yerde, bir daha sıkıyönetimden bahsetmek!.. Aslında bu tür deyimler kendi başına kopuk olarak bir anlam ifade etmez. Bunlar asıl gerçeğin yüzeye vuran görüntüleri, yansımalarıdır. Yapılmak istenenlerin önünü düzlemek, dikkatleri buradan uzaklaştırmak ve böylece gündemi görüntüler etrafında oluşturmak amaçlanıyor. Özellikle bu dönemde duyarlı bütün kesimlerin, sömürgeci özel savaş rejiminin sahte gündemlerine takılmaları, bu konuda toplumu uyararak ve asıl gündem konusunda bilinçlendirerek harekete geçirmeleri onların çok önemli bir görevi durumundadır.

Bilinmelidir ki, Türk devleti, aleyhine işleyebilecek bütün muhalif odakları acımasızca ezmek amacındadır. Muhalif olmaya açık olan bütün kişilere, kurumlara, hatta yerlere ve etkinliklere katliamla karşılık vermek "milli mutabakat" çerçevesinde karar düzeyine çıkarılmıştır. Bu konuda Sivas katliamı açık bir örnektir ve çokça sonuç çıkarılabilecek bir uygulama biçimidir. Gelinen bu aşamadan sonra dosyası suçlar yığınından oluşan bu devletin sahte vaatlerine kanmak, bunca terör uygulamalarına rağmen beklentiler içinde olmak, izahı çok zor olan bir gaflet durumudur. Günün en yakıcı görevi, varsa bu gaflet durumundan zaman geçirmeksizin bir an önce sıyrılmaktır. Nitekim süreç hiçbir zaman bu kadar hızlı bir tempoya ulaşmamıştır. Onun gerisinde kalmak şu veya bu biçimde ezilmekten başka bir sonuca yol açmayacaktır.

Şuna da emin olunmalıdır ki, TC'nin topyekün imha seferberliği, kendi gücüne ve onayına dayanan bir karşı-devrimci yönelim değildir. Bu konuda yanılgıya düşmek, doğru tavır almamaya, sürecin gerisinde seyretmeye götürecektir. Batı emperyalizminin esirgenmeyen çok yönlü desteği olduğu açıktır. Yaşadığımız bu çağda böyle bir imha girişimi, her gücün kendi başına başvurmaya cesaret edebileceği bir olay değildir. Nitekim emperyalist cephenin Türkiye'den sorumlu gücü olan Alman-ya'nın bu dönemdeki tavrı, bu konuda açık örnektir. Alman Genelkurmayının üst düzey temasları, "PKK terörizmi"ni ezme konusundaki akıl hocalığı, düşmanca demeçleri ve yine Alman gizli servis şefleri ile MİT üst düzey mensuplarının gizli görüşmeleri ve geliştirilen ortak işbirliği birçok olası yönelim konusunda fikir veriyor.

Batının çifte standartlı yaklaşımı, ikiyüzlü politik tutumu, TC sisteminin büyük çözülüşünün sonuçlarından bağlantısız bir durum değildir. Bir kaybedişin kesinleşmeye doğru hızla gitmesi, Batıyı da bu şekilde tutum almak zorunda bırakıyor. PKK'nin dünya görüşü, politik tutumu sıradan bir çerçeveye sığmayacak kadar geniş bir kapasitededir. Ortadoğu'yu yakından etkileyen ve buradan da dünya güçler dengesini bozmaya yol açan bir hareket olma konumu söz konusudur. Bu, PKK'de somut gerçekliğini bulan sosyalizmin kendi gücünü Ortadoğu cephesinde icra ederek dünyaya yayması olayıdır. Her şeyden önce PKK'nin sosyalist insanı yaratarak sosyalizmi gerçek temellerine oturtup geliştirme yaklaşımı şimdiden uygulama gücüne ulaşmış ve bu uygulama dünyanın birçok yerine dağılmış hemen her Kürtte şu veya bu düzeyde temsilini bulmuştur. Bu anlamda PKK; bir parti olmaktan çıkmıştır ve yine sadece halklaşmamış, mal olduğu halkın her alandaki yaşamına ve onun uygulama gücüne dönüşmüştür. Dolayısıyla Kürdün bulunduğu her yerde bir PKK ve onun yaşam anlayışı vardır. Bu sıradan bir olay veya bir gelişme düzeyi değildir. Olağanüstü özellikler taşıyan, bu konumuyla PKK'yle ilgili olan her güç ve çevreye parmak ısırtan, onları şaşkınlık içine sürükleyen bir olaydır. Dünya egemenliğinde söz sahibi olan, onu politik ekonomik ve diğer alanlardaki çıkarları doğrultusunda her yöne çekip çeviren en büyük devletlerin bile kendi insanlarında geliştiremedikleri olayı PKK geliştirme başarısını göstermiştir. Hem de bunu diğer devletlerin sahip olduğu her türlü maddi imkanlardan yoksunluğuyla ve sadece ideolojik-politik anlayışıyla sağlama büyüklüğüne ulaşmıştır. Bunun örnekleri az görülmemiştir. Kürdistan'da hemen her gün bu yönlü gelişmeler yaşanırken, yurtdışı alanlarda da bu gelişme görülmektedir. 24 Haziran 1993 tarihinde Kürtlerin bulundukları her ülkede harekete geçerek, Kürdistan'daki katliamlara karşı topyekün bir biçimde seslerini yükseltmeleri de, söz konusu gelişmenin bir sonucudur.

Bu tartışmasız gerçekliği, aslında Batı emperyalizmi Türk sömürgeciliğinden daha iyi görüyor. Özellikle de burada görülmesi gereken bütün çarpıtmalara rağmen, PKK'nin Kürt sorununun ta kendisi olduğudur; yine "PKK ayrı, Kürt sorunu ayrı" formülünün saçmalığıdır. Gerçekten böyle bir ayrılık varsa, neden Kürt sorunu çözülüp, kendi deyimleriyle "bela" olmaktan çıkarılmıyor ve PKK de bir çırpıda ezilmiyor! Ertuğrul Özkök, Tansu Çiller'in Kürdistan'da bulunduğu sırada 3 trilyona yakın ekonomik yatırımda bulunacaklarını söylemesi üzerine, "3 trilyonu sokağa mı atıyoruz" diye sorarken, kendisince haklı nedenleri vardır. Bu trilyonların eninde sonunda şu veya bu biçimde PKK'ye akacağını söylüyor. PKK var oldukça bu tür girişimlerin sonuç vermeyeceğini, sorunun siyasi olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyor.

Demek ki, Türk sömürgeciliğinin ve onu çok yönlü desteğiyle yaşatan emperyalizmin bütün çabaları sorunu çözmek için değil, PKK'yi imha ya da tasfiyeyle devre dışı bırakmak içindir. Doğrudur, PKK var oldukça onsuz bir sorun çözüme kavuşturulamaz. Çünkü PKK dışında ondan bağımsız bir Kürt sorunu yoktur, olmayan bir sorunun nesi çözülecektir. Eğer PKK, Kürdistan halkında içselleşmiş bir konumda değilse, neden Kürdistan halkı da düşman hedef olarak katlediliyor? Her türlü niyetin dışında artık kabul edilmelidir ki PKK gerçeği bütün dış güçlerin etkisinden tam bağımsız olarak Kürdistan'da hiçbir şekilde yerinden oynatılamayacak bir biçimde oturmuştur. Türk sömürgeciliğinin ve onun gerisindeki emperyalizmin PKK inisiyatifinde gelişen Kürdistan sorunu karşısında yaya kaldıklarını, tarih yakın bir zamanda gösterecektir.

Kurtuluş Ordumuz ilerliyor

Bir burjuva gazetecisinin tespitine göre, *"Yarım aylık başbakan zor durumda... Güvenoyu almazdan birkaç gün önceden başlayan ve her gün katlanan terör olayları Çiller'e mecburi istikamet verdi..."*

Yine daha önceki bir bölümde aktardığımız gibi, *"PKK lideri savaş ilan etti. Dediğini yapıyor..."*

Bunlar karşı tarafın akıl hocaları tarafından söylenen ve itiraf edilmek zorunda kalınan gerçeklerdir.

Bütün savaş yıllarımızın en büyük hazırlığını yapan Kurtuluş Ordumuz, ateşkes süreci ardından bütün Kürdistan eyaletlerinde atağa geçti ve her alanda her güne birkaç eylem sığdırarak Türk ordu güçlerini felç duruma getirdi. Özgürlük kuvvetlerimiz karşısında tutunamayan Türk ordusu çok sayıda karakolunu boşaltıp geri çekilmek zorunda kaldı. Bu temelde PKK daha fazla Kürdistan'da söz sahibi olurken, sömürgeci egemenlik sistemi bölgedeki bütün kurum ve diğer dayanaklarıyla derinden sarsıntı geçirerek daha hızlı çözülmeye başladı. Koruculuk, hemen her gün yapılan toplu istifalarla sömürgeciliğin başına bela kesilmeye başladı. Kürdistan'ın dört bir yanında genişliğine ve derinliğine tırmanma gösteren gerilla eylemliliği, bütün iddiaların tersine PKK'nin dimdik ayakta olduğunu, hatta beklentilerin üstünde gelişme ve büyüme gösterdiğini ortaya koydu. Türk ordusu her gün darbeler almakta ve kabarık sayıda kayıplar vermektedir. Sömürgeci özel savaş rejimi, ateşkes sürecinde hayali beklentiler içine girdiğini, bütün iddiaların geçersiz olduğunu, yükseliş halindeki gerilla eylemliliğinden şimdi çok iyi görüyor. Hatta basına sızan kimi söylentilere göre, devletin ateşkes sürecini değerlendirmemekle önemli bir fırsatı kaçırdığı belirtilmektedir.

Büyük umutlarla başa getirilen Tansu Çiller makyajı şimdiden pul pul aslının üzerinden dökülüyor. Çünkü gündem ne kadar saptırılırsa saptırılsın, gerçekler ne kadar gizlenirse gizlensin, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yakaladığı süreç, hiçbir dönemde olmadığı kadar hayatın her alanında kesin belirleyici özellikleri bağrında taşıyor. Hangi sömürgeci seçeneğe başvurulursa vurulsun, bunların ömrü PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişim seyrine bağlıdır.

Bir devlet bakanı, "Türkiye Cumhuriyeti'nin bundan daha sağlıklı bir hükümet çıkarma şansı yok" derken, aslında bir gerçeği dile getiriyordu. "En sağlıklı hükümet" bile PKK karşısında dayanma gücünü gösteremedi. Daha doğru bir ifadeyle, yeni taktiğiyle devletin kendisi dayanamadı. Bu, sömürgeci devletin nasıl bir çözülüşü yaşadığını fazlasıyla gözler önüne sermektedir. Bu gerçeği, halk kitleleri de gün geçtikçe çok daha yerinde görmektedirler. TC başbakanının özellikle güleryüzlülüğüne dikkat etmesinin altında yatan asıl gerçek, yaşanan büyük bir sıkıntıdır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ve onun önderliğinin sürekli hayali karalamalara maruz kalması, TC'nin hızla gözden düşen, güvenilirliğini ve inandırıcılığını yitiren imajının örtbas edilmek istenmesinin nedenlerinden biridir. Devlet müthiş bir politikasızlığın içinde çırpınmaktadır. İç politikada iflası kesinleştiği gibi Kafkaslar, Balkanlar, Ortadoğu ve Batı politikası da bir çıkmaz içerisindedir. Örneğin Batı'nın TC'ye belli oranda yüz veriyor olmasının nedeninin kendi çıkarlarının bir gereği olduğu çok açıktır.

Sonuç olarak altının çizilmesi gereken en büyük gerçek, TC'nin askeri şiddet temelindeki imha yönteminin sonuç alamayacağıdır. Nitekim son dönemlerde tanınan ve belli bir etkinliğe sahip olan çevrelerin bu yönlü seslerini yükselttikleri görülmektedir. Bu kesimler güçsüz veya bir azınlık durumunda olsalar da, bu yaklaşımlarında ısrar etmeleri durumunda güç kazanabilirler. Bu yaklaşım hızla devlet kademesine de yansıyacak ve etkili olabilecektir. Partimizin bu yönlü çabaları sonuna kadar desteklediğini bir kez daha belirtelim. Onun tavrı belirleyicidir. PKK'ye daha fazla güvenilmelidir. İçerisinde bulunduğumuz süreçte daha fazla kesinleşen gerçeklerden biri de, PKK'nin politik ve ekonomik alanda olduğu gibi, savaş koşulları bakımından da tartışmasız bir bağımsızlığı yaşadığıdır.

Düşman nihai sona yaklaştığı içindir ki, adeta yaşamı durdurmanın da ötesinde onu geriye döndürmenin çılgınlığında bulunuyor. Yaşamını insan kanında, insan ölümünde görüyor. Çok açık ki yaşam öldürülerek yeni bir yaşam sağlanamaz. En kötü ya da en kaçınılmaz ölüm, yaşamı öldürmekten ortaya çıkanıdır. İspanya iç savaşında Franco faşistleri de benzer çılgın yönteme başvurdular. 1936 yılında geçen bir örneği aktarmakta yarar vardır: İspanya iç savaşı sırasında İspanyol düşünür Unamuno, rektörü olduğu Salamanka Üniversitesi'nde, Franco faşizminin generali Millan Astray bir söylev verirken, dinleyicilerden "Viva la muerte" (Yaşasın ölüm) sloganının yükselmesi üzerine şaşkınlığa uğrar ve kalkıp bir konuşma yapar. Konuşmasının bir bölümünde şunları söyler: *"General Astray sakattır. Tanrı yardımcımız olmazsa İspanya sakatlarla dolar... Kazanacaksınız, çünkü elinizde yeterli kaba kuvvet vardır. Ama hiçbir zaman insanlarda inanç yaratamayacaksınız. Çünkü inanç yaratabilmek için onları ikna etmeniz gerekir. İkna için de sizde bulunmayan bir şey gereklidir: Akıllı ve haklı savaşım. Size İspanya'yı düşünün demeyi gereksiz buluyorum..."* Bu, mevcut sömürgeci Türk devletinin yaşadığı gerçek bakımından oldukça çarpıcı bir örnektir. Ama bütün umudunu Kürdistan halkının ölümüne bağlayan TC'nin karşısında PKK vardır. Bu nedenle İspanyol düşünürün sözlerini şöyle uyarlayabiliriz: "Çok kan dökebilirsiniz, çünkü tek kozunuz olarak elinizde yeterli kaba kuvvet vardır. Ama hiçbir zaman insanları kendinize inandıramayacaksınız. Çünkü onları inandırabilmeniz için ikna etmeniz gerekir. İkna için de geçmişte olduğu gibi günümüzde de sizde bulunmayan bir şey gereklidir: Akıllı ve haklı savaşım. Hiçbir zaman düşünmediğiniz için, şimdi de Türk ve Kürt halkarını düşüneceğinizi beklemiyoruz..."

Yaklaşık 50 yıl öncesinin koşullarında dünyanın ünlü faşistlerinden Hitler ve Franco diktatörlükleri tutunamadılar ve sonuçta tarihin en büyük kötüleri olarak anılmaktan kurtulamadılar. Faşist TC diktatörlüğünü de iyi bir sonuç beklemiyor. Bu, PKK'nin mücadelesiyle gerçekleşecektir. PKK'nin önünde böylesi bir soylu görev duruyor. Onun bütün mensuplarının bu tarihi bilinçten hareketle sürece yüklenmelerinden ve bunu başarma şansını yakalamalarından daha değerli ve kutsal bir görev olamaz. Bu zor değildir, çünkü zoru aşan imkanlar ve bilinç fazlasıyla hazır bekliyor.

TC özel savaşının bitmeyen katliamları

Baştarafı 1. sayfada

nak ilçesine bağlı Hırareş köyüne baskın gerçekleştiren ordu güçleri, Abdullah Güler, Sait Şen, Beşir Başkul adlı köylüleri kurşunlarla, Ömer Çetin adlı köylüyü ise üzerine gaz dökerek yakıp öldürdüler. Kurşuna dizilen köylülerin cesetleri parçalandı.

Gabar Dağı günlerdir bombalanıyor, köyler yakılıyor, kadınlar camilere hapsediliyor, erkekler gözaltına alınıyor, hayvanlar ve yiyecekler telef ediliyor. Bu baskınların bir devamı olarak 2 Temmuz günü Şırnak ve Cizre arasında bulunan Küpeli Dağı'nda 27 köylü, Türk operasyon birliği tarafından durduruldu. Şırnak Tugay Komutanı Mete Sayar operasyonu yönlendiriyordu. *"Çekilin, arkanızda canlı hiçbir şey kalmamalıdır! Bu o... çocuklarını imana getireceğim!.."* şeklinde telsizle talimat veren ve insanlıktan nasibini almayan Mete Sayar, bu sözleriyle TC rejiminin kanlı ve çirkin yüzünü açığa vuruyordu. Onun emriyle 24 köylü anında kurşuna diziliyordu. Köylülerin katledilmesine karşı çıkan 8 askerden 6 asker ile geriye kalan 3 köylü, kendi deyimleriyle "havada tören" düzenlenerek halledileceklerdi. Ve 9 can helikopterlerden bilinmeyen yerlere atılarak katledildi. Askeri komutanlığa teslim edilen 2 askerin akibeti ise bilinmiyor. Ve bu katliam, özel savaşın basın cephesindeki bir numaralı yürütücüsü olan Hürriyet gazetesinde, "23 PKK'lı ölü", "Küpeli Dağı, PKK'ya mezar oluyor" başlıklarıyla veriliyordu.

3 Temmuz günü Diyarbakır'da Fatih Korkut, Adana'da ise 61 yaşındaki İbrahim Altunsoy, kontrgerilla tarafından öldürüldü.

Kontrgerilla cinayetleri sürerken, aynı gün Mardin'in Dargeçit ilçesine bağlı Çelik köyüne baskın gerçekleştiren sömürgeci ordu güçleri, aramalar yaptı, meydana topladıkları halkı işkenceden geçirdi, evleri silahlarla taradı ve ardından içlerinde yaşlı ve çocukların da bulunduğu 15 köylüyü katlettiler. Katledilen köylüler, kirli savaşın boyalı basını tarafından, "9 PKK'lı ölü olarak ele geçti" biçiminde kamuoyuna yansıtılıyordu.

4 Temmuz 1993 tarihinde Elazığ-Palu kırsal alanında operasyonları sürdüren ordu birlikleri, burada da 5 köylüyü kurşuna dizerek öldürdüler. Hilvan'da ise bir eve baskın yapan düşman güçleri 2 kişiyi öldürdü, 4 kişiyi de yaraladılar.

Kürt halkına yönelik imhanın birkaç günlük bilançosu böyledir. Ay ay hesaplandığında karşımıza çok korkunç bir durum çıkar. Bütün bunları yapan ve amansız bir terör estiren sömürgeci Türk devleti. Dünyanın, bütün insanlığın gözleri içine bakılarak bu vahşet uygulanıyor. Kürdistan ülkesine ve Kürt halkına yönelik bu vahşi uygulamalar yeni değildir. Yıllardır sürüyor, günümüzde ise şiddet düzeyi daha çok tırmandırılmıştır. Karşılıklı bir savaş, mücadele vardır. Türk sömürgeciliği bu savaşta tamamen haksız ve çağdışı bir konumu temsil ediyor. Savaşı, uluslararası kurallara göre yürütmüyor. Savaşın içinde olsun olmasın, sömürgeci Türk rejimi, bütün Kürt halkına karşı topyekün bir saldırı konumundadır. Nitekim Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in Diyarbakır'da yaptığı konuşmada, bu gerçek açık ve net olarak dile getirildi. Hedef olarak şehirlerde, ovalarda yaşayan halkı gösterdi, orduya talimat verdi. Gerillaya yönelik havadan ve karadan operasyonlar ve imha seferleri sürerken, halka yönelik de katliamlar, sürgünler, yakıp-yıkmalar ve tutuklamaların daha da yoğunlaştırılması gerektiğini belirtiyordu. TC rejimine göre önce deniz kurutulmalıdır. Deniz olduğuna göre halk, her türlü yöntemle etkisizleştirilmelidir. Böylece gerillaya güç ve can veren akış önlenecektir. Topyekün savaş stratejisi, denizi kurutma planı hemen hemen bütün ulusal kurtuluş hareketlerine karşı uygulanmıştır. Bu plan ve stratejilerin ne kadar hayat bulup bulmadıkları, yine ulusal kurtuluş hareketlerinin tarihleri izaha kavuşturmaktadır. Sömürgeci-faşist Türk rejiminin, masum halkı, yaşlı-çocuk, genç-kadın ayrımı yapmaksızın hedeflemesi, onun çözümsüzlüğünün bir ifadesi, son çırpınışıdır.

Kürdistan'da katliam, vahşet, göç ettirme, yakma-yıkma bütün şiddetiyle devam ederken, gerek Türkiye demokratik-ilerici cephesinde ve gerekse de dünyada ciddi düzeyde bir tepki meydana gelmemekte, bu vahşi uygulamaları gür sesle kınayan, buna karşı tavır geliştiren bir tutum ortaya çıkmamaktadır. Hiç kuşkusuz Kürdistan halkı, kendi öz gücüne dayanarak mücadelesini sürdürecek, düşmanın bütün halkı hedefleyen topyekün özel savaşına karşı kendi öz örgütlenme ve mücadele araçlarını daha geliştirerek partisi önderliğinde savaşacaktır ve savaşmaktadır da. Ama en azından "solcuyum", "ilericiyim", "demokratım", "aydınım" diyenlerin de seslerini yükseltmeleri hem Türkiye halkı ve hem de insanlık onurunu korumak açısından vazgeçilmez bir zorunluluk ve kendisini dayatan en acil görevdir. Bugün Türkiye'de her şeyin gündeminde yer alan Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, düşmanın dayattığı topyekün savaşa karşı Kürt halkının kararlı direnmesidir. TC hem katliamcı yüzünü gizlemek ve hem de sorunu örtbas edebilmek için bugüne kadar oldukça yapay sorunlar yaratarak, kamuoyunu asıl gerçeklerden uzaklaştırarak, tali ve önemli olmayan sorunlarla uğraştırmaya çalıştı.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin giderek derinleştiği, yoğunca bir savaşımın yaşandığı ve gündemi tamamen işgal ettiği bir süreçte, sömürgeci Türk rejimi, mücadelemizin bu gelişimine karşı topyekün bir savaşla, halkımızı toplu katliamlarla tehdit ediyor. *"Yıl boyunca operasyonlar yoğun olarak devam edecektir, en kısa zamanda sonuç alacağız. Hedefimiz 1993'ün sonuna doğru tümden bitirmektir. Bunun için gerekirse bazı yerlerde canlı bırakmayacağız..."* biçiminde açık imha ve katliam yapma hedefini gösteren genelkurmayın talimatına uygun olarak sivil ve suçsuz insanlar kurşuna diziliyor, köyler yakılıp-yıkılarak harabeye çevriliyor. Botan, Amed, Bingöl, Dersim ve Garzan dağları yılın başından beri sürekli bombalanıyor. Son olarak saldırıların doruğa çıktığı 2 Temmuz günü Küpeli Dağı'nda 27 köylü ve köylülerin katledilmesine karşı çıkan 6 asker, yine 3 Temmuz günü Mardin-Dargeçit'e bağlı Çiçekli köyünde 15 köylü en vahşi bir biçimde katlediliyor. Kürdistan'da katliam ve baskınların doruğa çıktığı bir dönemde Sivas Katliamı gerçekleştirildi.

Katliamlar, TC gerçeğinin bir ifadesidir. Her dönemsel çıkışta, halka katliamların yüzü gösterilerek cevap verilmiştir. Tarihi bilgisi olan herkes Osmanlı tarihinin barbarlık, vahşet ve halklara katliam, soykırım olduğunu bilir. Bu geleneği TC devraldı. Denilebilir ki, TC'nin üzerinde şekillendiği temel; katliam, barbarlık ve vahşettir. 1915 Ermeni soykırımı hatırlardadır. Çerkez Ethem ve beraberindekilerin, Mustafa Suphi ve arkadaşlarının ne tür komplolarla imha edildikleri, etkisizleştirildikleri bilinmektedir. Komünisti, devrimci ve gericisiyle tam bir milli mutabakat sağlanarak, Koçgiri, Ağrı-Zilan, Şeyh Sait ve Dersim isyanlarının 1938'in sonlarına doğru vahşi uygulamalarla nasıl ezdirildikleri, boğdurulduklari hem yaşayanlar, hem bunu büyüklerinden dinleyenler ve hem de TC gerçeğini okuyup kavrayanların hafızalarında silinmemecesine yer edinmiştir. Ve daha sonraki yıllarda Kürdistan halkına uygulanan beyaz katliam ardından 1970'lere geldiğinde öğrenci-gençlik hareketleri gelişmeye başladı. Bu devrimci gelişmelere de nasıl cevap verildiği biliniyor. 1970'ler sonrasında İstanbul-Taksim'de, Çorum, Malatya ve daha değişik birçok alanda katliamlar gerçekleştirildi. 24 Aralık 1978 yılında, aynı zamanda partimizin doğuşuna da bir cevap niteliğini taşıyan, Kürdistan'da olağanüstü hal uygulamasının başlangıcını teşkil eden sıkıyönetimin uygulanması için Maraş Katliamı'nın nasıl korkunç bir tarzda hayata geçirildiği, ordu desteğindeki gerici mihrakların yüzlerce insanı nasıl hunharca katlettikleri henüz canlılığını hafızalarda koruyor. Bütün katliamlar devlet eliyle planlanarak, örgütlendirilerek çok bilinçli bir tarzda geliştirildi.

Nasıl ki, 1978'in sonları ve 1979 başlarında partimizin çıkışına karşı Maraş Katliamı hayata geçirildiyse, 2 Temmuz 1993 tarihinde gerçekleşen Küpeli Dağı katliamı gibi Sivas katliamı da ulusal kurtuluş savaşımıza karşı gerçekleştirilen bir katliam niteliğini taşıyor.

Sivas Katliamı'nın gerçekleştirilmesinin birçok nedenleri vardır. Katliamı yazar Aziz Nesin'in şahsına yönelik olarak göstermek, gerçekleri çarpıtmaktır. Çünkü bu katliam, Türk devletinin yürüttüğü özel savaşın bir parçası olarak planlanıp uygulanmıştır. Sınırlı olarak yansıtılmasına -görüntü olarak- rağmen, katliamın iki gün öncesinden gerçekleşeceği belliydi. Bildiriler dağıtılmış, yerel gazetelerde bu yönlü değerlendirmeler yapılmıştı. Bunlar bilinmesine rağmen, en ufak bir tedbirin alınmayışını nasıl izah etmek gerekir? Olay günü Cuma namazından çıkan 400 kişinin giderek kalabalıklaşması, slogan atarak yürüyüşe geçmesi, daha sonra Madımak Oteli'nin önünde biriken öfkeli kalabalığın araçları ateşe vermesi, otelden dışarı çıkmak isteyenleri linç etme istemesi ve en son oteli ateşe vermesi arasında uzun bir zaman süresi geçiyor. Yanan otelden dışarı çıkmak isteyenler bile, yanmaları için dışarıya bırakılmıyor, gerisin geri içeriye sokuluyorlar. Hiçbir müdahale yapılmıyor, itfaiye araçları bile çok geç geliyor. Bütün bu olaylar 7-8 saat kadar bir zaman süresini alıyor. Bir cenaze töreni gösterisine bile tahammül etmeyen sömürgeci ordu güçleri hemen hazır-nazır tutulurken, sıkça önünden bahsedilen Kayseri ve Yozgat'taki özel komando timlerinin, Kürdistan'ın uzak bir alanındaki olaya anında müdahale etme kabiliyetine sahip oldukları söylenirken, yakın mesafede bulunan alana gönderilmeyişleri, yine Sivas'taki güvenlik güçlerinin olaylara seyirci kalmaları neyle izah edilebilir? Olayı yaşayanlardan birinin deyimiyle, gösteri yapanlara, saldırıyı gerçekleştirenlere sadece su sıkılsaydı kalabalık dağılır ve ciddi düzeyde bir felaket gündeme gelmezdi. Başbakan Tansu Çiller, Meclis kürsüsünde olay hakkında çok sorumsuzca açıklamalar yaparken, yeni içişleri bakanı ise katliamı, dumandan zehirlenerek öldüler biçiminde çok basit bir değerlendirmeyle geçiştiriyordu. Kısacası bu katliam, bir grup insanın kendiliğinden gelişen doğal bir tepkisi sonucu meydana gelen bir olay olarak değerlendirilemez. Bizzat rejimin gerçekleştirdiği bir katliam olarak değerlendirmek gerekir.

Sivas Katliamı'nı şeriat-laiklik ikilemine indirgemek de doğru bir yaklaşım değildir. Böyle bir yaklaşım, olayı özünden saptırmaktır. Zaten sömürgeci rejimin de hedeflemek istediği sonuç budur. Bununla amaçlanan katliam sonrasında gelişecek tepkilerle geniş halk kesimlerini, aydınları, solcuları laiklik, yani kemalist laiklik bayrağı altında toplamak, böylece iflas eden kemalist ideolojiye, sömürgeci rejime nefes aldırmaktır. Nitekim çoğu solcuların, aydınların ve alevilerin içine düştükleri hata da bu oldu. Olay, şeriatçılığın, laikliğe bir saldırısı olarak değerlendirildi. Gelişen protestolarda kemalist laikliğe sarılmak, vazgeçilmez bir çizgi olarak sloganlara yansıdı. Bu yaklaşım, şovenizm kokan ve gerçekleri görmeyen, görse bile doğru yaklaşım göstermekten ürken, devleti devletten daha çok savunan, zor dönemlerde ona sahip çıkan kemalist mantık olmaktadır.

Sivas Katliamı'nın hangi temel yaklaşımla değerlendirilmesi gerektiğini, katliamın hangi koşullarda ve niçin dayatıldığını PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, yaptığı kapsamlı bir değerlendirmede şöyle ortaya koymaktadır:

"...En çok çarpıtılan, başka türlü gösterilmeye çalışılan bu olayı, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın devrim ve karşı-devrim çatışmasının temelinde ele almak en doğrusudur. Ki bunu dost da, düşman da biliyor, söylüyor, yazıyor. Bütün sorunların kaynağında her gün yükselttiğimiz mücadelemiz yer almakta ve bütün gelişmeleri belirleyen temel nokta mücadelemiz olduğuna göre, elbette ki Sivas'taki bu gelişmeyi de savaş gerçeğimiz temelinde ele almak gerekir. Ama burada ayırt edici olan bazı yönler vardır. Bir yandan 'şeriatçılar' deniliyor, öte yandan 'laikler buna karşı' deniliyor. Bir yandan da 'sünni-alevi çatışması' deniliyor. 'İlerici-gerici kavgası' biçiminde yaftalar vurularak bu olay anlatılmaya çalışılıyor. Her ne kadar bu ikilemlerle gerçeğin bazı yönleri gösterilmek istenilse de, olay gerçekten düzenleniş, hayata geçiriliş ve sonuç itibariyle farklıdır..."

Alıntıda da görüldüğü gibi katliam, bazı yönleriyle etki payı olsa da Alevi-Sünni ayrımının ve çelişkisinin bir sonucu olarak ortaya çıkmadı. Gelişen mücadelemiz, halkımızı ulusal bilinç temelinde hızla eğitiyor, örgütlüyor, birleştiriyor. Geçmişte çok

derin olan Alevi-Sünni ayrımının yerini, ulusal-toplumsal ruh, birlik ve bütünlük almıştır. Katliamı Alevi-Sünni çatışması biçiminde göstermek, geçmişte oynanan oyunları ısrarla tekerrür ettirmek, sömürgeci kemalist rejimin istediği bir sonuçtur. Türk sömürgeci-kemalist rejimi, oluşumundan yakın döneme kadar, bu yapay ayrımı çok iyi kullanarak halkımızı bölüp parçalamış ve nefes alamaz duruma getirmişti. Bu çelişki yüzyıllar boyunca halkımıza karşı kullanıldı. Kürdistan'ın iki parçaya ayrılmasının temel nedenlerinden biridir bu çelişki. Biliniyor, dönemin Osmanlı İmparatorluğu'nun sultanı Yavuz Sultan Selim sünni Kürtleri, İran Sefavi devleti alevi Kürtleri yanına çekerek birbirlerine karşı savaştırmış, Çaldıran'da bir sonuç ortaya çıkmış ve Kasri-Şirin Antlaşması'yla Kürdistan resmen ikiye bölünmüştü. Kuyucu Murat Paşa döneminde binlerce alevi ve Ermeni'nin kuyulara doldurularak öldürüldüğü bilinen örneklerdendir. Bu katliamlar geleneğinin temeli üzerinde inşa edilen TC'nin, mezhep çelişkisini hep kullandığı, alevileri destekleyip onlar eliyle sünnileri katlettiği, sünnileri destekleyip alevileri katlettiği Koçgiri, Ağrı, Şeyh Sait ve Dersim isyanlarında çok barizce yaşandı. Denilebilir ki, bu çelişki cumhuriyetin gelişmesinin bir temel dayanağı haline getirildi. Sünni kesime dayanılarak şeriatçılık canlı tutulmaya çalışılırken, kemalist laiklik ise alevilik eliyle geliştirildi. Her iki kesim de, kemalist ideolojinin yaşamasının önemli birer gücü olarak kullanıldı. Kemalist düşüncenin gelişmesinde alevilik önemli bir dayanak yapıldı. Ama alevilerin kemalistlerden gördüğü karşılık ise, hep katliam ve baskıdır, horlanma ve ezilmedir. Sivas, Maraş, Çorum, Malatya'da yaşanan son onbeş yılın katliamları buna örnektir.

Geçmiş tarihimizde yapay çelişkilerle halkımızı birbirine karşı kullanan TC, günümüzde ise ulusal uyanışın hızla geliştiği bir süreçte bunu başaramaz. Geliştirilen son katliamla böyle bir sonuç hedeflense de, sömürgeci rejimin bunu başarmaya gücü yetmeyecektir. Bu katliamın Sivas'ta gerçekleştirilmesinin nedeninin ulusal kurtuluş savaşımıza bir cevap niteliğini taşıdığını belirttik. En başta Sivas'a yakın olan ve buradaki halkımızı giderek etkisine alan Dersim'de ulusal kurtuluş savaşımız kök salıyor. Erzincan'da gerilla mücadelesi giderek gelişiyor. Bu gelişmeler Koçgiri'yi ve oradan da Sivas'taki potansiyeli etkileyerek, halkı mücadele saflarına kanalize ediyor. Böylesi önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçte, böyle bir katliamın yaşanması, bu anlamda düşündürücüdür ve bununla bağlantısı vardır.

Bir de, böyle bir katliam uygulanmakla, gündem yapay sorunlarla meşgul edilmek isteniyor. Hesaba göre katliam gerçekleştirildikten sonra, bir dönem gösteriler olacak, olay farklı boyutlarıyla bol bol basında değerlendirilerek gerçekler çarpıtılacak; hatta mümkünse aydınları, solcuları, demokratları, tepki gösteren herkesi kemalist laiklik altında birleştirerek devleti koruma savaşı geliştirilecek ve böylece yeni kurulan hükümete bir dönem için rahat nefes aldırtılacaktır. Böylece birkaç kuşun bir taşla vurulması hedefleniyordu. Bir kere, Kürdistan'da tam bir vahşet uygulanırken, gündem bununla meşgul edilecek; Kürdistan'da gelişen her türlü vahşi uygulamaya karşı sessiz bir ortam yaratılacaktır. Kemalist laiklik altında birleştirilen bütün kesimlerle tam bir mutabakat sağlanmaya çalışılarak, kurtuluşun tek güvencesinin kemalist ideolojinin savunulmasından geçtiği empoze edilecek ve böylece ulusal kurtuluş mücadelemize karşı, ulusal mutabakat içinde şoven bir ruh yaratılacak ve temel hedef şaşırtılacaktı.

TC rejimi, gelişen mücadelemize karşı gündemi çarpıtacak çok çeşitli düzeylerdeki komploları dönem dönem uygulamaya koymaktan ve bu anlamda mücadelemize cevap vermekten kaçınmadı. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla gazetecilerin röportaj yaptığı ve önemli açıklamaların yapıldığı bir dönemde Uğur Mumcu cinayeti patlak verdi. Röportajların Türkiye kamuoyu üzerinde büyük bir etki yaratacağı bir dönemde böyle bir cinayetin gerçekleştirilmesiyle hem röportajların yarattığı olumlu etkinin önüne geçmeye ve hem de şovenizm dalgalandırılarak kemalist ideoloji etrafında bir milli mutabakat yaratılmaya çalışıldı. Daha önceleri Mumcu'yu solculukla, vatan haini olmakla değerlendiren devlet, bir çırpıda Mumcu'ya sahip çıkarak, onu en büyük kemalist olarak ilan etti, mecliste anısına saygı duruşları yapıldı. Cinayet günlerce basında temel konu olarak işlendi. Bir balinanın Karadeniz'de görülmesi günlerce, hatta aylarca sürmanşette verildi, halk bununla oyalanır hale getirilmeye çalışıldı. Partimizin ilan ettiği ateşkes sürecinin etkisi kamuoyu üzerinde yoğunca yaşanırken, ikinci kez süresiz ilan edilen ateşkesin ardından çok kısa bir zaman geçmeden Özal'ın kuşkulu ölümü gündeme geldi. Özal'ın ölümüyle Özal'a düşman olanlar bile, millet ve devlet kavramları içinde Özal'ı kahraman ilan ettiler. Günlerce Özal'ın ölümü, cumhurbaşkanlığı ve başbakanlık seçimi tartışıldı, basın ve kamuoyu bu sorunlarla meşgul edilir hale getirildi. Kürdistan'da yüzlerce köy yakılırken, binlerce insan göç ettirilerek sefalete sürüklenirken, yüzlerce sivil ve masum insan katledilirken, Kürdistan'ın dağları bombalanır ve yakılırken, bütün bu gerçeklerin kamuoyuna yansımaması, üzerine perde çekilmesi için belirttiğimiz yapay sorunlar temel gündem konusu olarak tutuldu, insanlar bu sorunlarla uğraştırıldı. Halkımıza karşı uygulanan bu vahşet uygulamalarına ve kirli oyunlara karşı duyarlı olması gereken aydınlar, ilericiler, demokratlar, devrimciyim diyenler rollerini oynamadılar.

Sömürgeci rejimin yapay gündemler oluşturarak, halkın başka sorunlarla uğraştırıldığını değerlendiren PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Sivas Katliamı'na yol açan nedenleri şöyle irdeliyor:

"PKK önderliğindeki devrimci savaşımın ve ona yönelik özel ve kontrgerilla savaşımının diyalektiğini, karşılıklı gelişimini sıkıca gözden geçirenler bilirler ki, sık sık gündem saptırılmaya çalışılıyor. Yapay gündemler oluşturularak, toplum bu temel gelişmelerin dışında, başka kanallara kanalize edilerek uğraştırılmaya ve hafıza kaybına uğratılmaya çalışılıyor. Böylece kitlelerin gerek özel savaştan kopuşu ve gerekse ulusal kurtuluş savaşına olumlu yaklaşımı engellenmeye çalışılıyor. Bu bir özel savaş yöntemidir ve sıkça uygulanmıştır. Mücadele tarihimize baktığımızda, bunun sayısız örnekleriyle karşılaşırız ve hatta biraz daha geriye gittiğimizde, biz ulusal sorunu temel bir sorun olarak ortaya koymaya çalıştığımızda, Türk solcuları -ki bunlar kemalizmin son eklentileri biçiminde bizce değerlendiriliyordu-, 'Şimdi ulusal sorunun zamanı değildir, biz devrim yaptıktan sonra Kürtleri tanırız ve bazı hakları düşünürüz' diyorlardı. Burada dikkat edilmesi gereken önemli nokta, meselenin nasıl örtbas edilmek istendiğidir. Aslında meselenin o zaman da kilit bir mesele olduğunu, azıcık düşünenler bilirdi. Ama şimdi bu düşünülmekten de öteye, çok yoğun yaşanılan bir savaş gerçeğidir.

Bugün kışkırtılmaya çalışılan şeriatçılık veya laiklik gerçekten objektif olarak bu biçimde gündeme gelecek bir sorun değildir. Dikkatle incelendiğinde, ulusal kurtuluş mücadelemizin dine yaklaşımı çok anlamlı ve doğrudur... Ve gerçekten halkımızın ağırlıklı dini kesimleri, dini duygularına, dini düşüncelerine değer veren partimize yüksek değer biçiyor, etrafında birleşiyor ve oldukça etkili bir güç oluyorlar..."

İşte tam da bu noktada yapay tarikatlar çığ gibi oluşturularak mücadelemize dayatıldı. Son iki yılda da hizbikontra diye formüle ettiğimiz çıkışın, Kürdistan halkının başına nasıl musallat edildiğini, bunlar eliyle gerçekleştirilen cinayetlerle yüzlerce yurtseverin yaşamını yitirdiğini, bunların tamamen sömürgeci rejim tarafından oluşturulan-beslenen kesimler olduğunu biliyoruz.

Din maskeli örgütlenmenin 12 Eylül faşist rejiminin gelişimiyle birlikte Kürdistan'da geliştirilmek istendiği, Milli Selamet'in neredeyse tek parti olarak taban yarattığı, bunun faşist rejim tarafından kendilerine verilen bir görev olduğu, Kürdistan'da teşhir ve tecrit olan kemalizm yerine dini örgütlenmeler ve ideolojilerle, halkın dini duygularının ve inançlarının istismar edilmek istendiği bilinmektedir. O süreçler, çeşitli dönemlerde değerlendirilerek bilimsel bir temelde izaha kavuşturulmuştur. Bu hususa parmak basarken Refah Partisi'nin katliamdaki rolüne değinmek istiyoruz. Refah Partisi'ni bu katliamın dışında tutmak yanlış olacaktır. Refah Partisi'nin katliamlardaki rolünü ve dinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı nasıl kullanılmak istendiğini Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, şöyle izah etmektedir:

"...Türk özel savaşı kısa süreli de olsa, nasıl ki halkın dini duygularını istismar ederek, hizbikontra oluşumunu mücadelemize karşı çıkartmak istediyse ve partimizin doğru devrimci taktik yaklaşımıyla bu tehlikenin bertaraf edilip teşhir ve tecriti sağlandıysa, bu kez de aynı amaçla Refah Partisi'nin öne çıkartılıp devreye sokulmak istendiğini görüyoruz. Hizbikontranın, İran yanlısı Hizbullah'ın çalışmaları içine sızdırılıp kafaları muğlaklaştırarak, birçok yurtseveri katletmesi bir özel savaş yönelimi olarak tarafımızca açığa çıkartılınca, bu kez yerine, dış İslam destekli Refah Partisi devreye sokuluyor. Amaç, bir yandan PKK'yi darbeleyerek zayıf düşürmek, diğer yandan sözümona TC'nin laik anlayışına karşı halk kitlelerinin dini duyguların yararlanmacı bir temelde etkin güç haline getirmektir. Böylelikle savaşan iki güç arasında ucuz bir hesapla, çok sinsi ve planlı bir süreç izleyerek sıyrılmak, özellikle de mücadelemizin yarattığı birçok değere konmaya çalışarak Kürdistan'da PKK'nin Türk özel savaşı planı çerçevesinde geriletilmesi veya güçten düşürülmesi durumunda tümden değerlerin üzerine konmak, devrim potansiyelini sözü edilen dış İslami devletlerin desteğiyle de, kendi devletinin hizmetine çekmek hedefleniyor. Hizbikontra bunun öncesi, Refah Partisi de bugünü olmaktadır.

İşte böylelikle ulusal kurtuluş savaşımının doğru din yaklaşımı ve dinin olumlu özellikleriyle mücadelenin hizmetine koşturulması da boşa çıkarılmak istenilmektedir. Ve işte tarikat örgütlenmeleri, giderek hizbullah adı, en son Refah Partisi gibi adların öncülüğünde Sivas olayında, "Şeriat isteriz", işte "Halklara özgürlük isteyenler de anti-şeriatçıdır", dolayısıyla "Kürt ulusal kurtuluş savaşımı da şeriata karşı bir başkaldırıdır; Türk sömürgeciliğine, kemalist-faşist imha politikasına karşı değil, şeriata karşıdır, dolayısıyla bütün dindarlar Kürt ulusal kurtuluş savaşımına karşı çıkmalı" imajı empoze edilmek istenmektedir..."

Böylesine şovence bir yaklaşımın Osmanlı ve TC tarihi boyunca din maskesi altında geliştirildiği ve bunun son olarak Sivas Katliamı'yla tekerrür ettirilmek istendiği açıktır. Uğur Mumcu ve askerlerin cenaze törenlerinde, yine Bingöl eylemi ardından basın-yayın kurumlarında özel savaş güdümlü bütün yayınlar vasıtasıyla yoğunlaştırılan propagandalarla kemalizm ve şovenizm şaha kaldırıldı. Türkiye metropol kentlerinde Kürtlere yönelik saldırılar gerçekleştirildi, Kürt-Türk ayrımı yaratılmaya çalışılarak halklar birbirlerine karşı kışkırtılmaya çalışıldı. Bu da yetmedi ve en son mücadelemize karşı olumlu etkilenmenin yaşandığı bir dönemde ve alanda bilinen katliam gerçekleştirilmiş oldu. Katliamın gerçekleştirilmesinde kendilerine "şeriatçıyım" diyenler ile "laikim" diyenlerin de birlikte kullanılabileceği ihtimali üzerinde duran Abdullah ÖCALAN yoldaş, şunları vurgulamaktadır:

"Şimdi katliamın geliştirilmesinde iki tarafın da kullanılma ihtimali yüksektir. Yani hem 'Şeriatı isteriz' diyenlerin -ki oldukça kendini dindar, Müslüman sayanlar vardır- ve ayrıyeten 'Ben laikim', işte 'Aleviyim, solcuyum' diyenler de olabilir. Ama bunlar fazla öyle ayrışmış, tam bilimsel temele oturmuş yapılar haline henüz gelmemişlerdir. Fakat gelişme Sivas'ta böyle hızlı bir ayrışmayı yapabilir ve böyle bir durum ortaya çıkabilir. Çünkü ortada bir boşluk var, o boşluk doldurulmaya çalışılıyor. O halde TC için tam provoke edilmesi gereken bir ortam söz konusudur. Kaldı ki mücadele tarihimize baktığımızda, çok sayıda benzer provokasyonlar vardır. Örneğin Serhad Eyaleti'nde Azeriler kışkırtılmaya çalışılıyor, hepsine silah veriliyor. Gittikçe karşımıza çıkarılan bir bela yapılmak isteniliyor. Hakkari'ye girdiğimizde aşiretler karşımıza çıkarılmak istenildi. Güney Kürdistan'da biraz etkili olmaya çalıştık, aşiretçi feodal önderlik hızla Ankara'ya çağrılarak karşımıza dikildi. En son Almanya meselesi; mücadelemiz 100 bini aşkın kitleyle tarihi bir yürüyüş yaptı, karşımıza bugüne denk getirilen Solingen Katliamı çıkarıldı. Aslında bunu da yapan MİT ve kontrgerilladır. Möln cinayeti de öyledir; Brüksel'de büyük bir yürüyüş yapıldı, onun öncesine bu olay denk getirildi. Yakılanlar zavallı ailelerdir. Sanıyorum maşalar buluyorlar ve bunları kullanıyorlar. Nitekim MHP'nin bu konuda ünü meşhurdur. Sağcılarla birçok ilişkileri var, satın almak zor değil. Kaldı ki orada her türlü insan var, sağcı olup olmaması da o kadar önemli değildir. Bir bidon benzin döküp yakıyorlar ve Avrupa'da kıyamet koparılıyor. Bizim yürüyüşlerimiz ve tarihi gösterilerimiz böylece boşa çıkarılmaya çalışılıyor.

Çok az kişi bunu farketti. Aslında bununla birçok amacı birden yakalamak istediler... Kürt sorunu Avrupa gündemini işgal ediyor, onlar bu provokasyonlarla sorunu gündemden çıkarmaya çalışıyorlar... Hükümetin dışa yönelik bazı politikaları var, onu hayata geçirecekler. Ve bunun için 'Mazlum Türk' pozisyonu yaratıyorlar. 'Türkler yakılıyor', hatta 'PKK, sağcılarla birlikte bu olayı yapabilir' denilerek, o bildiğimiz diplomatlarını, kontrgerillayı harekete geçiriyorlar. Sonuçta bir bakıyorsun ki, sorun, Türkler 'mazlum', Kürtler 'tehlikeli' imajı olarak karşımıza çıkıyor. Türk unsuruna puan toplayacak, Türk hükümeti destek toplayacak ve böylece Avrupa'nın gündemine giren Kürt sorunu gündemden çıkartılmış olacak!"

Katliamın başka amaçları da vardır. Gerek dünya ve gerekse Türkiye kamuoyunu sürekli aldatarak, komplolarla varlığını sürdüren faşist karakterli bir rejimin, son olarak bu katliamı geliştirirken, birçok olasılığı değerlendirmemesi düşünülemez. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, sorunu birçok boyutuyla değerlendiriyor ve katliamın diğer amaçlarına yönelik olarak şunları belirtiyor:

"...Tansu Çiller iyi bir laiktir, bu laik başbakana karşı tehlikeler vardır. Dolayısıyla Batı alemi Çiller'i desteklemeli, çok tehlikeli şeriatçılarla çevrilmiş durumdadır" mesajı yollanmaktadır. Aslında kendisi şeriatçılarla birliktedir veya en azından kendi tabanı, taraftarları böyledir. Ama dıştan ABD, Avrupa desteğini almak için böyle bir laik görüntüye ihtiyacı vardır. Ve nitekim bu temelde sanıyorum destek almaya da çalışacaklardır. İçeride ise, 'Müslüman Türkiye' sloganıyla bu dini gerici ve karşı-devrimci kesimleri ve kontrgerillayı da yanlarına alacaklardır. Ve böylece İnönü ve Çiller bir taşla birkaç kuş birden vuruyorlar. Ve bununla kendilerince devleti kurtarmış oluyorlar.

İşin bir yanı buyken, bir de halkı karşı karşıya getiriyorlar. Saldıranların tümünün kötü niyetli olduğunu söyleyemeyiz; halk kışkırtılmış oluyor ve böylece sahte bir çelişki temelinde halk aylarca birbirine karşı dikilecek. Böylece ortamı kızıştırıp halkı olumsuz temelde tutacaklar. Halkın ulusal kurtuluş savaşına, devrimci savaşımına kanalize edilmesini engellemeye çalışacaklar ve böylece halkı da etkisizleştirmiş olacaklar. Ayrıca aydınları sindirmiş oluyorlar. Bu ka-

Devamı 21. sayfada

Çarçele'de şahadete erişen şehitlerimiz
KURTULUŞUN FENERLERİDİRLER

Şemdinli birliği, ihanet güçlerinin saldırısı üzerine toplanıp yeni bir durum değerlendirmesi yapar. Gerdi-Herki mıntıkasında faaliyet yürüten bu birliğimiz, son gelişmeleri dikkate alarak bir çalışma planı çıkarır. Buna göre Bezelê Taburu'na yönelik eylemde yaralı düşen yoldaşların bir kısmı güvenlikli bazı alanlara aktarılırken, gidemeyecek durumda olan 7 yoldaş ise Miroz'a gönderilir. Geride kalan 11 kişilik grup ise lojistik ihtiyaçların temini için Şemdinli'nin kırsal alanına açılır. Yapacakları görev savaştan daha kolay değildir. Bir nevi aslanın, kurdun ağzından ekmeği çıkarmak gibidir. Savaş bitmiş ama, giden grup geri dönmemiştir.

Ay olarak Kasım olmasına rağmen kış yüzünü iyice göstermişti. Havalar iyiden iyiye bozuluyordu. İlk kar düşmüştü artık. Gökyüzünde kara bulutlar dolaşıyordu. İşte geride kalan yoldaşlar, görevin kutsallığı içinde yola koyuldular. Vatanımızın bu ufak parçası üzerine düşman güçleri leş kargaları gibi habire üşüşüyordu. Diğer taraftan binlerce hain örgütlendirilmiş ve bir avuç özgürlük savaşçısına karşı saldırıya geçirtilmişti. Bu hainler adeta kuduzlaşan yarattıklar gibi saldırıyorlardı. Kuzey hattında ise vatan ve insanlık onurunu birkaç kemik karşılığında ayaklar altına alan çete köyleri vardı. TC'nin ordu sürüleri de alarmdaydı. Bu tarihi düşmanlara, doğanın vahşiliği yanında ağır hava koşulları da olanak sağlıyordu. İnanç, kararlılık ve yurtseverlik duygularıyla yürekleri sımsıcak olan bu yoldaşlar, ne düşmanın çokluğuna, ne de hava koşullarının kıyamet koparırcasına ağır oluşuna bakmaksızın, onları bekleyen görevi yerine getirmenin heyecanı içinde yürürler. Çarçele'nin içine doğru açılırlar. Günlerden bir gün fırtına tüm şiddetiyle esmeye başlar.

Ulaşılması gereken konaklama noktası bellidir. Varılacak noktaya ulaşmak için bütün güçlerini, irade ve inançlarını ayaklandırırlar. Yoğun tipiden dolayı göz gözü görmüyor. Doğanın bir kızıl kıyametidir alıp başını gidiyor. Arkada yürüyen kendi önündeki yoldaşını göremiyor, önündeki de ardına dönüp bakmasına rağmen ardından geleni göremiyor. İçlerini rahat edecek tek bir şey varsa, o da birbirlerine olan bağlılıkları ve yüce yoldaşlık ilişkileridir. Bir de yol hattını ve varılacak noktayı herkes biliyor. Önce dört yoldaş varıyor noktaya. Eskiden sakladıkları kırık odun parçalarını karın altından çıkarıp temizleyerek ateş yakmaya çalışırlar. Odunlar da düşman olurcasına bir türlü ateş almıyor. Büyük bir uğraştan sonra önce küçük ve ardından büyükçe bir ateş yakmayı başarırlar. Her tarafta tipi var, fırtına durmak nedir bilmiyor. Gökyüzü kar yüklü bulutlarla dolu. Köyler yakın ve düşman güçleri var içinde. Bu kara kışta düşmanın çemberi içinde ateş yakılıyor. İlk insanın ateşi bulması kadar sevinçlidir arkadaşlar. Yakılan ateş kazanılan bir zaferin ateşi gibidir. Atalarımızın kutsallık derecesinde sevdikleri ateş, şimdi kahraman torunları için yaşamdır. Koruyan bir ana gibidir. Ateşin patlayan kıvılcımları, sanki ateşin gülümsemesidir. Ama yoldaşların içi derinden derine rahat değil. Yedi yoldaşları yoldadır. Yediler'i düşünmekten kendilerini alıkoyamıyorlar. Yediler şimdi nerede, ne zaman ulaşacaklar ateşe? Ha şimdi, ha şimdi diye diye vakit geçiyor. Ama yine de gelmek bilmiyor Yediler. Sanki zaman kavramı donmuş gibi saatler durmuş, dakikalar ilerlemek bilmiyor. Ya Yediler'e bir şeyler olursa? Ne olacağını insan düşünmek, yüreğine getirmek bile istemiyor. İnsan kabullenmiyor. Karamsarlık başını uzatmasına rağmen umut, hep umut galebe çalıyor. Böylesi anlarda insan doğasının bir hali midir, nedir? Olacakları değil de, olmasını istediğini beklerler. Gözlerle birbirine ve kendine sormamazlık edemiyorsun.

Altı yoldaş, Dörtler'e yakın bir yere varır. Yorgunluktan bitkin düştüklerinden daha fazla yürüyemezler. Bir iki adım atıyorlar ve ardından hemen düşüyorlar. Düşe kalka ancak o noktaya varmayı başarmışlar. Artık hareket edecek takatleri yok. Yağan karın altında, esen fırtınaya kendilerini siper ederek otururlar. Aşırı yorgunluk, uzun süreli uykusuzluk neticesinde istemeye istemeye uyurlar, bir daha uyanmayacaklarını bilmeden. Bu uyku son uykularıdır. Uykuya karşı ne kadar dirense de göz kapaklarına düşen ağırlık baskın gelir. Dünyayı gören gözler kapanır. Üstlerinde ne bir battaniye, ne de bir naylon parçası. Habire kar yağıyor üstlerine. Kar bembeyaz bir battaniye olur üstlerinde ve bir tabaka yükselir. Kar bir kefen olur, tabut olur. Bu uyku bir ölüm uykusu...

En sonda gelen Arif yoldaş ise her iki gruba da yetişmez. Tek başınadır. O da çok yakındadır. Ama birbirlerini görmüyorlar. Birbirlerini arayacak durumda da değiller. Amansız hava koşulları aramaya olanak tanımıyor, arayan kayboluyor. Kaldı ki hepsi üç grup, bir anlamda kaybolmuşlar. Ama aynı zamanda bir çeşit varacakları noktaya da ulaşmışlar.

Arif yoldaş, aslen Malazgirtlidir. Malazgirt'te doğup büyüdü. 1991 yazında Şemdinli savaş pratiğine katıldı. Mavan Karakol baskını ve Xan Kürkê (Özgürlük Vadisi) direnişine coşkuyla katıldı. 1991-92 Başarmaya Mahkumuz Eğitim Devresi'ni 3. Tabur'da gördü. 1992 atılımına güçlü hazırlanmak için kendisini alabildiğine yoğunlaştırdı. Yaşamda ilkeli, savaşta cesur, baskınlarda büyük bir saldırı ruhuna sahipti. Bezelê eylemine en önde saldırı içinde yer alarak katıldı. Yaşamda özveriliydi. Alçakgönüllü yapısıyla saygınlık yaratmıştı. Sürekli eylem ve görev dayatan özelliklere sahipti. Doğal sorumluluk anlayışıyla sorunları ortaya koyup çözüm yolunu dayatırdı. Gelişen ve daha çok gelişme vaat eden yapısından dolayı kısa bir zaman içinde manga komutanlığı görevine getirilmişti.

İşte şimdi Çarçele'nin başında deli fırtınayla boğuşuyor. Savrulan tipi her tarafını beyazlaştırmış. Kardan silahlı-canlı bir askere dönmüştü. Elleri ve ayakları şişmişti. Elleri ve ayakları artık bir şey tutmuyordu. Yoğun kar taneciklerinin saldırısına uğrayan gözleri artık eskisi gibi görmüyordu. Kalkmak istiyor kalkamıyor, yardım için olanca sesiyle bağırmak istiyor bağıramıyordu. Bu tarzda bir ölümü onuruna yediremiyordu. Arif yoldaş, partinin kendisine verdiği emeği düşünüyordu. Düşmandan sorulacak daha çok hesabı vardı. Ama şimdi ne yapabilir? Yarı yarıya donmuş bir vücut. Ne ölmüş, ne de yaşıyor. Ölümle yaşam arasında kıyasıya bir mücadele, adeta boğuşuyor. Fırtınanın Çarçele Dağı başında çıkardığı vahşi ses, bu boğuşmanın dile getirilmesi güç olan duyguların müziğidir. Silahıyla uğraşıyor, ama nafile! Eller beynin talimatını dinlemiyor. Çünkü eller ölmüş. İradesi dışında doğa tarafından adım adım işkence görürcesine şahadete ulaşmak O'na zor geliyor olmalı. Kendisini silahla vurmak geçiyor içinden, ama yapamıyor, elleri tutamıyor artık.

Dörtler tam da vakitte uyanırlar. Dörtler'in uyandığı an şafak vaktidir. Dörtler hayal-meyal Arif yoldaşı görürler. Dörtler'in elleri-ayakları şişmiş. Buna rağmen Arif'e doğru koşarlar. Ama bir de ne görsünler! Karların üstlerini kapladığı Altılar'ın silahları biraz görünür. Kafalarından geçirmek istemedikleri bir acı içlerine düşer. Acı giderek büyür, bütün güçleriyle karı eşelemeye çalışırlar. Kar azaldıkça bekledikleri yoldaşları bir bir donmuş olarak karşılarına çıkar. Nasıl bir an bu? Nasıl dayanılır böylesine bir acı sona? Nasıl yaşanılır artık? Bu duygularla iç içe neye uğradıklarına şaşırırlar. Ancak şahadet güç verir onlara. Kendi durumlarını böylece unuturlar. Birlikte kaldıkları, birlikte savaştıkları ve yaşadıkları yoldaşları karın üzerinde boylu boyunca uzanmışlar. Derinden derine ayakta kalan her bir yoldaş düşünceye dalar ve bütün anılar yıldırım hızıyla gözlerinin önünde geçer.

Zağroslarda donarak şehit düşen Sabahattin (Doğubeyazıtlı) ve Zilan (Doğubeyazıtlı) yoldaşlar

Karda donan vücutlarınız büyük zaferin bedelidir!

Mardin'in Midyat ilçesine bağlı bir köyde doğup büyüyen ve uzun yıllar burada yaşamını sürdüren Çiya yoldaş, orta yaşlı ve ekonomik olarak normal bir yaşantı sürdürüyordu. Evliydi, çocuklarına daha iyi babalık yapmak için bütün gücünü sarfediyordu.

Kürdistan dağlarında gerilla savaşı gelişir gelişmez içten içe sevinmiş, yaşama daha çok umut bağlamış ve elinden geldiğince hiçbir desteğini esirgememiştir. Her zaman gerilla olan yoldaşlarıyla ilişkiliydi. Onların bütün ihtiyaçlarını karşılar, bulunduğu alanda yapılması gereken görevleri büyük bir sorumluluk aşkıyla yerine getirirdi. Milislik yaptığı dönemde olağanüstü düzeyde bir fedakarlık sergiledi. Bu pratiğinden ve çabasından dolayı gerillalar tarafından da oldukça seviliyor ve saygı duyuluyordu. Halk arasında da sevilen, sayılan ve güven duyulan bir konuma sahipti. Parti ve mücadele gerçeğini erkenden kavradı. Bilince çıkardığı bu gerçekleri halka aktardı, aile bireylerini ülke ve mücadele ruhuyla yetiştirdi. Halkının kurtuluşu için göze alamadığı hiçbir zorluk yoktu. Bütün varlığıyla kendisini adamıştı davasına. Hiçbir güç O'nu bu davasından vazgeçiremezdi. Kararlı ve azimliydi.

Faaliyetlerinden dolayı giderek deşifre olmuştu. Bu nedenle köyde kalamazdı. Zaten milislik görevi de artık O'nu tatmin etmiyor, daha farklı düzeylerde düşmanla hesaplaşmak istiyordu. Amacı ülkenin kurtuluşu için daha fazla çalışmak, gerekirse bu uğurda şehit düşmekti. Bütün yaşamını mücadeleye adamak için daha önceleri de gerillalara öneri götürmüştü. Ancak yaşının ilerlemiş olması, yaptığı görevlerde sağladığı başarı ve çocuklarından dolayı bu öneri hep reddedilmişti. Ama artık deşifre olmuştu, gerillaya katılmasını kimse engelleyemezdi.

İşte Çiya yoldaş, bu koşullar ortamında eşi ve çocuklarıyla birlikte mücadeleye katılır. Bütün aile bireyleri gerilla olur, ailesi artık gerilladır, evi Kürdistan dağlarıdır. Birçok alanda faaliyet yürüttükten sonra parti eğitim kamplarının bulunduğu Xan Kürkê alanına ulaşır. Bir dönem parti eğitiminden geçer Helena ve Rubarok gibi büyük çaplı eylemlere katılır. Güney'de bulunan güçlerimize karş ihanetçi cephenin TC ile birlikte başlattıkları saldırılara karşı büyük bir kararlılıkla savaşır.

Bu savaştan sonra içinde yer aldığı birlikle birlikte, başka bir alana gitmek üzere yola çıkar. Yanında çok sevdiği **Xebat** yoldaş da vardır.

Xebat (Zübeyir FERHANG) yoldaş, Doğu Kürdistan'ın şirin bir köyü olan Hilori'de doğup büyür. Gelişen ulusal bağımsızlık savaşından etkilenerek partiyle ilişkiye geçer. 1991 sonbaharında Xan Kürkê'deki parti eğitim kamplarına ulaşır. Çeşitli eğitim devrelerinden geçer. Birçok eyleme katılır. İhanetçi güçlerin, özgürlük savaşçılarına karşı başlattığı saldırılara karşı en ön saflarda savaşır. Kürdistan halkının birliği önüne engel olarak dikilen ve kurtuluş umutlarına saldıran hainlerden tarihimizin hesabını almak için büyük bir çabanın içine girer ve büyük bir nefretle buna karşı durur.

Savaşın bitiminden hemen sonra yapılan planlama sonucu iki takımlık bir güçle Zağroslar'ın öte taraflarına doğru yola çıkar. Çiya ve Xebat yoldaşlar 2. Takım'da yer alırlar. Zağroslar'ın engin yücelikleri aştıktan sonra önlerinde daha oniki saatlik yol var. Yol adeta bitmek bilmiyor. Yükler ağır, hava koşulları giderek kötüleşiyor. Her tarafı karlar kaplamış. Fırtına şiddetlendikçe şiddetleniyor. Bu ağır koşullarda Çiya ve Xebat yoldaşlar donarak şahadete ulaşırlar. Ağır kış koşullarından dolayı doğa iki yiğit militanı daha bizlerden koparak bağrına alır.

Çiya ve Xebat yoldaşlar! Mücadele yaşamınız ve şehit oluş tarzınız, biz mücadele yoldaşlarınızı daha fazla cesaretlendirdi ve güç verdi. Sizinle daha fazla gururluyuz, inançlıyız. Anınız mücadele bayrağımızdır. Size olan mücadele bağlılığımızla 1993 yılına bütün gücümüzle yüklenecek, daha fazla eylem, daha fazla örgütlenmeyi yaratacağız. Sizler ulusal birliğimizin harcı, zaferin temel taşlarısınız. Sizlere gerçek bağlılık ancak zaferi yaratmakla mümkündür. Zafer için verdiğimiz sözü, sizlerin şahadeti önünde bir kez daha tekrarlıyoruz.

Sizler, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin abideleri olarak hep yaşayacaksınız!

Mehmet yoldaş, Kobani'de gözlerini dünyaya açmıştı. Yaşıtları gibi büyümüş, partimizin geliştirdiği mücadelenin etkisinde kalarak, partiye sempati duymaya başlamıştı. Bir dönem bulunduğu alanda kitleler arasında faaliyet yürütür. Ancak savaş dışında kalmak O'na işkence gibi geliyordu. Gördüğü eğitimleri yeterli buluyordu artık. Savaşa katılma istemini partili yoldaşlara bildirir. İstemi kabul edilince 1991 yılında Kürdistan dağlarına ulaştı. Ve gerillayla kucaklaştı. Düşmanı kahreden eylemleri yaşam kadar seviyordu. 1991 yılında Mavan ve Wergenıma karakolları baskın eylemlerine, Özgürlük Vadisi direnişine katılmış, ardından 1991-92 kış eğitim sürecinde 2. Tabur'da takım komutanlığı görevini yürütmüştü. Pratikte takım komutanının siyasi yardımcılığı görevini de yürütüyordu. Cesaret düzeyi Bezelê tabur baskını eyleminde doruğa ulaşmıştı. Çok sade ve olgun bir kişiliğe sahipti. Sorunlara çözüm getirmesiyle sevilip sayılan biri haline gelmişti. Zorluklar ne olursa olsun, sorunlar ne kadar yoğun yaşanırsa yaşansın asla darlığa düşmezdi, geniş düşünürdü. Bu yapısıyla olgun kişiliğin timsaliydi. Alabildiğine fedakardı. Her koşul altında yoldaşlarına hizmet etmek isteyen yüce bir pratiğin sahibiydi.

Bir diğer yoldaşın adı **Serxwebûn (Ahmet DEMİR)**'di. 1975 yılında dünyaya gözlerini açarak Kürdistan'a merhaba demişti. Doğubeyazıtlıydı. Yurtsever bir aile ortamında yetişmişti. 1992'nin Mart ayında Zağroslar'da kısa bir eğitim gördükten sonra Xan Kûrkê alanına gitti. Çok canlı, atak ve girişkendi. Saldırı ruhu son derece yüksek, görevlere son derece bağlı, alabildiğine direngen ve yaşayan bir kahramandı. Bu soylu özelliklerinden ve Bezelê Taburu'na yönelik eylemdeki başarısından dolayı, karargah komutanlığı tarafından ödüllendirilmişti. İlk pratiğinde manga komutanlığı görevini üstlendi.

Ercan yoldaş ise Dersimliydi. 1991 sonbaharında gerilla saflarına katılmıştı. Çevik ve güçlüydü. Hep BKC silahını taşırdı. Diğer ferdi silahlar O'na küçük geldiğinden taşımak istemezdi. Düşmana karşı büyük bir kini vardı. Dersim'in ve bütün katliamların hesabını faşist Türk sömürgeciliğinden sormak istiyordu. Bezelê Taburu'na yönelik baskın eylemine coşkuyla katılmıştı. En zor ve dar koşullarda bile morali hep güçlüydü, moralsizliğe asla düşmezdi. Govende çatışmasında yaralı düşmüştü. Çatışma sürecinde ve sonrasında yaralı düştüğünü arkadaşlarından saklamıştı. Arkadaşları için bir cesaret ve moral kaynağıydı. Dersim ve İstanbul'da Türk kültürüyle büyümesine rağmen, asimilasyon etkilerini üzerinden öylesine hızlı atmıştı ki, Botan'la öylesine bir uyum sağlamıştı ki, O'nu görenler Botan'da doğup büyüyen biri sanırdı.

Bir diğer yoldaş da **Agit'ê Zer** yoldaştı. 1989 yılında askerlik yasasıyla saflara katılmıştı. Gürpınarlıydı. Oramar-Sate köyü civarında altı yoldaşıyla birlikte Saddam güçlerinin eline esir düşmüştü. Ekim 1989'dan 1991 baharına kadar Saddam rejiminin zindanlarında kalmıştı. 1991 baharında Güney Kürdistan'daki halkımızın ayaklanmasıyla birlikte boşaltılan zindandan O da çıkar. Zindandan çıkar çıkmaz hemen Xan Kûrkê'de eğitim gördü. Kendisini yeni dönemin görevlerine hızla hazırladı. Görevlere bağlı, çalışma disiplinine sahip, savaşçı özelliği yüksek olan bir yoldaştı. Botan halkının kişilik özelliklerini kendisinde yoğunlaştıran, PKK düşüncesiyle bunu biçimlendiren ve Bezelê eyleminde büyük bir katkı sahibi olan bir militandı.

Çiya yoldaş, Patnos ilçesinde doğup büyümüştü. 1991 Eylül ayında gerilla saflarına katılmıştı. Başarmaya Mahkumuz Eğitim Devresi'ni 3. Tabur'da tamamladı. Ana hareketli birlikte, Gerdi yerel takımında görev yaptı. Savaş için yaşayan, kendisini tüm gücüyle savaşa veren atak ve çok cesur bir yoldaştı. Sınırsız bir fedakarlık ruhuyla doluydu. Yorulmak nedir bilmeyen bir özelliğe sahipti. Bir işi bitirdi mi diğerine hemen koşardı. Bezelê eyleminde üstün bir başarı sergiledi. Savaşta ortaya çıkan yetersizliklere karşı tavrı acımasızdı, hataları affetmezdi. Eylemlerde çok hassastı. İhmalkarlıktan, ürkeklikten nefret ederdi. Bir savaşçının bütün özelliklerinin tam tekmil olduğu bir insan aransaydı, bir arkadaşın deyişiyle bu Çiya yoldaştan başkası olamazdı. Normal günlük yaşamda son derece sakinken, savaş anında ise gerilmiş bir yay gibi olur ve fırtına gibi eserdi. Savaş anında bütün özelliklerini konuşturarak, bir kaynak gibi akar ve olumlu sonuca dönüştürürdü. Disiplinli, soğukkanlı, olgun ve devrimci ahlakın canlı bir sembolüydü. İşte bu dev savaşçının vücudu donmuş ve karın içinde öylesine durmuştu.

Altılar'ın altıncısı ise, Afrin'in Raco-Yekmale köyünde doğup büyüyen **Rêzan** yoldaştı. 1992 yılında gerilla saflarına büyük bir özlemle katılmıştı. İlk savaş pratiği Şemdinli alanı oldu. Fiziki olarak zayıf olmasına rağmen büyük bir inat ve direnme gücüne sahipti. En zor koşullarda bile fedakarlığı ve güçlü iradesiyle ayaktaydı. Yoldaşları arasında sevgi ve saygı kazanmıştı. Şehit düştüğü ana kadar hiçbir yoldaşı kendisinden acı bir söz duymamıştı.

Vücutları Çarçele'nin zirvesinde donan yoldaşların sıcak anıları bir film şeridi gibi hızlı hızlı gözlerinin önünden geçti Dörtler'in. Belki uyuyorlar, belki yaşıyorlar düşüncesiyle adlarını bağırdılar, çağırdılar. Nafile... Dörtler karlı kollarını yastık yapıp başlarını kaldırdılar. Nafile... Can başlarından gitmişti. Uçup göçmüştü göğüs kafeslerindeki yaşam kuşu.

Dörtler'den ikisi Arif yoldaşın yanına gitti. Fırtına içinde yarı cansız, yarı yaşayan halde ölümle boğuşan Arif yoldaş, yanıbaşına giden iki yoldaşına bakıp durdu. İki yoldaş, belki kurtulur diyerek Arif yoldaşı dövmeye başlar. Dövdükçe döverler. Arif yoldaşın yaşaması için dövülmesi gerekiyordu. Yoldaşları O'nun yaşamasını O'nu dövecek kadar istiyorlardı. Duygusallıkla o an hareket edilemezdi. Yaşaması için ne lazımsa o yapılacaktı.

Arif yoldaşı yürütmek için ayağa kaldırıp koluna girerler. Fakat hareket edemez. Donmuş, ölmüş vücudu. Oturürlar, süzerler kendisini, hala yaşıyor. Ama bu uzun sürmez. Kim bilebilirdi ki, bu biçimde başlayacak ölümü, bu biçimde başlayacak sonsuz yaşamı. Kurtarmak isteyen yoldaşlarının kolları arasında şehitler kervanına katılır. Böylece Çarçele bir can daha alır.

Dört yoldaş güçlükler içinde Arif yoldaşın cenazesini Altılar'ın yanına taşırlar. Her birinin silahını yanıbaşlarına uzatırlar. Yaşamlarını kardan ve tipiden koruyan bir tek naylon parçalarını da örterler Yediler'in üzerine... Doğal tarzda saygı duruşunda beklerler bütün Kürdistan şehitleri için.

Dört yoldaş, herhangi bir köye ulaşmak için yola çıkar. Giderler, ama yol bitmez. Gökyüzü ve yeryüzü kar tabakalarıyla kaplı. Tipi durmuyor. Nice zaman sonra bir ışık görürler. Köydür diye Dörtler, ışığa doğru giderler. Işık bir deniz feneri gibi çeker onları. Işığa varmaya az zaman var. Dişlerini tırnaklarına takarak güç bela yaklaşırlar. Yürüme takatleri de azaldıkça azalmış. Ama ne de olsa ışığın olduğu evde dinlenecekler! Açık olan büyük bir kapıdan içeri girerler. Ama avlu çok büyük ve çok geniş. Birkaç adım daha atarlar. Bir de karşılarına ne çıksın: Atatürk!

Zulmün, vahşetin ve binbir acının sembolü olan Atatürk'ün büstüyle karşılaşırlar. Buranın bir Kürt evi olmadığını, bir karakol olduğunu farkeder etmez geriye çekilirler. Silahlı dört kişinin kendilerine doğru geldiğini gören nöbetçi askerler ise, nöbetçi kulübesinden geriye doğru kaçıp ateş ederler. Birden ne olup bittiğini anlamadan bütün karakol can endişesiyle gelişi güzel ateş eder. Nöbetçi askerler kendi kendilerinden kuşkuya düşerler. Gördükleri hayal miydi, yoksa gerçek miydi? Hayal olsa gözleriyle bu kadar canlı, hareketli görmezlerdi. Gerçek ise, bu kış-kıyamette bu nasıl bir gerçek?

Düşman güçleri düşüne ve korka dursun, dört yoldaş omuz omuza sürdürürler yolculuklarını. Oldukça üşümüş, acıkmış ve yorulmuş bir halde ilerlerler. Nihayet bir eve varırlar. Onlara kapı açılır. Ev sakinleri bu beklenmedik misafirler karşısında hayrete düşerler. Konuk ederler içeri. Ayaklarına yapışan ayakkabıları zorlaya zorlaya çıkarırlar. Sobayı ateşledikçe ateşlerler. Çay ve yemek getirirler önlerine. Sıcak ve candan sohbet ederler. Ev sakinleri meraklı bakışlarla hep süzerler Dörtler'i. Şişen ve moraran ayaklara, ellere ve yüzlere bakarlar. Can kulağıyla dinlerler, dinlemeye doymazlar. Dörtler anlattıkça anlatırlar yüzyıllardır halkımızın çektiği ızdırabı, ihaneti ve devrimin kudretini. Donmaktan kurtulan Dörtler, Diyarbakır zindanında kendilerini yakan Dörtler'den ve bir süre önce donan Yediler'e kadar anlatırlar. Bu halkın kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur derler. Parçalandıkça parçalanan, soykırımlardan geçirilen, zindanlara doldurulan bu halk için ölmek, yaşamaktan daha güzeldir. Bu halkın uğruna ateşlerde yanılır, karda donulur, nehirlerde boğulur. Bu halk hepimizin ailesi, bu ülke hepimizin evidir, diye her şeyi anlatırlar. Sonra uyurlar.

Birdenbire kaldırıldılar uykudan. Dörtler gözlerini açar açmaz karşılarında bir çete görürler. Şimdi silaha mı sarılsınlar, yoksa konuşsunlar mıydı? Yoldaşlardan etkilenen çete hemen konuşmaya başlar: "Askerler köye girdi. Askerler köyden çıkana kadar sizler evden çıkmayın. Bana güvenmezseniz de, ben yine sizi ihbar etmeyeceğim..."

Askerler köyden ayrıldıktan sonra bir grup köylü düşer önlerine. Kardan yolu açarlar. Dörtler haber alır, yakın bir mesafede kamp var. Artık yolu da bilirler. Yoldaşlarının yakın olduğunu bilmenin, onlara bir an evvel ulaşmanın tarifsiz sevinciyle adeta koşarak yol alırlar. Ve kısa bir süre sonra ulaşırlar yoldaşlara. Telsizlerden Yediler'in şahadeti konuşulur, acı haber yayılır her tarafa.

Govende, Goste ve Besta'ya bakan Çarçele! Yedi seçkin yoldaş, yedi kahraman sana emanettir. Onları her türlü kötülükten ve vahşi hayvanlardan koru. Onların anılarına bağlılığın bir gereği olarak savaşı daha da yükselterek tırmandıracağız. Yedileri ve bütün şehitleri büyük bir halk zaferine dönüştürmek için yaşayacağız. Onlar kurtuluşumuzun fenerleridir.

Çarçele şehitleri ölümsüzdür!

ÇARÇELE'YE DAVET EDİYORUM DÜNYAYI

Ağrı'dan uçtu coşkuyla
Afrin, Van
Muş, Kobani ve Dersim'den
yedi kanatlı yiğit
yeni bir dünyayı taşımak için düştü yola
Özgürlük Vadisi'nden

Kulak kabart sarsılan gökyüzü
dönen dünya
Bak tipi kesti yolu
fırtına kudurmuşcasına esiyor
Burası Çarçele
kasırga cehennemi
Ne bir ambülansım var şimdi
ne de kardan giysilerle koşuşturan hemşireler
yoldaşlarım can veriyor Çarçele'de
çırpınan kollarımla çığlık çığlığa
tüylerim diken diken

Nasıl etsem de sustursam
söyleyin ne olur
Tabur tabur ordular salsam üstüne
yağmur gibi yağdırsam kurşunları
doludizgin estirsem bir savaş kıyameti
biliyorum susmazsın
Ah o gün kopan deli fırtına
biliyorum duymazsın bile

Dört mevsim kardan gelinlik dağları
yabani keçilerin, kurtların bahçesi
ah Çarçele ölümsüzlük çığlığım
vahşi tabiat parçamız
çıldıran bir gökyüzünün altında
kardan mezarları içinde yedi canım
silahları
el bombaları
ve sırt çantalarıyla

Sırt çantalarında özgürlük yemişleri
silahlarının içinde taşırlardı ormanları
yeni şehirleri fethetmeye yürüyen
Şemdinli'nin özgürlük bayrağı yediler

Davet ediyorum dünyayı
gelin alın kucak kucak Çarçele'den
yeni dünyanın yıldızları çarşıları
ve işte fabrikaları
koşsun milyonlarca çocuk kanatlansın

Müjdeliyorum analara
Çarçele'ye ayak basan çocuklar büyür
kırmızı bir gül gibi açar şafak gözlerinde körlerin
şakır şakır açılır dilleri dilsizlerin
duymaya başlar sağırlar
getirin ölülerinizi Çarçele'ye

Zağrosların bağrına emanet ettik iki yoldaşı!

Zor bir gerçekliktir Zağros. Asi yücelikler. Can alan bagerler ve kesiştiği alandır ülkemizin üç parçasının. Sömürgecilerin suni sınırlarıyla parçalanmışlığın simgesidir...

1992, yoğun gelişmelere sahne oldu ve devrim sürecimizde gerçekten tarihsel önemde bir yıl olarak yaşandı. Gerilla ve ayaklanmada zafer doğrultusunda büyük gelişmeler kaydedildi bu yılda ve sömürgeci TC faşizminin çıkmazı derinleştirildi. Mücadelemizin gelişimini durduramayan düşman, Güney'deki işbirlikçileri devreye soktu. Ancak Güney Savaşı da düşmana hesapladığı, bel bağladığı hiçbir sonucu sağlamadı. Bu imha amaçlı çok yönlü saldırı, güçlerimizin üstün direnişiyle geri püskürtüldü ve TC, tüm kozlarını tüketmiş olarak içerisinde bulunduğu bunalıma daha da saplamaktan kurtulamadı.

Savaşı izleyen günlerde konumlanma, kış hazırlıkları ve 1993 yılına güçlü bir yönelme süreci başlamıştı bile. Bu nefes nefese yoğun çalışmalar içerisinde **Xebat** ve **Dılxweş** yoldaşlar, büyük özverileri, bitmek tükenmek bilmeyen enerjileri ve Apocu direniş ruh ve coşkularıyla yerlerini en önde almışlardı. 1992'nin savaş sürecinde bilenen, çelikleşen yoldaşlarımız, bu kez de Zağros kampımızın yeniden oluşumu yönünde hazırlık çalışmalarını omuzlamışlardı. Zordur Zağroslar, ama zaptedilecekti bir kez daha; açık ve kesin...

Xebat ve Dılxweş yoldaşlar, çadır yerlerinin yapımında, erzak çekilmesinde, doğanın amansız koşullarına karşın büyük bir direniş ruhuyla, özveriyle, cesaretle, tam bir görev adamı olarak yoğun bir çalışma temposunun sahibiydiler. Bu görevlerini yerine getirirlerken, Zağros'un ani bastıran fırtınalarından birine yakalandılar. Kendilerini düşünmekten çok, gruptaki yoldaşlarına, o anda orada bulunan iki yurtsever köylüye yardım etme çabasındaydılar. Ancak bu sefer bager üstün gelecekti; bitmek bilmeyen ve giderek daha da şiddetlenen bagerden, soğuktan, göz gözü görmediğinden dolayı yönlerini şaşırmaları, Kasım 1992'de yoldaşlarımızı şahadetle buluşmaya götürdü.

Xebat ve Dılxweş yoldaşlar, birer dava, örgüt ve görev adamıydılar. PKK militan ruhunun yetkin temsilini yaşamlarında somutlaştırmışlardı. 1992 döneminin ders, deneyim ve kazanımları ışığında 1993 yılına yönelik güçlü bir hazırlık sürecine yönelmiş, Zağros'u fethe çalışmışlardı. Şahadetleriyle bir yaşam kaynağı, bir azim pınarı, direniş güneşi oldular Zağros'ta. Onların ışıklarıyla yüründü ve zaptedildi Zağros bir kez daha.

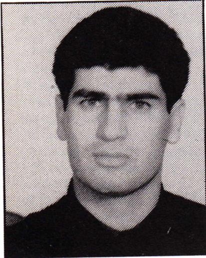
Manevi huzurunuzda söz veriyoruz bir kez daha: Direnişiniz hep yol göstericimiz olacaktır. Söz veriyoruz ki, şahadetlerinizle yaşam kazandırdığınız Zağros, PKK direnişçiliğinin tarih önünde tanığı olacak, sizleri mücadelemizde yaşatacak ve mücadelemizi mutlaka ama mutlaka zaferle taçlandıracağız!

Zağros şehitleri ölümsüzdür!

Adı soyadı: ...
Kod adı: **Dılxweş**
Doğum yeri ve tarihi: **Güneybatı Kürdistan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarih ve yeri: **Kasım 1992, Zağros**

"Mutluyum; dağlarla, özgürlükle iç içeyim"

Adı soyadı: **Hasan MEMELİ**
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Kasım 1992, Zağros**

Yurtsever bir öğretmen ailenin en büyük çocuğu olan **Hasan MEMELİ (Xebat)** yoldaş, partimiz önderliğinde başlatılan ulusal kurtuluş mücadelemizin kök saldığı Siverek alanında doğup büyüdü. Siverek, ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk geliştiği alanlardan biridir. Yine Siverek, 27 Kasım 1978 yılında parti ilanıyla birlikte yerli-işbirlikçi feodal gericilikle direkt silahlı savaşıma girilen ve gerillanın Kürdistan sathında geliştirilmesi için bir başlangıç sahası olarak ele alınıp değerlendirilen bir alanımızdır. Buradaki yurtsever yoksul halkımız, mücadeleden etkilenerek kısa sürede bağımsızlık ve özgürlük ideolojisi etrafında kenetlendi; partiye çok sayıda değerli kadro ve komutan verdi, bütün varlığı ve gücüyle silahlı savaşıma güç verdi. Xebat yoldaş da, mücadelemizden yana saf tutan yurtsever bir ailenin bireyi olarak böylesine sıcak ve olumlu bir ortamda yetişti. Ulusal kimliğini tanımada ve yurtsever bir kişiliğe ulaşmada avantajlı bir konuma sahipti. Öğretmen olan babası yurtsever kişiliğiyle tanındığı gibi, çevresinde oldukça sevilen ve sayılan biriydi. Aile olarak her dönem mücadeleyle olan bağını koparmamış ve gereken katkıları sunmakta gücünü esirgememiştir. Ailenin bu konumundan dolayı öğretmen olan babası, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte açığa alınır. Bir süre sömürgecilerin zindanlarında kalarak, düşmanın ağır işkencelerine maruz kalır. Bu duruma rağmen mücadeleden yana olan tavırları değişmez. Her zaman halkın lehine tavır takınır. Böylesi bir süreçten geçen Xebat yoldaş, yurtsever duygularla hareket ederek güçlü ve özlü bir kişilik sergiler. Ailesi içinde halka ve ülkeye bağlılığı esas alarak hareket eder. Çevresiyle bu temelde ilişki geliştirir.

İlk ve ortaokulu Siverek'te bitiren Xebat yoldaş, bir süre gittiği cezaevi ziyaretlerinde ulusal sorun ve Kürt gerçeğiyle daha yakından ilgilenmeye başlar. Xebat yoldaş, liseye başladığı yıllarda ulusal kurtuluş mücadelemiz daha da boyutlanmakta ve sömürgecilikle hesaplaşmanın yeni bir savaşımı yaşanmaktaydı. Gelişmelerden uzak durmayan Xebat yoldaş, ele geçirdiği parti yayınlarıyla bir yandan Kürdistan gerçeğini bilimsel bir temelde öğrenmeye çalışırken, diğer yandan devrim ve sosyalizm sorunlarını araştırmaya ve kavramaya yönelik bir pratik sergiler. Oldukça zeki ve güçlü bir kavrama yeteneğine sahip olan Xebat yoldaş, aynı zamanda çevresindekileri de aydınlatarak örgütlemeye ve mücadelemize hizmet eden bir konuma getirmeye çalışır. Parti ile doğrudan bir bağlantısı olmamasına rağmen duyduğu sorumlulukla hareket ederek, ulusal kurtuluşun bir sempatizanı olarak çalışır. Kendi çabasıyla kendi kendisini eğiterek yetkinleşir ve olgun bir kişiliğe kavuşur.

Xebat yoldaş, lise yıllarında sergilediği engin çaba ve özlü pratiğiyle çevresinde hayranlık uyandırır. Kararlılığı, çalışkanlığı ve tutarlı yapısıyla arkadaşları arasında sevilen ve sayılan bir konuma sahip olur. Haksızlıklara karşı net tavır takınır. Çok basit haksızlıklara bile tahammül göstermez ve karşı durur. Zayıf ve haklı olandan yana tavır takınarak mücadele eder. Az ve özlü konuşan ama tavır ve davranışlarıyla çevresindekilere çok şey veren eğitici ve güçlü bir anlatım yeteneğine sahip, olgun bir kişilik sergiler. Partiyi, devrimi, ülkeyi ve sosyalizmi bilince çıkaran bir yapıya ulaşarak liseyi bitiren Xebat yoldaş, 1989 yılından itibaren Siverek'te elektrik tesisatçılığı ile uğraşarak ekmeğini kazanmaya çalışır. Bu süreçte de mücadeleyle bütünleşme temelindeki çabalarını yoğunca sürdürür.

1990 yılında gelişen mücadelenin etkisi ve yönlendirmesiyle Kürdistan'ın birçok alanında serihildanlar yaşanır. Artık Kürdistan halkı da ayaktadır. Halk gerillaya kucak açmış, mücadelesini gerillanın savaşımıyla bütünleştirmiştir. Bundan böyle gerillanın mücadelesine güç katacak, onu zafere dek yaşatacak ve büyütecek olan serihildanlarıyla ses verecektir. İşte serihildanların etkisi dalga dalga Kürdistan'ın bütün alanlarına da yayılacaktır. 1990 yılının ilk serihildanları en büyük etkisini Siverek alanında gösterir. Halkta ve gençlik saflarında önemli bir hareketlenme yaşanır. Xebat yoldaş, bu gelişmelerin etkisiyle coşkuya kapılır. Bu coşkuyla 1991 yılının Ekim ayına kadar yoğun bir pratik sergiler. Bu süreçte partili yoldaşlarla da ilişki kurmayı başarır. Şehir çalışmalarına daha da örgütlü katılır. Bildiri dağıtır, pullama ve afişleme yapar. Kitleleri örgütleme çalışmalarını sürdürür.

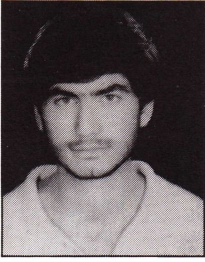
1991 Ekim ayına kadar Siverek alanında parti çalışmalarını büyük bir sorumluluk anlayışıyla yürüten Xebat yoldaş, artık ARGK saflarında faaliyet yürütmek ister. Düşmanla direkt hesaplaşmak için istemini partiye bildirir. Bu istemi parti tarafından uygun görülür ve Kasım 1991 yılında bir grup yoldaşıyla birlikte Doğu Kürdistan üzerinden 2. Merkez Karargahı'nın bulunduğu Xan Kürkê alanına ulaşır. Kürdistan tarihine kaynaklık eden Zağros dağlarını aşarak çok arzuladığı ARGK saflarına ulaşır. Xebat yoldaş, Zağros dağlarını gördüğünde adeta büyülenir. Bu engin ve bir o kadar güzelliklerle dolu olan bu muhteşem dağlarda bir halkın nasıl böyle köle kaldığını düşünür. Düşmanlarının çokluğu karşısında uğradığı onca katliamlara rağmen, Kürt halkının varlığını sürdürebilmesinin ancak bu dağlar sayesinde olduğunu görür. Bu anlamda Kürdistan'ın engin dağlarında yürütülen gerilla savaşının başarıya ulaşacağına inancı tamdır. Bunun büyük sevincini yaşar. Xebat yoldaş, bu sevincini arkadaşlarına, *"Şu an belki de dünyanın en mutlu insanı benim. Dağlarla, özgürlükle iç içeyim..."* sözleriyle ifade eder. 1991-92 kış sürecinin başlarında Xan Kürkê alanına giden Xebat yoldaş, gelişkin yapısı ve olgun kişiliğiyle kadro eğitimine alınır. Başarmaya Mahkumuz Eğitim Devresi'ni bu alanda geçirir. Eğitimde gösterdiği katılım ve canlılığıyla tüm arkadaşlarının dikkatini çeker. Siyasal gelişkinliğiyle hemen hemen tüm tartışmalara katılır. Bildiğini ve kavradıklarını arkadaşlarına aktarmaya çalışır. Zorlu kış koşullarında hiçbir yılgınlık ve karamsarlık göstermeden devrime olan güçlü inancıyla tüm işlere koşar. Arkadaşlarına da güç vererek moral kaynağı olur. O'nun bu pratiği tüm yoldaşları tarafından taktir edilir. Askeri olarak kendisini yetkinleştirmeye veren Xebat yoldaş, kısa sürede büyük değer verdiği silaha hakimiyeti sağlar. Güçlü bir gerilla olarak kendisini savaş pratiğine hazır hale getirir.

Güçlü bir kış eğitim devresi sonrasında, 1992 yılı sürecinde ana birlik güçlerinde yer alarak, düşmanla sıcak bir savaşım içerisine girmek ve bin yılların hesabını sormak için sabırsızdır. Ana birlik güçleri içerisinde olumlu pratiğiyle bir süre faaliyet yürüten Xebat yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından büyük bir önemi olan ve parti tarihimizin en kapsamlı eylemi olan Rubarok tabur baskınında yer alır. TC, Rubarok'ta cumhuriyet tarihinin en büyük darbesini yerken, Xebat yoldaş da böylesine tarihi bir eylemde yer almış olmanın büyük sevincini yaşar. O, eylemde kahramanca bir savaş pratiği sergileyerek kendisini askeri yönden de kanıtlar.

Fakat Kürdistan'daki ihanet, halkımıza, ulusumuza ve devrimimize karşı olan kalleşliğini, çirkefliğini 1980 öncesi olduğu gibi yine ortaya koymaktadır. Sömürgeci TC'nin devrimci savaşımımız karşısındaki çözülüşünü engellemek için ihanet güçleri saldırıya geçmiştir. Xebat yoldaş, Kürdistan'daki bu ihanete yabancı değildir. İhanetçi güçlerin düşmanla olan çirkin ilişkilerine daha küçük yaşlardayken tanık olmuştur. Bu nedenle ihanete korkunç bir kin ve öfkesi vardır. Rubarok eylemi dönüşlerinde Güney'deki güçlerimize saldıran ihanet güçleriyle hesaplaşmak için bir an önce cepheye ulaşmak ister. Alandaki hareketli birlik içerisinde yer alarak, yoldaşlarıyla birlikte ihanet güçlerine karşı kıyasıya bir savaşa girişir. Bu kez ihanet güçleri yenilmeli ve kutsal ülke topraklarımızdan sökülüp atılmalıdırlar. Bu inanç ve kararlılıkla Xebat yoldaş arkadaşlarıyla birlikte kahramanca savaşır. Bir aylık amansız bir savaş sürecinde büyük kahramanlıklar sergileyen Xebat yoldaş, savaş sonrasında yine alandaki güçlerimizin içerisinde yer alarak pratik sahaya doğru harekete geçer.

Xebat yoldaş, 1991\Kasım'ında sevinç ve coşkuyla aştığı görkemli Zağrosları, yine bir yıl sonrasında bir savaş kadrosu, bir gerilla olarak aşmak durumuyla karşı karşıya kalır. Zağroslar ki, Büyük İskender'in ordularına bile geçit vermemiştir. Xebat ve bir grup yoldaşı karlarla örtülmüş zorlu Zağrosları aşmak ve noktalarına ulaşmak amacıyla yürüyüşlerine devam etmektedirler. Zağrosların zirvesinde kılıç kesinliğindeki dondurucu soğukta direnerek harekete devam eden yoldaşlarımız, artık bir noktadan sonra korkunç soğuğa karşı dirençlerini kaybederler. Zağrosların göğsünde iki yoldaş omuz omuza uzanmaya başlamıştı. Derin bir uykuya dalıyorlardı. Bu kahraman savaşçılardan birisi de Xebat yoldaştır. Bir yıl önce selamladığı Zağroslarda onurlu bir yaşamı noktalayarak son nefesini verir, devrim şehitleri kervanındaki onurlu ve kutsal yerini alır.

O, 15 Ağustos Atılımı'nın güçlü saldırı ruhunu kişiliğinde somutlaştırdı!

Adı soyadı: **Erkan MALAY**
Kod adı: **Ahmet**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ağustos 1992, Salara-Benevok üçgeni**

Kürdistan halkı için sömürgeciliğe sıkılmış "İlk kurşun" olan 15 Ağustos tarihsel atılımının o güçlü saldırı ruhu, çok az kişi tarafından temsil edilebilmiştir. Ağustosların bu şanlı saldırı ruhunu kendi kişiliğinde somutlaştıran Kürdistan halkının seçkin evlatlarından biri de **Erkan MALAY (Ahmet)** yoldaştır. O'nun bu saldırı ruhu öylesine güçlüydü ki, kendisiyle uzun süre birlikte kalmış bir yoldaşı, "Ahmet arkadaş saldırı demekti" diyerek, O'nu tanımlamaya çalışıyordu.

Yoldaşları tarafından saldırıyla özdeşleştirilen Ahmet yoldaş, 1968 yılında Doğubeyazıt ilçesinde dünyaya geldi. Babası Doğubeyazıt Belediyesi'nde işçi olarak çalışmaktaydı. O, geçimini zorluklarla sürdüren bir aile ortamında büyüdü. İlk, orta ve lise öğrenimini Doğubeyazıt'ta tamamladı. Lise yıllarındayken olgun, sade ve sakin kişiliği ile halk kitleleri arasında sevilip sayıldı. Ahmet yoldaştaki olgunluk ve sadelik yaşının çok çok ilerisindeydi. Bu nedenle lise öğrenimi döneminde, düşmanın geliştirdiği yozluklardan kendisini korumayı başardı. Halkın değer yargılarına karşı saygılıydı. Bu tutum O'nun tüm davranışlarına yansırdı.

Ahmet yoldaş, liseyi bitirdikten sonra Eğitim Fakültesi'ne devam eder. Bu yıllarda uyumlu ve sade kişiliğiyle gençlik arasında da büyük bir saygınlık kazanır. Üniversite yıllarında ulusal kurtuluş düşüncesiyle tanışır ve kararlı bir sempatizan olarak yoğun bir tartışma ve örgütleme sürecine girer. Ataklığı ve coşkulu çalışmasıyla geniş kitlesel ilişkiler geliştirmeyi başarır. Kişiliğinde inandığı her şeye karşı güçlü bir bağlılık ve netlik söz konusudur. Kaygıdan ve bireysellikten uzaktır. Dolayısıyla inandığı şeyleri sonuna kadar sürdürme ve başarma özelliği vardır. Partili yoldaşlarla ilişki sağlar sağlamaz mücadele saflarına katılma kararını verir.

Ahmet yoldaş, Ağustos 1990'da Doğu Kürdistan üzerinden gerillaya ulaşır, ilk önce Xan Kürkê alanına geçer. Gerillaya katılır katılmaz kişiliğinde inandığı her şeye karşı netlik ve kararlılık olduğundan partiyle çok kısa süre içerisinde bütünleşme başarısını gösterir. Partiyle bütünleşmesi tek kelimeyle olağanüstüdür. Sanki daha önce hiç yaşamamış, partiyle yaşama başlamış gibidir. Sömürgeciliğin Kürdistan insanını yozlaştıran, kişiliksizleştiren, köklerinden koparan etkilerini herkes üzerinde görmek mümkündür. Ama kendisinde belirginleşen temel özellik sadelik, olgunluk ve ağırbaşlılıktı.

Ahmet yoldaş, 1990-91 kış sürecini partinin Xan Kürkê'deki eğitim kamplarında geçirir. Eğitime katılımı oldukça özlüdür. Bireysel kaygılardan uzak oluşu, eğitim sürecinde azami düzeyde verim almasına yol açar. Eğitim devresi bittiğinde PKK militan ölçülerini önemli oranda yakalar. Artık savaş faaliyetlerine katılmaya hazırdır.

Baharla birlikte yapılan düzenlemede Şemdinli alanında takım komutanı olarak görev alır. Pratikte güçlü, tutarlı ve özlü yapısıyla kısa sürede yoldaşlarına kendisini kabul ettirir ve güven vermeyi başarır. Yoldaşları arasında doğal bir saygınlık kazanır. En zor koşullarda bile ön açıcı olmayı, yapıyı sürüklemeyi başarır. Yoldaşlarıyla bir beyin ve yürek gibi yaşar.

Döneme damgasını vuran Mavan eylemine katılır. Mavan'da güçlü, kararlı bir yürüyüşü vardır. Ahmet yoldaşın güçlü saldırı ruhu eylem boyunca tüm yoldaşlarının dikkatini çeker. Düşmanı ezmeye kararlı olan bu ruh öylesine güçlüydü ki, "Ahmet yoldaş savaşta adeta değişiyor, bambaşka bir insan oluyor" tarzında duygularını dile getiriyor yoldaşları. Mavan eylemi O'na çok şey öğretir. Düşmanın gerçeğini çok iyi kavrar ve bu temelde askeri sanatta ustalaşma çabasına ağırlık verir. Mavan eyleminden sonra düşman ordu güçleri Xan Kürkê (Özgürlük Vadisi)'ye yönelik askeri bir harekat başlatır. Ahmet yoldaş, düşmanın var gücüyle yüklendiği bu savaş cephesinde direnen çok az sayıdaki gerilla güçlerinin içindedir. Savaş boyunca kararlı direnişi ve yol gösterici özelliğiyle yoldaşlarına büyük katkılar sunar. Sergilenen destansı direnişte yaratılan "Geliyê Azadî Direnişi"nin yaratıcıları arasında yer alır ve direnişin başarıya ulaşmasında küçümsenmeyecek düzeyde pay sahibi olur. Bu direnişte hem savaşmış ve hem de askeri açıdan kendisini yetkinleştirmiştir.

Geliyê Azadî Direnişi ardından Wergenıma düşman karakoluna yönelik eylem gündemleşir. Eylemin planlamasında sorumluluk alır. En küçük bir tereddüte yer vermeyen keskin yürüyüşle eylem sürecinde başarılı bir pratik sergiler. Ahmet yoldaş, gelişim sürecindedir. Bu nedenle her adımdan ders çıkarır. Çalışkanlığı gelişimini daha çok hızlandırır. İş gerekli olduğu için yapar, gösteriş için değil. Gösterişten uzak, sade ve olgun bir yapısı vardır. 1991 yılında Helena (Alan) Taburu'na yönelik gerçekleştirilen eylemde de yer alarak, kısa sürede güçlü bir eylem bilançosunun sahibi olur.

Düşmanın Şemdinli alanındaki en güçlü dayanaklarından biri olan alandaki çeteciliği ve ajanlığı örgütleyen Hakkı Töre'nin çok iyi korunan evine yönelik eylemin planlama ve uygulamasında da yer alır. Bu eylemden sonra kış sürecine yönelik düzenlemede 2. Tabur bünyesinde bölük komutanı olarak görev alır. Kış boyunca eğitmen olarak görev yürütür. Deneyim ve tecrübelerini bilgileriyle birleştirerek yoldaşlarının hizmetinde koşar.

1992 yılı Mart ayında yapılan düzenleme ile birlikte ana güç içinde bölük komutanı olarak yer alır. Faaliyet alanı yine Şemdinli'dir. Geliyê Reş alanındaki gücümüzün taktik sorunları üzerindeki eğitimine katılır. Verilen görevlerin bilinciyle büyük bir sorumluluk aşkıyla çalışır ve görevini yerine getirmeye çalışır. Genç yaşına rağmen saygın tavırları ve eğitici özellikleriyle bir taburluk güç üzerinde doğal bir otorite olur. O'nun bu özelliğini yoldaşları şu cümlelerle dile getirmektedirler: "Çok çalışır, çok iş yapardı. Ama hiç hissettirmezdi. Çok çalışmak O'nun doğal bir haliydi..."

Ağustosların saldırı ruhunun güçlü bir timsali Ahmet yoldaş, Gostê'ye, Govende'ye, Çarçele'ye yürüyordu tekrar. Her zamanki doğal haliyle yine sadeydi, kararlıydı, keskin bir yürüyüşün sahibiydi. Gostê, Govende, Çarçele arasına düşen üçgendeki Benevok mıntıkasında 16 Ağustos 1992 tarihinde çetelerle çatışmaya girdi ve burada kahramanca direnerek şehit düştü.

Bu bir tesadüf müydü? Parti saflarına Ağustos ayında katılmıştı. Sadeliği, kararlılığı ve güçlü saldırı ruhuyla 15 Ağustos saldırı ruhunun adeta sembolü olmuştu. Ve yine 15 Ağustos tarihsel atılımının yıldönümünde onur kervanına katılmıştı Ahmet yoldaş.

İnanç dolu bir yüreği, hastalık sonucu şehit verdik

Adı, soyadı: **Mehmet İNAN**
Kod adı: **Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **26 Ocak 1993, Zağros**

Ulusal kurtuluş savaşımız, büyük direnişleri, destansı kahramanlıkları ve özverilerle örülmüş süreçleri bir bir başarıyla göğüslemiş ve görkemli bir zafer aşamasına ulaşmış bulunmaktadır. Parti öncülüğü altında ordulaşan gerilla, ayaklanan halk gerçeği yaratılmıştır. Ordulaşan gerilla, ayaklanan halk, zaferi kesin kılmak demektir.

Mücadelemizin bu görkemli gelişmesi, bir bütün olarak Kürt halkının onurlu bir kimliğe, yaşama ve geleceğe kavuşmasını beraberinde getirecektir. Halkımız, Kendi varlığına dayatılan ihaneti, PKK öncülüğü altında mücadeleye atılarak param parça etmesini bilmiştir. Bir avuç hainişbirlikçi dışında Kürdistan, bir büyük ulusal birlik ve kendi geleceğini sahiplenme, bu uğurda bir varlık-yokluk kavgasına atılma gerçekliğinin zemini olmuştur. Bölünmüşlük, parçalanmışlık, asimilasyon, göç ettirme ve düşmanın bilinen diğer yok etme politikaları iflas etmiştir. Çünkü halkımız davasını ve ulusal kurtuluş bayrağını bir daha bırakmamacasına sahiplenmiş ve bağımsızlık-özgürlük yolunda büyük bir kararlılıkla ilerlemeyi bir yaşam nedeni haline getirmiştir.

Bu gerçekliği kendi yaşamında somutlaştıran yoldaşlarımızdan biri de **Sabri (Mehmet İNAN)** yoldaştı. Yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğuydu. Daha küçük yaşlardayken babası, sömürgeci faşizmin azgın cellatları tarafından vahşi işkencelerle katledildi. Babasının katledilmesinin ardından, düşmana karşı büyük bir kin, nefret ve savaşmak azmiyle dolmuştu. Ancak ailesinin diğer fertlerinin baskısıyla Türkiye metropollerine gitmek zorunda kaldı. İstanbul'da Deri-İş kolunda işçi olarak çalıştı. Bu, genç yaşına karşın özündeki proleter kişiliğin daha da pekişmesine yol açtı. Burada partili yoldaşlarla tanıştı. Kurtuluş davasıyla tanışmış olmaktan kaynaklanan büyük coşku ve mutlulukla bulunduğu her yerde faaliyetler yürütmeye başladı. Ancak bu çalışmalar, O'nun mücadeleyle tamamen bütünleşmeye, kurtuluş savaşımıza daha ileri düzeyde katkıda bulunmaya, azmini tatmin etmeye yetmiyordu. Bunun için gerillaya katılmak Sabri yoldaş için artık doğal ve kaçınılmaz bir karardı.

1992'de bir grup arkadaşıyla beraber Serhad'da gerilla saflarına katılır. Kendisini içten içe kemiren bir hastalığı vardır ama, bunu kendisi ve ortamın önünde bir engel olarak görmez, üzerinde bile durmaz. Sonsuz bir istek ve coşkuyla doludur; partiyi daha iyi tanımak, iyi ve örnek bir savaşçı olmak O'nun yegane arzusudur. Bu arzusu ve isteğiyle gelecek için parlak umutlar vaat ediyordu. Bu nedenle daha iyi bir eğitim görerek kendisini yetkinleştirmesine olanak sağlamak için Xan Kürkê alanına gönderilmesine karar verilir. Bu amaçla 1992 Ekim ayı başlarında Doğu Kürdistan alanına geçer. Ama beraberindeki yoldaşlarla birlikte İran güçleri tarafından tutuklanır. Aynı günlerde ihanetçi güçlerin saldırısıyla Güney Savaşı da başlamıştır.

Sabri yoldaş, bu talihsiz tutukluluk süreci boyunca ağırbaşlı, olgun tavırlar, yoldaşlık ilişkilerindeki örnek durumu ve bir an önce savaşa katılma tutkusu ile hemen göz dolduruyordu.

Sabri yoldaş, Güney Savaşı'nın bitiminden hemen sonra serbest bırakılır ve beraberindeki yoldaşlarla birlikte Zağroslar'a geçer.

Zordur Zağros. Hele kışları, onlarca can alan bagerleriyle namlıdır. Bilinir, tarihte Büyük İskender'in ordusuyla birlikte önünde boyun eğdiği dağlardır. Ve bilinir, PKK direnişçiliği fethetmiştir Zağrosları da. Bir destandır her yıl yaşanan, bir PKK direnişçiliğidir tarihe kazınan...

Zağros'taki dönemsel merkezi eğitim faaliyetine en güçlü karşılığı veren yoldaşların başında gelmekteydi Sabri yoldaş. Üstün bir coşkuyla kendisini 1993 yılına hazırlıyordu. Ancak hastalığı yeniden depreşmekteydi. Yine de hastalığını öne çıkarmıyor, eğitimden geri kalmamak için gayret gösteriyordu. Sabri yoldaş, ne kadar bu durumunu öne çıkarmamaya çalışsa da arkadaşları tarafından hastalığı anlaşılır. Zaten yaşamının son günlerinde tüm gayretine rağmen iyice güçten düşmüştü. Ve aynı günlerde Zağros'un bageri azgınlaşmıştı. Buna rağmen, tedavi edilmek üzere yola çıkılmaya çalışılır, ama nefes yetmez. Sabri yoldaş 26 Ocak 1993 günü bayrağı yoldaşlarına devrederek şahadet tacını giyer.

Sabri yoldaşın amansız bir hastalığa yakalanması ve şahadeti, O'nun gibi kararlı, coşkulu, azimli bir yoldaş açısından kuşkusuz ki, büyük bir talihsizlikti. Sabri yoldaşın şahadeti, savaşı yükseltme ve zafere taşıma görev ve sorumluluğumuzu daha da bilemiş ve pekiştirmiştir. Anısı önünde bir kez daha söz veriyoruz ki, zafere kadar savaşacak ve Sabri yoldaşın savaş azmini bir yol gösterici kılavuz olarak sonsuza kadar yaşatacağız!

■ □ ■

Kınamı şehit düştüğümde yakarsın

"Düğün kınamı yakamadınız. Sevinciniz yarım kaldı. Üzülmeyin. Sizden bir isteğim, öldüğümde kına yakmanızdır, ellerime kesk û sor û zer bağlayın ve düğünü mezarımın başında tamamlayın" (Hebûn)

Adı, soyadı: **Welat Şehmus KAYA**
Kod adı: **Hebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Alipınar köyü-Diyarbakır, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **6 Ağustos 1992, Hazro-Sinê köyü**

Bir ülke düşünün ki; insanlığın düşmanlarınca bütün doğal zenginlikleri, maddi-manevi değerleri elinden alınmış, tarihin karanlıklarına itilmiş, unutturulmuş, hatta yok olmanın eşiğine getirilmiş olsun. Bir halk düşünün ki, bu kayıp ülkenin halkı olup, dilinden edilmiş, kendi değerlerine, kendi gerçekliğine sırt çevirtilmiş, duyarsızlaştırılmış, yabancılaştırılmış olsun... Oysa hemen yanıbaşında insanlık tarihine geçmiş uygarlıklar boy vermiş, bunların tohumları atılmıştır. Birbiriyle bu kadar iç içe, yürek yüreğe olup da, bu kadar birbirinden uzak olmak... Acıdır, ama gerçektir. İşte Kürdistan ülkesi ve Kürt halkı böyle bir çelişki ortamının içinde yaşamaktadır.

İnsanlık tarihinin oluşumu şüphesiz kolay, kendiliğinden, düz bir hat izleyerek oluşmamıştır. Köleci toplumdan günümüze dek süren ezenle-ezilen arasındaki amansız mücadelede, tarih sayfalarına kanla yazılmış nice savaşlar, isyanlar vardır. Özgürlüğe duyulan özlem Spartaküslerden başlayarak birçok kahramanı, öncüyü bu saflara işlemiştir. Halkların bu özlemle yarattıkları mücadeleler ezilenlerin direniş kültürünü oluşturmuş ve bu direniş kültürünün etkisiyle de halklar inançlarını hiç kaybetmemişler, savaşımlarını sürdürmüşlerdir.

İşte Kürdistan gerçekliğine baktığımızda çağla aramızda bir uçurumun oluşturulduğunu görebiliriz. Geçmiş tarihimiz, köleliğimizin zemin taşlarının oluşturulduğu tarihtir. Geçmişten gelen halkların direniş kültürü içerisinde bizim yerimizi tarif etmek gerçekten zordur. Kürdistan tarihi Kürt halkı için kaybedişlerin, yitirişlerin tarihi olduğu için, yitirilen değerleri geri alma savaşımı da kendini hissettirmekte, yitiriliş yerini kazanışa bırakmaya zorlamaktadır.

Bugün Kürdistan'ın çağla olan kopukluğu, çağla bütünleşme yoluna girmiştir. Ulusal yok oluş süreci ulusal var oluş sürecine dönüşmektedir. Bu dönüşüm önümüzde olmazsa olmaz kabilinden bir görev olarak durmaktadır ve bu görev bilinciyle halkımızın mücadelesi dirilişin, yaratıcılığın ve insanlığa yepyeni değerler kazandırmanın mücadelesi olmaktadır.

Evet, Kürdistan ve Kürt halkının tarihi, eşi görülmemiş bir donanımsızlığa rağmen toprağa düşen halk evlatlarının akıttıkları kanla, emekle, özgürlüğe duyulan özlemle, alınteriyle, umutla yeniden başlatılmıştır. Bu yeniden başlatılış; başta insanlığımızda, ulusal değerlerimizde, vatana sahip çıkışta kendisini göstermektedir.

Bir halkın dirilişi esnasında yaratılan kahramanlıkları anlatmak ne kadar zorsa, onları yaratan kahramanları da anlatmak o kadar zordur. Kürt halkının diriliş mücadelesinin kahramanlarından biri de **Hebûn** yoldaştır. Halkımızın insanlığa adım atışında, ilk tohumları ekerek, günümüze dek yılmadan, tökezlemeden, çekilen acılara rağmen direniş bayrağını hep yükseklerde tutan PKK'nin yüce şehitler ordusundaki yerini almış olan Hebûn yoldaşı anlatmayı; önderliğe olan bağlılığını, inancını verdiği bir söze son nefesine kadar sadık kalışını anlatmayı bir görev bilmekteyiz. Özgürlük mücadelemizde manevi komutanlarımız olan şehitlerimize bağlılığımız uğruna kan döktükleri mücadeleyi yükselterek güçlendirirken, onların kişilik özelliklerini, örnek yaşam ve savaşımlarını aktarmanın da önemli bir husus olduğunu vurgulamak gerekmektedir.

Soylu yaşam 1965 yılında Amed'in Alipınar köyünde başlar. Maddi durumu iyi olan yurtsever bir ailenin en küçük çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan Hebûn yoldaş, ailenin ilgi odağıdır adeta. Yurtsever özelliklere sahip olan aile, çocuklarını da ulusal değerler zemininde büyütür. Hebûn yoldaş daha küçük yaşlardayken sergilediği olgun davranışlarından dolayı çevresinde sevilen birisi olur. Arkadaşları arasındaki uyumu, fark gözetmeksizin herkesle kolay diyalog kurması, örgütleyici bir yapıya sahip olduğunun belirtileridir.

Babası Hebûn yoldaşı, 11 yaşındayken nüfusa kaydettirir. Kayıt sırasında Hebûn yoldaş ısrarla adının önüne "Welat" isminin konulmasını ister. Bu isteğinde diretir ve uzun uğraşlardan sonra adı artık Welat Şehmus olur. Hebûn yoldaşın bu yaşta böyle bir davranışta bulunması herkesi şaşırtmıştır. Bu olayı babası şöyle anlatmaktadır: "11 yaşına kadar nüfusunu çıkarmamıştım. İlkokulu bitirip ortaokula kayıt yapmak gerektiğinde nüfus memurluğuna gittik. Adı yazılacağında Şehmus'a itiraz etti. 'Welat yazdıracaksın' diye. Kızdım kendisine ama gerilemedi. 'Madem öyle ne okula giderim, ne de başka şeye' diye diretti. Sonunda Welat Şehmus'a anlaştık. Yani daha o zamandan bu ruh vardı O'nda."

Abisi ise, O'nun özelliklerini şöyle anlatmaktadır: "Denizler idam edildiği gün çok etkilenmiştik. Anneme ve Welat Şehmus'u anlattığımda ikisi de ağlamıştı. Welat çok küçüktü ama anlamıştı... Düğünlere çağrılı olsa da, olmasa da giderdi. Canlı, yakın ilişkileri vardı halkla. 'Bu kadar arkadaşı nereden buluyorsun' dediğimizde gülerdi."

Orta ve lise öğrenimini Diyarbakır'da tamamlar. Hebûn yoldaş, büyüdükçe içindeki yurt ve halk sevgisi de büyümektedir. O'nun bu özelliği kısa sürede geniş bir sosyal çevre edinmesini sağlar. O'nu Diyarbakır'da tanımayan yoktur. Hebûn yoldaş, içindeki yurt ve halk sevgisini faaliyet yürütmeye başlar. Aldığı görevleri başarıyla yerine getirir. 1987 yılında tutuklanır. 2 yıl Diyarbakır Cezaevi'nde yatar. Cezaevinde kaldığı süre boyunca partiyi, parti çizgisini anlamaya, kişiliğini bu çizgi doğrultusunda geliştirmeye çalışır. Zindanda **Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların** direniş gerçekliğini daha yakından anlama ve tanıma fırsatını bulur. Cezaevindeki yoldaşları Şehmus Welat yoldaşın zindan yaşamını oldukça coşkulu ve militan bir ruh içinde geçtiğini şöyle ifade etmektedir: "Coşkusunu oyunlara yansıtırdı. Kapalı cezaevine geldiğinde açlık grevi içindeydik ve hemen katılmıştı. Açlık grevi 43 gün sürmesine rağmen çok güzel oynayışıyla folklora kaldırırdı herkesi. Dolu dolu yaşayan bir arkadaştı." 1989'da zindandan çıkar çıkmaz tekrar partiyle ilişkiye geçer. Şehir faaliyetlerinde aktif görevler alır.

Şehmus Welat yoldaşın resmini elinde tutan eşi ve annesi

kültür ve sanat etkinliklerine girerek pekiştirmeye çalışır. Kürt kültürünü ve folklorünü araştırır. Diyarbakır'da bir kültür derneğinde öğretmenlik yapar.

Ulusal düşüncelerin ilk tohumlarının atıldığı, ulusal kurtuluş mücadelemizin kıvılcımlarının dört bir yana sıçradığı bir dönemde, Hebûn yoldaş bu gelişmelerin etkisine girer. Diyarbakır gibi ulusal duyguların sıcaklığının yaşandığı, ama öte yandan düşmanın özel savaş için karargah seçtiği bir yerde Kürdistan devriminin oluşum aşamaları oldukça sancılı olmaktadır. Kürtlük adına yola çıktıklarını söyleyerek, halkın kanını emenler de bu ortamda ve düşmanın verdiği maskeyle hareket etmektedirler. Hebûn yoldaş böyle bir ortamda kendini geliştirmeye çalışmaktadır.

Derken, 12 Eylül faşist darbesi olur. Ülke çapında tutuklamalar, işkenceler, katliamlar vb. insanlık dışı uygulamalar Kürdistan ve Kürt halkı üzerine kara bulutlar gibi çöker. Her yurtsever aile bu uygulamalardan payını almıştır. Hebûn yoldaşın ailesi de tutuklanır ve aile sürekli düşmanın baskılarına maruz kalır.

Partimizin şanlı 15 Ağustos 1984 Atılımı Hebûn yoldaşın yaşamında bir dönüm noktası olmuştur. Bu atılım yoldaşımızı bir canlanmaya, aradığı soruların yanıtını bulmaya götürmüştür. Kısa sürede partiyle ilişi kurup Diyarbakır şehir merkezinde

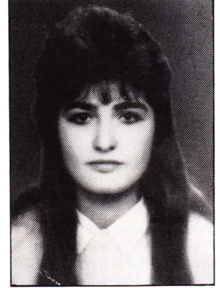
Çalışmalarının büyük bir bölümünü illegal yaparken, legal çalışma alanlarını da ihmal etmez. Halkın her türlü sorunlarıyla uğraşır; acılarına, mutluluklarına ortak olur. Sadece Diyarbakır şehir merkezinde değil, çevre illerde de halkının yanında olur.

15 Ağustos 1991 tarihi Hebûn yoldaşın düğün tarihidir. Düğünün tüm hazırlıklarını Hebûn yoldaşın kendisi yapar. Düğün binlerin katılımıyla 15 Ağustos zaferinin kutlanış gecesi olur. Sloganlar, zılgıtlar, halaylar şanlı Ağustos Atılımı'nın coşkusunu dağlardan şehirlere indirmektedir adeta. Coşkulu kitlenin açtığı bayraklar düşmanı çıldırtmaya yeter de artar.

Ve düşman düğünü basar. Damat ve gelini götürmek ister. Ancak Hebûn yoldaş, düşmanın hevesini kursağında bırakmış ve büyük sevdası olan dağların yolunu tutmuştur. Gerillaya giderken annesinin "düğün kınasını sana yakamadım" sözleri üzerine yoldaşımız, "Kınamı şehit düştüğümde yakarsın" der ve gerillaya katılır.

Hebûn yoldaş, bir süre **Haydar Karasungur** Eğitim Okulu'nda kalır. Eğitimi sırasında oldukça gelişen ve yetkinleşen Hebûn yoldaş, bir süre de eğitmen olarak okulda kalır. Üç ay sonra da Amed Eyaleti 3. Bölge sorumluluğuna getirilir. Bu alanda yüksek devrimci bir irade ile başarılı bir pratik sergiler, olumlu gelişmeler kaydeder. Kış sürecinde yapılan toplantıda tekrar aynı görevle görevlendirilir.

Sorumluluk alanı olan Silvan-Hazro alanında ajan ve işbirlikçilerin etkisizleştirilmesi, düşmanın hareket

Hülya GÖGER (Dr. Jiyan)

alanının daraltılması, gerillanın ise hareket alanının genişletilmesi çalışmalarında bulunur. Gelişen mücadeleyi halka taşırmada yoğun çaba ve emek sarfeder.

Parti kişiliği ve çizgisinin yılmaz savunuculuğuyla halkının gönlünde "Komutan Hebûn" olarak taht kurar. Halkla kurduğu sıcak ilişkiler O'nu halkın gözdesi, moral kaynağı durumuna getirir.

Siyasi birikimini yoldaşlarına aktarmadaki canlılığı verimli sonuçlar yaratır. Birliğe (**Şehit Fikret Birliği**) katılım beklentilerin üzerinde olur. Bir yandan inşa-düzenleme-örgütleme faaliyetleriyle ilgilenirken, diğer yandan da düşmanı kırsala adım atamaz hale getirmenin yolu olan gerilla eylemliliğini doruğa çıkarır. Komutası altında bulunan Şehit Fikret Birliği, eyalet genelinde en başarılı birlik ünvanını kazanır.

Hebûn yoldaş, devrimi gerçekleştirecek olan gücün, yani halkın devrime katılımının önemini bildiğinden, savaş alanında bile halkı yalnız bırakmaz, sorunlarıyla ilgilenir, halkı partinin güven verici gücüyle bütünleştirir.

En son olarak 15 Ağustos eylemliliklerinin hazırlık çalışmalarında bir karakol baskını sırasında aldığı yara sonucu tedavi olmak amacıyla Hazro yakınlarındaki Sinê köyüne götürülür. Burada bulundukları evin düşman tarafından sarılması sonucu çıkan çatışmada, yanında bulunan yoldaşları **Dr. Jiyan (Hülya GÖGER), Cabbar, Şiyar** ve Hazro yerel komitesinden **Nedim BALYECİ** ve diğer iki yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek savaşırlar. Eve bomba atılması sonucu 7 yoldaş da şehit düşer.

Hebûn yoldaş yaşarken bütünleştiği halkıyla, sonsuzluğa uğurlanırken de bütünleşir. Çok sevdiği halkı O'nu yalnız bırakmaz. Cenazesinde annesi Hebûn yoldaşın dileğini yerine getirir ve O'nu Kürdistan'a damat edip kınasını yakarak, sevdiğine kavuşturur.

Hebûn yoldaşın silahı yere düşmedi, asla düşmeyecek. Kürt halkının zafere yürüyüşünde O "Komutan Hebûn" olarak binlerce şehit yoldaşlarımızla birlikte yolumuzu aydınlatıyor.

Anısına, zaferi yaratarak bağlı kalacağımıza söz veriyoruz!

KAHRAMANLIĞIN, CESARETİN VE ÜLKEYE DÖNÜŞÜN SEMBOLÜ

Adı, soyadı: **Cewo Audel ALOYAN**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Glegez köyü-Ermenistan, 26.12.1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Şubat 1993**, ...

Birinci Dünya Savaşı, dünya tarihinde pek çok halkın geleceğini önemli ölçüde etkilemiş olan bir savaştır. Emperyalist devletlerin dünyanın önemli sahalarındaki pazarları paylaşamama, bu pazarlara egemen olma hırsının şekillendirdiği, özünü oluşturduğu bu savaş, tarih sayfalarına oldukça kanlı tablolar bıraktı. Bu kanlar elbette ki sömürülen, ülkeleri talan edilen mazlum halkların kanlarıydı. Ortadoğu bölgesi, bu paylaşım savaşının yürütüldüğü bir alan oldu. Yüzyıllardan beri yaşamlarını birlikte paylaşan Ortadoğu halkları bu savaşımda emperyalist ülkelerin amaçları doğrultusunda kullanılma durumunu yaşarlar.

Kürdistan'ı boyunduruğu altında tutan Osmanlı İmparatorluğu, tarihte kendisine verilen sömürü rolünü bu dönemde tamamlamıştı. TC'nin kurucusu Mustafa Kemal kendi düşüncelerini kazandırdığı bu devlet modelini başka bir kılıf içerisinde sürdürmenin çabasına girerek, görünürde emperyalizme karşı, özünde ise ona hizmet temelinde şekillendirmeyi tasarladığı devlet modeli için ilk adımı, sömürdüğü Kürdistan'da atmıştı. Halkların birlikteliğinden bahsediliyor, ancak halkların temeline ise dinamit yerleştiriliyordu. Yüzlerce yıldır birlikte yaşayan Kürt-Ermeni halkları birbirine düşman ediliyor, gerçekten yok edici anlayış, çaba maskeleniyordu. Ve Kürt-Ermeni halklarının kanları üzerinde kurulan TC, Osmanlı anlayışını döneme uydurarak devam ettirme planlarını sürdürmüştü. Başta halkların ortaklığıyla kurulacak denilen devlet mekanizması, Türk milliyetçiliğiyle şekillendirilmeye başlamış; bu da özellikle Kürt halkının ve Ermeni halkının katliamlara maruz kalmalarına neden olmuştu.

1. Dünya Savaşı ardından kurulan TC'nin ezme politikalarından kaçan bir grup Kürt, yeni kurulan Sovyetlerin topraklarına sığınır. Bu sığınmayla birlikte vatandan ve gelişmelerden uzak bir dönem başlar. Bütün bunlardan daha önemlisi de, vatandan kopuş söz konusudur.

TC'nin Kürdistan'a yönelik uygulamaya koyduğu "yok etme" politikasına karşılık, Kürdistan'da -feodal önderlikli de olsa- pek çok isyanlar gerçekleştirildi. Koçgiri, Şeyh Sait, Ağrı, Dersim vb. isyanlar kanla bastırıldı. Onbinlerce insanımız katledildi; uçurumlara ve ateşlere atıldı.

Kuzey Kürdistan'da bu durum yaşanırken, Sovyetler Birliği'nde de bunlara paralel olarak 1930-40'lı yıllarda kendi topraklarında bulunan Kürtlere asimilasyon ve sindirme politikasını uyguladı. Bu politika doğrultusunda Ermenistan ve Gürcistan'da bulunan Kürtler, toplu olarak bulundukları alanlardan, Ortaasya'nın çeşitli alanlarına sürgün edildiler. Sürgün edildikleri yerlerde de gelişmelerini sürdürme olanağını bulamayan Kürtler, vatandan kopuk olmanın da etkisiyle geri bir konumda kalırlar.

Daha sonraki yıllarda Kürtler üzerindeki sıkı kontrolün gevşemesiyle birlikte sınırlı da olsa bazı haklar alınmaya başlanmıştır. Ağır bir gelişmenin yaşandığı bu süreçte bazı kültürel haklar çerçevesi içerisinde kalınmış, bu çerçevenin dışına çıkılamamıştı. Dar kalan bu çalışmalar halka da mal edilememişti.

Sovyet Kürtleri'nde bu düzeyde bir gelişme yaşanırken, Kuzey-Batı Kürdistan'da ise gözle görülür değişim ve gelişmeler yaşanıyordu. Kürdistan'da 1970'lerden itibaren yeni bir dönem açılmıştı. Devrimci düşüncelerin Kürdistan'a girişi ve gençliğin bunu ulusal düzeyde ele alarak genişletmesi önemli adımların habercisi olmaktaydı. Bu adımların ilki ve en büyüğü, 1973'lerde örgütlenmesini olgunlaştırmış ve 1978 yılında da tam şekillenmesini tamamlayıp parti olarak kuruluşunu ilan eden PKK hareketi olarak ortaya çıkmıştı. Geçmişten beri uyguladığı vahşet politikasının başarısından emin bir şekilde hareket eden TC, bu ilanla birlikte sarsılmış ve şaşırmıştı. Köklerini halkının bağrında derinleştiren PKK'ye karşı, TC bütün şiddetiyle yönelmiş ancak bu gelişmeyi durduramamış, geriletememiştir. Aksine bu kökler halk içinde daha da çok taban bulmuş; özgürlüğün ağacı ülkenin dört bir yanını sarmaya başlamıştır.

Ezildiğine inanılan başkaldırı ruhunun, daha çağdaş, örgütlü, ilerici bir önderlikle canlandırılması elbette TC'yi telaşlandıracaktı. Bu ruhun yayılması demek, kendi idam fermanını imzalaması anlamına gelecekti ki, bu da emperyalizmin bir maşası olan TC'nin sonu demekti. Ve TC, demokrasi görüntüsüyle saklamaya çalıştığı faşist yüzünü, 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle bir kez daha gözler önüne sermekteydi. Bu darbe Kürdistan'ın uyanıp, Ortadoğu halklarıyla birlikte ayağa kalkışına engel olmak içindi. Öncü güç PKK, yurt dışına çıkmış olmasına rağmen bölünmüş olan Kürdistan'ın diğer parçalarında da örgütlenme ve halkı bilinçlendirme çalışmalarına devam eder. Devrimci bir güç, kendini karşı-devrimin politikasına göre değil, karşı-devrimi kendi politikasına göre yönlendirmesini bilmeli düşüncesinin temel alınmasıyla PKK, bölgede belirleyici güç olma yolunda nice kahramanlıklar yaratarak ilerlemekteydi.

PKK'nin gelişim kolları giderek halka dayalı olarak Kürt insanının bulunduğu her yere ulaşmayı başarmıştır. Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine destek, vatana sahip çıkış sağlanmıştır. Böylece vatanla kopuk olan bağlar tekrar sağlanmıştır.

Partimiz bu doğrultuda adımlar atarak, Sovyetler'de yaşayan ve nüfusları 1 milyona yakın Kürtlere de ulaşmış ve 1990 yılında gerçekleştirilen PKK 4. Kongresi'nde de Sovyet Kürtleri arasında çalışmaların yapılması kararına varılmıştır. Bu karar sonrasında Sovyetler'de bulunan Kürtler arasında yoğunlaşan çalışmalar sonrasında halk içinde büyük bir ulusal uyanış dönemi başlamış ve vatan ile kurulan bu bağ giderek güçlendirilmiştir.

İşte yıllar önce vatanından Sovyetler Birliği'ne sürgün edilen Kürtler'den biri de **Cewo Audel ALOYAN** yoldaşın ailesidir. Cewo yoldaş 1964 yılında Ermenistan'ın Glegez köyünde dünyaya geldi. Yurtsever ve ortahalli bir aile ortamında büyüdü. İlkokulu köyünde okuyan yoldaşımız, ailesinin Erivan'a göç etmesi üzerine ortaokul ve liseyi Erivan'da bitirdi. Yaşamı boyunca dürüstlüğü, cesareti ve yurtseverlik özelliği nedeniyle ailesi ve arkadaşları arasında saygı ve sempati kazanmıştı. Başarılı bir öğrencilik yaşamı olan Cewo yoldaş, liseden sonra Moskova'da tekstil mühendisliği öğrenimine devam etti. Büyük bir vatan özlemi içinde olan yoldaşımız, olanaklar çerçevesinde halkı için bir şeyler yapmaya çabalıyordu. Onu en çok üzen şey nüfusu milyonlarla ifade edilen halkının, kendisine ait bir vatana sahip olmaması ve bu isteğin kendi insanlarına çok görülmesidir.

1990 yılı sonlarında Moskova'da öğrenci olan Cewo yoldaş, bir grup partili arkadaşla tanışır. Bu tanışmayla birlikte önünde bir ufkun açıldığını belirten Cewo yoldaş duygularını şöyle dile getirmektedir: *"Uzun süredir bizler böyle bir şeyi bekliyorduk. PKK bu aktif özelliği ile Kürtlerin kaderini değiştirebilir. Ben bütün inançlarımı PKK ideolojisinde görüyorum. Gerçekten sadece PKK hareketi biz Sovyet Kürtleri'nin önüne doğru perspektif koyabilir."* Ayrıca şunları da belirtmektedir: *"Siz biliyor musunuz ki, burada komünizm ve sosyalizm adı altında insanlarımıza ne kadar tahribatın yapıldığını? Burada kimse kimseyi dinlemiyor, otorite yok. Kürtler büyük bir dağınıklığı yaşıyor. Bizim içimizde de ulusal uyanış dönemi başlamalıdır. Bugüne kadar buraya kim gelmişse ya turist ya da dar çıkarlar çerçevesinde gelmiştir. Hiç kimse ulusal problemlerimizi çözmek için çaba sarfetmemiştir. Bugün PKK bizi kurtarma, vatana ulaştırma mantığıyla buraya gelmiş. Bu, PKK'nin Kürdistani karakterini gösterir. Arkadaşlar ben bir şahıs olarak her şeye hazırım, elimden gelen her şeyi yapacağım."* Bu sözler Cewo yoldaşın vatana, özgürlüğe olan hasretini en iyi bir şekilde dile getirmektedir.

O, partiyi tanıdıktan sonra dünya gerçekliğini ve yaşanan sorunları daha iyi kavrıyordu. Bu da, O'nu halk için büyük bir özlem ve gayretle çalışılması gerektiği düşüncesine götürüyordu. Parti yayınlarını okuyor, arkadaşlarıyla sık sık tartışmalar geliştiriyor, sorular soruyor ve böylece parti ve mücadelesini kavramaya çalışıyordu. Bu çabalarıyla kısa sürede geniş bir bilgi birikimine sahip olan Cewo yoldaş, parti kişiliğini kavrama yönünde adımlar attıkça, mücadeleyle bütünleşiyordu. Öğrendiklerini çevresindeki insanlara yayarak, onları da mücadeleye çekmeye çalışıyor ve örgütleme çalışmalarını sağlıklı bir zemine oturtulmasında çaba sarfediyordu.

Okulu bitirdikten sonra Cewo yoldaş Erivan'a döner. Burada, benimsediği düşünceleri çevresindeki öğrenci-işçi ve aydın kesim arasında dile getirerek, parti çizgisi doğrultusunda örgütleme çalışmalarını yürütür. Halk arasında ulusal bilincin uyanması için büyük bir coşku ile çalışır. Cewo yoldaş, bu çalışmalarını 1992 yılına kadar yoğun ve aktif bir biçimde sürdürdü.

Bu yılda partiye sunduğu bir raporunda mücadele içerisinde daha aktif, yani profesyonel bir şekilde yer almak istediğini bildirir. Bu konuda bir raporunda şunları yazmaktadır: *"Ne olursa olsun en kısa süre içerisinde ülkeme dönüp, sıcak savaş içindeki yerimi almak istiyorum. Vatan topraklarında birkaç saat yaşamam bile benim için bir ömre bedeldir."* Bu sözler, içindeki sonsuz vatan aşkını ve mücadele ruhunu dile getiriyordu.

Cewo yoldaşın bu özlü, samimi, coşkulu isteği parti tarafından da onaylandıktan sonra, O, hiç görmediği ama yüreğinde sakladığı, onun özlemiyle büyüdüğü vatan topraklarına, gerilla olarak, vatanın kurtarıcısı olarak dönüyordu. Tarihin Kürt halkı için yazdığı kara sayfayı yoldaşlarıyla omuz omuza vererek parçalamaya gidiyordu.

Cewo yoldaş gittiği gerilla ortamına uyum sağlamada hiç zorlanmadı. Düşmanın dörtbir yana savurduğu Kürt insanının aynı amaç uğruna bir araya gelişi O'ndaki mücadele ruhunu daha da arttırıyordu. Bulunduğu sahada cesurluğu, aktifliği ve alçakgönüllülüğü ile kısa sürede yoldaşlarının saygı ve sevgisini kazandı.

1993 yılı Şubat ayında, düşmanın düzenlediği bir saldırıda, bir grup arkadaşıyla birlikte kahramanca direnen Cewo yoldaş yaralanır. Yaralı halde düşmana esir düşen Cewo yoldaşın başeğmezliği, partisine, Parti Önderliği'ne, şehitlere ve vatana olan bağlılığı karşısında deliye dönen düşmanın insanlık dışı işkenceleri sonucunda şehit düşer.

Cewo yoldaşın şahadeti Sovyet Kürtleri için yeni bir dönemin başlangıcı olur. Hasretlerin, acıların nasıl bitebileceğini canıyla halkımıza öğreten yoldaşımız, Sovyet Kürtleri'nin mücadeleye olan somut bir katkısı ve vatana dönüşün sembolü olmuştur.

Cewo yoldaşın ve tüm şehitlerimizin anıları önünde söz veriyoruz ve biliyoruz ki, onların anılarına vereceğimiz en doğru karşılık, parti çizgisinin amansız takipçisi olarak, zaferi sağlamaktır. Vatanlarından koparılmış bütün Kürdistanlılara O'nun gittiği yolda mücadeleyi taşırarak kaynağa dönüşü sağlamak temel amacımızdır.

Cewo yoldaş, silahın düşmedi ve asla düşmeyecektir!

ՔՈՒՐԴԻՍՏԱՆԻ ԲԱՆՎՈՐԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ
(PKK)
ՆԱՀԱՏԱԿՆԵՐԸ ԱՆՄԱՀ ԵՆ

[illegible]

ՀԱՎԵՐԺ ՓԱՌՔ ՆՐԱՆՑ ՊԱՅԾԱՌ ՀԻՇԱՏԱԿԻՆ.
ՀԱՂԹԱՆԱԿ ԿԱՄ ՄԱՀ.

[illegible]

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

14 Temmuz direnişçilerinin anısına aklanarak karşılık vermek,

kör tarihe verilen bir karşılıktır

Baştarafı 1. sayfada

kendi öz tarihiymiş gibi yaşamak ve kabul etmek bir halk açısından, özellikle onun temsilcileri açısından, içine girilebilecek en derin alçaklık, ihanet ve gaflet durumunu ifade eder. Bizim gerçeğimiz söz konusu olduğunda, maalesef yaşanan budur.

Somut görevimiz, partiye bilinç kazandırmak ve onun kanalıyla halka uzanmaktır. Fakat bırakalım bir halkın tarihsizliğine çare olmayı ve katliam tarihinin onun tarihi olmadığını kendisine anlatmayı, tersine bizlere en yakın olan, etle-tırnak gibi bağlı olmamız gereken tarihi özümsetmekte, onun gerçeğinden çıkarılması gereken sonucu belirlemekte bile zorluk çekiliyor. Bu, katliam tarihi ile kendisini aldatmış olan halkın izdüşümünü saflarımızda yaşamak demektir. Gelişmeyen kişilik, parti tarihinde gafil kişilik işte böyledir. Kişiliği yaratan en önemli öğelerden birisi mücadele ettiği olay ve olgular zincirine karşı koymayı gerçekleştirirken, onun ortaya koyduğu bilinç, irade gücü, kin ve öfkesidir. Şüphesiz karşı koymanın gerekçeleri çok önemlidir; inanç ister, yiğitlik ister, büyük hırs ve çaba ister.

Sizler neden ölgünsünüz? Neden öfkeniz zayıf, çabanız zayıf? Bu çok açık ki, tanımını yenilmiş kişilikte buluyor. Ve çoğunuz da böylesiniz. Bunun ne kadar kahredici olduğunu acaba anlıyor musunuz? Buna karşılık, basit bir köylü gibi tepki duymak da herhalde kabul edilebilecek bir durum değildir. İlkel isyancılık ne demektir? Kendisine yapılana karşı tamamen yenilgiye açık bir biçimde, daha da kötü duruma düşmeye yol açacak tarzda umutsuz bir çıkışta bulunmak demektir. Ve kendi planlı devrimciliğimizden her türlü tecrit ve onun örgütlü çabasından uzak olan günlük devrimcilik de, ilkel isyancının çabasına çok benzer. Şunu bilmek durumundasınız ki, bu kişiliklerin pek yaşama hakkı yoktur. Bunların yaşamları ne tür bir yaşamdır? Tek kelimeyle değerlendirirsek, düşkünlüktür, saygı duyulmaması gereken bir yaşam tarzıdır. Bu, temel bir siyasi kuraldır da.

Yaşamanızı istemiyor muyuz? Elbette ki istiyoruz. Nitekim büyük kavga, yaşamın kendisi içindir. Fakat nasıl? Kelime bulmakta zorluk çekiyoruz veya ağır konuşmak pek yakışmaz. Yaşanan büyük acılar, bu çerçeve dahilinde daha iyi anlaşılır. Aslında böylesi acıları yaşayanların karşı koymayı mükemmel yapmaları, bunun için kendilerini oldukça hazırlamaları gerekiyor. Ne var ki bunun beklentilerini göremiyoruz. Bu tam bir trajedidir, şok dediğimiz bir durumu yaşamaktır. Partimizde en yaygın yaşanan bir durum da işte budur. Durumumuz ağırlıklı olarak böyledir. Ya yenilgili bir yaşam tarzındaki mücadelecilik, ya da trajediye açık bir devrimcilik!.. Bunun ikisini de kabul etmek mümkün değil, ama bunun yaşandığı da bir gerçektir.

Zindan direnişçiliğindeki 14 Temmuz adımı, ölüm orucuna karar verme diye anılır. Bu kararın değerlendirilmesi ciddi bir görevdir. Kararın, bir halka dayatılan en onursuz baskı ve sömürüden de öteye, onun bir soykırım sürecine karşı gündeme getirilmesinden tutalım kendi tarihine, kimliğine sahip çıkış amacını taşımasına ve yine kişiye yönelik her türlü insanlık dışı yaklaşımlara, adını ve amacını bile inkar ettirmeye varan dayatmalara, dayanılmaz işkencelere karşı gösterilen tepkiye kadar birçok yönü göz önüne getirilebilir. Ağır basan yanın ne olduğu tartışılabilir. Ayrıca içinde hareket edilen partinin o dönemdeki durumu, gücü kadar güçsüzlüğü, umudu kadar umutsuzluğu ele alınabilir. Aynı şey halk için de söylenebilir. Halkın içinde bulunduğu gerçeğin etkileri, yine uluslararası kamuoyunun durumu gibi bunların hepsi birer etken olarak böyle bir kararda nasıl bir rol oynadığı biçiminde bir değerlendirmeye tabi tutulabilir. Ama bütün bunlar doğru değerlendirildiğinde bile bu kararın ikili yanı kendisini ortaya koyar. Bir ölüm kararı! Bazıları bunu bir intihar olarak değerlendirirler. Daha önce Mazlum'un da bir kararlılığı vardır. 21 Mart'ta ölüm kararı, direniş kararı... Bunun gerekçesi şöyle ortaya konuluyor: *"Ancak yaşamı adarsak insanlığı, halkımızı, onun kimliğini ve kişi olarak onurumuzu kurtarabiliriz. Onun dışında mümkün olan bir eylem biçimi yoktur."* Büyük bir olasılıkla da bu doğrudur. Gerçekten başka bir biçim yok o koşullarda. Yaşamak için, onur için can bedelini ortaya koymak gerekiyordu. Bunu bu dönemde yüzlerce kişi yapabilir. Ama o dönem için durum farklıdır. Tabii ki bu eylem kendi koşulları içinde değerlendirilmelidir. Zaten bir tarihsizlik egemen. Bu eylemle biraz karşı konulmuş bu tarihsizliğe. Kürt olgusunu ağzına almak yasak, ama direnişçilerimiz bu yasağa uymuyorlar, bu olguyu inkar etmek istemiyorlar. Bir öncü parti adına yola çıkmışlar, onu inkar etmek istemiyorlar. Karşı taraf, "bunları mutlak olarak inkar edeceksin" diyor. Karşı taraftan kastedilen, sıradan bir-iki jandarma ve işkenceci değil, rejimin mutlak egemenleridir. Bu egemenlerin arkasında da emperyalizm var, Türkiye sermayesi var, Kürt hain işbirlikçileri var. Düşman, toplumu mutlak sessizliğe gömmek ve aldatılmayı onaylatmak için harekete geçiyor. Partiden zorbela birkaç "artık" kurtulmuş, düşman, onların ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyor. Biz bu sahadayız o zaman. Yine en yakın taraftarlar bile kendilerine sahip çıkamayacak kadar zayıf bir durumu yaşıyorlar. Ve hatta o günlerde içeri alınan kitlenin büyük bir çoğunluğu teslimiyete girmiş durumda. Gerçek bu. Bu gerçek hayli sindiricidir, iç karartıcıdır, soluk kesicidir.

Bu konularda bazıları kitap yazmıştır. Çok yetersiz görüyorum. O anın çerçevesi doğru çizilmemiş, burjuva edebiyat gözlükleriyle yaklaşılmıştır. Bu da siyasi bilinç yoksunluğundan ileri gelir. Halkların çıkarı açısından tarihe doğru yaklaşmamaktan ileri gelir. Bunun düzeltilmesi gerekir. Bu nedenle gerçekleri anlatacağız biraz. Nasıl ki, büyük şehitlerin anısı üzerinde bir provokasyon gerçekleştirilip direniş özünden boşaltılmak istendiyse, ucuz edebiyat da bu temelde yapılmak iste-

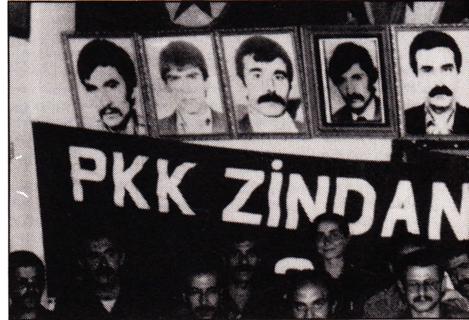

Hayri, "Ben borçlu gidiyorum" diyordu. Onun ardından yürüyenler, bizler borçlu ölmeyeceğiz. Doğrusu budur sanıyorum. Onun borçlu ölmesini ben anlayışla karşılar ve anlarım da. Fakat bunun dışında hiçbirisini, hele elinde özgürlük silahı olup da her türlü direnme imkanına sahipken çok kötü gideni, mezarında da olsa iyi anmayacağımı belirttim.

ZİNDANLARDA YENİLMEYEN DEVRİMCİLİK, PKK'NİN

15 Temmuz tarihi, zindan direnişçiliğinin kapsamlı bir biçimde ve yetkin bir temsil gücüyle bu sahada değerlendirilmeye çalışıldığı Zindan Direniş Konferansı'nın 1. yıldönümüne denk düşüyor. Zindan Konferansı adı altında yürüttüğümüz bu çabalar ardından bu bir yıllık süreç içinde zindandaki yoldaşlar da kendi konferanslarını geliştirdiler. Zindan cephesini netleştirdikleri ve onun sapmalara zemin hazırlamadan mücadeleye sahiplik ettikleri ve bunu partileşmenin güçlü bir dayanağı haline getirdikleri, bu konuda başarı sağladıkları söylenebilir. Özellikle idam ve müebbetle cezalandırılmak istenen yoldaşların ağırlık teşkil ettiği bu çalışmalar, partinin zindan kitlesinin çizgiye ve onun doğru düşünme ve yaşama tarzına çekilmesinde önemli rol oynayabilecek durumdadır. Merkezi düzeyde de yine benzer bir gelişme vardır. Yani hemen hemen bütün cezaevlerinde, bu sahada ulaşılan sonuçların özümsetilmesi ve dayatılmak istenen tasfiyeciliğin boşa çıkarılması ezici bir biçimde sağlanmıştır.

Düşmanın zindana yönelik baskı, işkence ve daha sonraki rehabilitasyon uygulamalarını dikkate almadan, politikasının sonuçlarını yalnızca insan haklarının çiğnenmesi biçiminde ele alma ve bu temelde bir karşı koymanın ne kadar yetersiz ve büyük yanılgılarla dolu olduğu şimdi daha iyi anlaşılmıştır. Özellikle Batı'nın da körüklediği gibi, soruna, sadece işkenceye karşı insan hakları çerçevesinde bakmak, onun ötesindeki ve esas amacı teşkil eden siyasetten uzaklaşmak, yani depolitizasyonu görmemek demektir. Oysa düşmanın, örgüt yaşamına karşı çıkarma, bireyci yaşamı körükleme, kişiyi kendi can varlığının telaşına düşürme, bundan kalkarak çok sathe bir liberalizm eğilimini geliştirme ve böylece devrimci örgütlerin karşısında işkenceyle sonuç alınamadığı ve bunun yetmediği yerde, sahte bir liberalizme zemin hazırlayarak sonuç alma biçimindeki iki yönlü yönteminin çok önemli bir siyasi amaç içerdiği bugün çok daha netçe gözler önündedir. Dünya genelinde olduğu gibi, Türkiye'de de bu şekilde sonuç alınmaya çalışıldı. Bu yaklaşımla Türkiye solu üze-

Anılar dayatıcıdır. O halde inançlarımıza ihanet etmek istemiyorsak koşacağız, çare olacağız. Bu savaşı imkan dahiline sokabilmek için, başımızı yerden yere, duvardan duvara vurmak pahasına da olsa, bir şeyler çıkaracağız. Beyinde veya canda ne bitiyorsa harekete geçirip buna yükleneceğiz. Nitekim yaşamın diğer bütün belirtilerini adeta dondurarak yüklendik. Var mı tarihsizliğe karşı başka türlü mücadele biçimi?

niyor. Benim özellikle o anılara karşı bir sorumlu olarak vermek istediğim karşılık; bir direniş zeminini yaratmaktır. Hiç olmazsa, "kimdi bunlar", "ne yapmak istediler" sorularının cevabını unutmamak için bunu başaralım diyorum. Aslında söyleyecek söz bulamıyorum o dönem için. Varsa ucuz bir yaşamım, anıyı yaşatmaktan başka bir şey yapamazdım. Onların anısının çok derin bilincindeydim ki, her yönüyle onları savunacak güçte bir direniş yarattım. Bağımsız ve özgür koşullarda istendiği kadar söz söylenebilen, savaşılabilen bir zemin olmadıkça, onlara sahip çıkmak sahtekarlık olmaktan öteye gitmez.

Demek ki böyle bir dönemin, böyle bir anın kararı, sanıldığı kadar bireysel değil, gerçekten ancak bir romanla izah edilebilecek bir süreçtir. Ve halen bunu izah edememenin sıkıntılarını yaşıyoruz.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eyleminin onuncu yıldönümünü bugün yaşıyoruz. Ve bazılarınız da o dönemin zindanından buraya gelmişlerdir. Kendi kişiliğinize bakın, ne kadar o anın bilincindesiniz? Kişilikleriniz onu iyi hatırlamak ve doğru karşılamak için ne kadar hazırlıklıdır? Size göre kolay mıdır böyle onları anmak, karşılığını vermek? Bu yoldaşları, **Mazlum'u, Kemal'i, Hayri'yi, Akif'i** iyi tanıyorduk. Yoldaş olmayı bildikleri kesin. Bu kararları bunun en iyi göstergelerinden birisidir. Fakat buna rağmen, Hayri son sözlerinde borçlu gittiklerinden söz ediyor; öyle fazla bir şey yaptıklarına emin değiller. Kemal'in benzer türden bir yaklaşımı vardır, "Bu halk savaşı başarıya ulaşacak" diyor ama, tabii ki çaba yetersizliğine olan derin öfkesi de söz konusu. Demek ki, kararın en önemli bir yanı, karşı koymaktan vazgeçmeme ve bunun can bedelini ödeme oluyor. Olumlu yanı budur. Gereken de budur. Bunun daha çok da olumsuz diye nitelendirilebilecek ve yalnız onlara mal edilemeyecek diğer yönü de, büyük bir yetmezliğin sonucudur: Ülke halkı zayıf, uluslararası kamuoyu zayıf, parti zayıf, zindan kitlesi zayıf, direniş biçimleri o gün için çok çok zayıf.

Böylesi koşullarda insanlar kendilerini bu biçimde adamamalıydı bizce. Bu, zayıflıkların kefareti oluyor. İşte görmek gerekir dediğimiz, yetersiz dediğimiz ve yalnız onlara bağlamadığımız yön budur. Onlar bunu canlarını, kendilerini ortaya koyarak ödemeye çalışır ve yine de kendilerini borçlu ilan ederken, bu zayıflığın giderilmesi gerektiğini de böylece kanıtlamış oluyorlar. "Biz böyle gittik ama gereken tamamlanmalı" diyorlar.

Bu yetersizliği kim kapatacak? Aksi halde bu bir intihar olur. Ve devrimciler de intihar etmezler. Yetersizlik giderilemezse, bu gidişler intihardır. Buna gereken karşılığı vermek de kalanların işi, bir onur meselesi oluyor. Şehitlerimiz bu direnişleriyle bizi de böyle ağır bir yükün altına soktular. Bu bir nevi bize de tepkidir: "Bir halk, bir örgüt ve insanlık bizi böyle dayanılmaz koşullar içinde zayıf bırakmışsa, biz de böyle bir protestoyla buna karşılık veririz" demişlerdir eylemleriyle.

İşte, kalanlara bir diğer mesaj veya mesajın bir diğer yönü de bu oluyor. Bu mesajdan, bu hatırlatmadan çıkan sonuç nedir? Tamamlayın! Peki neyi tamamlayın? "Bu dayanılmaz koşullardaki yaşamı, yaşanılır hale getirin! Faşist baskıya karşı koyun, azaltın veya ortadan kaldırın. Bilgisizlik var, giderin. Parti zayıf, güçlendirin. Faşizmin tek yönlü, korkusuz yürüyüşünü durdurun!" İşte, çıkarılacak önemli bir sonuç budur. Şehitleri anmaya evet, ama doğru anmaya...

Başta da belirttiğimiz gibi, eğer unutulmazlar unutulursa en büyük alçaklık yapılmış olur. Eğer bu duruma düşülmek istenmiyorsa, o zaman en temel görev, unutulmazlığın yaşandığı anın yüklediği görevleri yerine getirmek, büyük zaafı ortadan kaldırmaktır. Biz bunu gerçekten daha o dönemde anladık. Ağlamakla, düşünmekle anılamaz bu değerler. Derin bir zayıflığın kurbanıdırlar; o halde örgüt güçlenecek, savaş gelişecek ve halk devrime gelecektir. Aldığımız talimat buydu. Ve on yıldır yapılanlar belli. Birçok dönüm noktasından bahsedilebilir. Birçok hareket açısından ve yine birçok halk tarihi açısından olduğu kadar, bizim hareket açısından da bu böyledir. Belki de böylesine bir dönemeç noktası olmasaydı, bugün bu hareket böyle olmazdı. Ama eğer bugün bu tarih var deniliyorsa, bir örgüt buna sorumlulukla cevap vermiştir deniliyorsa, bunu da iyi anlamak gerekir. Tarihsizlik nasıl tarih yapıldı? Kimliksizlik nasıl kimlik yapıldı? Bu dönemeç noktasının koşulları neydi? Bütün yönleriyle gerçeği nedir? O koşullarda özellikle ulusal imha gerçekleştirilmek, kesinleştirilmek isteniyordu. Bir-iki kişi direnerek bu koşullarda belirleyici oluyor, "mevcut dayatmayı kabul edemeyiz" diyor. Diğeri ise, "öldürerek kabul ettiririm" diyor.

Zindanın celladı var: Esat Oktay Yıldıran. O, bir düzenin kılıcıdır, celladıdır. Bunu iyi anlamak lazım. Kendisinin binbaşı olmaktan çok öteye bir konumda olduğunu iyi görmek gerekir. Onu da tarihi, ulusal, sınıfsal boyutu içinde görmek gerekir. Ama ne yazık ki, yalnız bireysel özelliklerle tasvir edilmeye çalışılıyor. Yetersizdir bu değerlendirme. Onun şahsında düzenin yargılanması çok önemli.

Bir yerde "direnmekten, canımızı ortaya koymaktan başka bir çözüm kalmamıştır" deniliyorsa, bu, çok tehlikeli bir durumun varlığını gösterir. Direnişin önderleri eğer bir yerde intiharvari bir direnişi seçmişlerse, orada iyi düşünmek gerekir. Bir dönemeç noktasıdır. Fakat ölüme gidiliyor. Halk adına önderlik yapması gerekenler şehit düşüyorlar. Geriye kalanlar belki onların köprü teşkil eden cesetlerinin üzerine basarak ileri bir adımla yola çıkacaklar. Büyük imhanın, yok etmenin karanlığından aydınlığa doğru bir köprü oldu onların cenazeleri, kuruyan vücutlar... Geriye kalanlar biz oluyoruz aynı zamanda. Birileri öyle gider, diğerleri de biraz ağlar, sızlar ve ondan sonra unutur giderse, bu olmaz! Bu duruma düşülürse söylediğimiz gibi, tarihin gafili, tarihin haini ortaya çıkar. İstediğin kadar süslü sözcüklerle durumu örtbas etmeye çalış, doğru bir anma değil bu. Onlar öyle giderken, bizim de soluk alışlarımızın çok sınırlandırıldığını biliyoruz. Tek şansımız olarak, özgür koşullarda savaş imkanı vardı elimizde. Onlar öyle savaştılar. Biz ise, daha değişik savaşabilecektik. Bunu değerlendirmek kalıyordu geriye.

On yılda neler yapıldı? Onun tarihçesini ortaya koyacak durumda değiliz şimdi. Hiç şüphesiz bir dönüp geriye baktığımızda, yüzyılların başaşağı gidişini, düşüşünü, ihanet ve gafletin derinliğine gelişimini biz bu on yılda tersine çevirdiğimizi görüyoruz. Böyle değerlendirilebilir. Bu direniş kararlılığı, tarihi bu temelde doğrultmaya büyük bir karar veriş anlamına gelir. Karar, bilindiği gibi uygulamanın kendisi değildir. Bu anlamda bu on yıl bir uygulamadır. On yıl önce bu sahada bu kararın uygulama çareleri üzerinde çok düşünüyorduk. Bir konferans düzenlemiştik, ardından bir kongre düzenliyorduk. Ülkeye ufak-tefek birkaç adım atmaya çalışıyorduk. Belki de zindan duvarından daha sert duvarlardan sızıp içeri girmek istiyorduk. Bir silah için, küçük bir grubun yürek savaşını kazanmak için çabalar müthişti. Ve çok iyi biliyorduk ki, bunu başaramazsak söylenecek her şey boştu ve ülkeyi faşizme tamamen terk etmiş olacaktık. Bütün bir halk göçe zorlanıyordu. Ve sömürgeci tarih, birçok halkı bu temelde bitirirken, Kürt halkı için de en tehlikeli bir dönemi başlattı. Hatırlıyorum, en yakınımızdakiler bile taş gibi ağır yaşıyorlardı. Ölürüz de yapamayız dercesine ilgi zayıftı, çalışma çok zayıftı. Ve sıra hafif şeylere geldi mi, yaşamın ucuz yönlerine geldi mi, bir kanser mikrobu gibi yayılma, yaşama eğilimi görülüyordu. Yani büyük çaresizleri mi oynayacaktık, yoksa yurt dışının bu dayanılmaz koşullarında biraz başaran direnişçiyi mı

YENİLMEZ BAŞARILI YÜRÜYÜŞÜYLE BAĞLANTILIDIR

rinde önemli başarılar sağlandı.

Sömürgeciliğin aynı başarıyı PKK üzerinde de çok daha vahşice ve ince tarzda uygulamalarla kazanmak istediği, ama yürütülen büyük mücadeleden ötürü PKK olayında bunun tersine çevrildiği görülmektedir. Zindan direnişçiliğine yaklaşımlarımız sistemliydi. Bunun parti tarihi içindeki önemli yerini, gerçekleştirilen direnişleri hep doğru değerlendirmeye çalıştık. Önemli bir mücadele alanı, fakat engellerle dolu. Tahammül edilmesi daha zor bir alan. Sabır isteyen, alanın özgünlüğünden ötürü farklı mücadele biçimlerine de ihtiyaç gösteren bir saha. Burada da partileşme, direniş hattı önemli sorunlar olarak karşımıza çıkar. Dağdaki gerilla sorunlarıyla zindandaki sorunlar arasında özde bir fark olmamakla birlikte biçimde farklar olabilir. Ancak mücadelenin temposu ve yoğunluğu açısından hemen hemen aynı militanlığı sergilemek gereklidir.

PKK dışarıda her türlü tasfiyeciliğe karşı büyük mücadele verdi. Yurt dışında özellikle yozlaşmaya ve tasfiyeciliğe olanak sunan zemini kullanmak isteyenlere karşı gerçekten denilebilir ki, en köklü mücadelelerden birisini verdi. Diğer güç ve partilerden hiçbirisinin veremediği bir mücadeleye tanık olundu. Ve hatta dağdaki gerillaya çok yabancı olan parti dışı yaklaşımların tahribatına karşı büyük mücadele verildi. PKK bu konularda ender rastlanan bir pratiği başarıyla sonuçlandırdı. Aynı şey zindan pratiği için de söz konusuydu bu yıllarda. Şimdi bu alan belki biraz netleşmiştir. Düşman üç cepheden de kuşatma, sızma ve tasfiye etmeyi sürekli dayattı. Nitekim çok sistemliydi bu saldırılar. Kesinlikle planlı yöneliyor ve sonuç almak istiyordu. Bütün bunlar parti tarihinde iyi anlatılmıştır. Denilebilir ki, her üç sahadaki kuşatma, sızma ve tasfiye etme çabaları belli dönemlere denk geliyordu. Düşman her dönemi parti için, bir yıkılış dönemi olarak önüne hedef koymuştu. Bu temelde yükleniyordu. Çok karmaşık yöntemlerle üzerimize gelişi söz konusuydu. Sadece kaba baskı ve imha uygulamakla kalmıyor, onun sonuçları üzerinde reformizme çekme ve ondan sonra da tasfiyeye yol açma amacını taşıyordu. Eğer dev-

oynayacaktık. Sorun buydu. Parti içinde veya adı parti olsa da aslında bir hastalar yığını olan yapı içinde oyunu direniş lehine başarıya götürmeye çalışıyorduk.

Bugün de pratiğimiz gerçekten biraz yarı-tiyatroya, bir oyuna benziyor. Gerçek olabilmesi için, biraz da insanların gerçek haline gelmesi gerekiyor. İnsanlar, ele aldığımız insanlar, bize gelen insanlar eğer en derin gaflet uykusundan yeni yeni uyanıyorlarsa, düşmana mı yoksa kendilerine mi çalıştıkları bile henüz netleşmemişse, biz buna oyun da diyemeyiz, ancak karanlıktan korkulukların gelişi diyebiliriz. Korkuluktur bize gelenler. Gerçek devrimci, gerçek değer yüklü militanlar nerede? Gelen kendini yere atıyor. Ufak bir şey hatırlatırsan sıkıntıya boğuluyor, ülkeye adım attığında ikinci gün devriliyor. Bir teoriye bakıyorum, bir de pratiğe bakıyorum; yüzseksen derece terslik görülüyor. Bu nasıl gelişiyor diye izah etmekte zorluk çekiyorum. Evet, bu anlamda hiç olmazsa oyunu sona erdirmemek, oyunun sonunu hiç olmazsa gerçekle bütünleştirmek için bütün aktörlük hünerlerini konuşturdum. Ve oynanan aslında tek kişilik oyun oldu biraz; bir monolog oldu, halen de öyle. On yıl -daha öncesinde de bir on yıl var- bir oyun oynanabilir mi? Oynanıyor. Çünkü dramın boyutları dehşetli ve çok yıllar ister. Ancak yıllarca oynanabilir. Gafili uyandırmak, haini biraz kendine getirmek kolay değil.

Eğer bu olgular tarih kadar eski bir zeminden kaynaklanıyorsa, yapılanı mutlaka iyi anlamak gerekiyor. Gelenler bir korkuluk değillerse, bu oyunu doğru dürüst takip etme gücünde bile değillerse, seyirci olmaktan öteye ne kadar ilgi duyabilirler? Seyretmeyi bile sağlam sonuçlandıramıyorlarsa, biz kendimiz sonuca götürmeye çalışacağız. Büyük anılar var, mutlaka karşılık vermeyi gerektiriyor. Karşılık vermesi gerekenlere çağrılar var. Halkımız korkunun korkusunu iliklerine kadar yaşıyor. Sözümona onun adına yola çıkanlar var, ama kaçıştan başka bir şey düşünemiyorlar. O büyük zayıflığı gidereceksin ve anıya karşılık vereceksin! İşte burada eylemden ziyade biraz söylemin gücü büyük önem taşıyor. Benim bu yıllarda en çok başvurduğum silah hitap oldu. Ve ardından çözümlemelerle işi idare etmek zorunda kaldık. Bu dönemin silahı ancak böyle kuşanılabilirdi. Şimdi biraz daha talimatlarla, perspektiflerle işi yürütmeye çalışıyorum. Bu, son zamanların bir gelişmesidir. Daha öncesi, bin dereden su getirip iknayı geliştirmekti. Sonuçları biliyoruz: Biraz planlamalar gelişti, ülkelerine adım attılar, ilk kurşunu patlattılar, ama kolay düştüler. Ne var ki düşme yürekliliğini göstermeleri de küçümsenemez. Birkaç yıl böyle kurtuldu.

İşte 1982'nin anısına bir kongre düzenlenmesi söz konusu oldu. Bu bir dönüş kararıydı. 1983, dönüşü hızlandırma ve eylem başlatma yılıydı. Gecikme sayılmaz. 1984'te o adına 15 Ağustos Atılımı denilen bir sürece girme; 1985 yılı 15 Ağustos Atılımı'nın sonuçlarını yenilgiye götürmeme, 1986 ise bunun tedbirlerini bir kongrede alma yılıydı. 1987, direnişi daha da sürdürerek silahlı mücadeleyi güçlendirmekti. 1988, kendini ısrarla dayatan iç ve dış engellere karşı koyup, silahlı mücadeleyi bir adım daha öteye, silahlı propagandadan gerillaya ulaşmaktı. 1990, biraz gerillaya benzer bir durumu yaşatmaktı; artık biraz da halkı kaldırarak kesintisiz ve yenilgisiz hale getirmekti. 1991, bir anlamda halkın da köklü bir taban teşkil ettiği bir gerillayı kalıcı kılmaktı. 1992, biraz daha nitelikli ve istikrarlı halk cephesini ve gerilla cephesini oturtmaktı. Bu yıllar, küçümsenmemesi gereken ve her birisi büyük irade isteyen, büyük çaba isteyen kazanım yılları olarak değerlendirilebilir.

İnsanlar yıllara hesap vermesini bilmelidirler. Bunu özellikle kendi vicdanına karşı başarmalıdırlar. Tabii, hesap vermek lafla olmuyor. Başarıdan başka hiçbir biçim kabul görmüyor. Aksi halde hepsi borçlu yazılır. Her yıl borç hanesini artır, artır, artır... Bu iflastır. Çok kolay düşüyorsunuz; bu bir iflastır. Bir kazandırmadan on kaybettiriyorsunuz. Ölseniz bile ne çare! Bazı müflisler vardır, öldüklerinde ne kadar borçlu oldukları ortaya çıkar. Hayri'nin üzüntüsü bir de budur; yapılmayan, yerine getirilmeyen görevlerin üzüntüsüdür. Haydi o koşullarda onlara biz yüklenemezdik diyelim -çünkü zindan koşulları belli- peki, kalanların durumuna, kendinize ne diyeceksiniz? Bu konuyu çok vurguladık, sizi çok eleştirdik. Özgür koşullarda, her türlü direnme silahı elindeyken borçlu ölmeyen kaç kişi var? Bunun hesabını vereceksiniz. Bu bizim için, dünyamızda hesaplaşmaktan daha zorunlu bir hesaplaşmaktır. PKK'lileşmek, PKK tarzıyla savaşmak o kadar kolay değil ve çoğunuza biz bu onuru bahşedemeyiz. Eğer bu büyük direniş şehitlerinin anısına vereceğimiz en yerinde bir karşılık varsa, o da borçlu ölmemektir. Hayri, "Ben borçlu gidiyorum" diyordu. Onun ardından yürüyenler, bizler borçlu ölmeyeceğiz. Doğrusu budur sanıyorum. Onun borçlu ölmesini ben anlayışla karşılar ve anlarım da. Fakat bunun dışında hiçbirisini, hele elinde özgürlük silahı olup da her türlü direnme imkanına sahipken çok kötü gideni, mezarında da olsa iyi anmayacağımı belirttim. Büyük eksiklikler, yetersizlikler içinde gideni anmaya fazla güç bulamıyorum. O halde en önemli sonuçlardan birisi, kolay ölmemeyi, borçlu ölmemeyi bilmektir. Yaşamı bu temelde, mutlak başarı temelinde örgütleyebilmekten başka sonuç çıkaramazsınız. Bu can sizde, istediğiniz gibi örgütleyebilirsiniz.

Beni görüyorsunuz; bu anılara bağlı kalmak için adeta boğazımı yırtıyorum, sesim zor çıkıyor. Bir monologla buraya kadar getirdim. Peki size ne oluyor? Çenenize bile kıyamıyorsunuz. Ben hepinize silahlanma ve her türlü mücadele yöntemiyle savaşma imkanı verdim. Tenezzül bile etmiyorsunuz bu imkanlarla mücadele etmeye. O zaman kendimizi biraz iyi yargılayalım. Muhasebeyi doğru yapalım. Bunu yapamazsak ne olur? Oyunun kötü figüranları olmaktan, başarısızları, güçsüzleri oynamaktan öteye gidemeyiz. Ve bu da hiç de anılara bağlı kalmanın bir biçimi olamaz. Bu aynı zamanda, bir halkın ve bir partinin tarihi haline getirilmesi gereken tarihe de verilen en kötü karşılık olur. Borçlu gidebilmek meselesi söz konusu oldu mu, böyle bir tarih yazıcılığı söz konusu olamaz. Bunun kabul edilmesi imkansız. Çok eleştirmemiz bu nedenledir. Anlayışla karşılamak bir tarafa, mutlak gereklerinin hepimizce yerine getirilmesi gerekiyordu. Ben de başlarda bu kadar derin ve tempolu değildim. Fakat baktım ki anılar dayatıcıdır. O halde inançlarımıza ihanet etmek istemiyorsak koşacağız, çare olacağız. Bu savaşı imkan dahiline sokabilmek için, başımızı yerden yere, duvardan duvara vurmak pahasına da olsa, bir şeyler çıkaracağız. Beyinde veya canda ne bitiyorsa harekete geçirip buna yükleneceğiz. Nitekim yaşamın diğer bütün belirtilerini adeta dondurarak yüklendik. Var mı tarihsizliğe karşı başka türlü mücadele biçimi?

Birçoklarınız bu saflardasınız ama, adeta boğulması gereken konumdasınız. Bir canınızı ortaya atmışsınız. Küçük-burjuva satıcı tarzıyla, "ben bu kadarını satarım, karşılığında bu kadarını da PKK'den isterim" diyorsunuz. Gidin bunu başka yerde satın. Burada canlar böyle satılmaz ve karşılığında da böyle yaşanmaz. Bundan kendiniz için sonuç çıkaracaksınız. Bizler canları savaşa böyle yatırmıyoruz. Anlayışlı olun. Sizin basit yaşamlarınıza ben ne diye işlerlik kazandıracağım. Büyük dikkatin, duyarlılığın, kazanmak için iğne ucu kadar fırsatın değerlendirilmesinin ürünü olan, en basit bir ilişkiye karşı duyarlılığı son haddine kadar geliştirerek sağlanan bu gelişmeleri ne diye sizin bu büyük duyarsızlığınıza terk edeyim? Fırsatı yakalamak yok! Kendini korumak bile yok! Boşuna ölmek burada suçtur. Senin cenazeni bile kaldırmak yüktür. Bu kadar cenazeyi kaldıramıyoruz, düşman çukurlara atıyor. Bu da bir trajedi değil mi? Bu da bir diğer zayıf yönümüz değil mi? Kasaplar Deresi, bilmem ne dereleri! Hangi cesetlerle ve nasıl dolduruluyor? Eğer gerillamız bu görkemli dağları biraz güç merkezi yapabilseydi, ölüme de doğru tarzda yürüyebilseydi, biz derelere böyle atılmazdık. Burası benim direniş merkezim. İki elin parmak sayısını geçmeyecek kadar şehit verdik ve anıları da yüce tutulmuştur. Bir direnişçi, bütün direniş mevzilerinde de kendi konumunu doğru geliştirmesini bilmek zorundadır. Şunu demeye getiriyorum: 14 Temmuz direnişçilerinin anısı, oldukça borçlu ve iflas etmiş intiharlarla değerlendirilemez. Bu tarzda karşılık verilemez. Bu sonucu mutlaka çıkaracaksınız. Aksi halde PKK'de işiniz yok. Bu şehitleri anmaya hakkınız yok. 14

Bu konularda bazıları kitap yazmıştır. Çok yetersiz görüyorum. O anın çerçevesi doğru çizilmemiş, burjuva edebiyat gözlükleriyle yaklaşılmıştır. Bu da siyasi bilinç yoksunluğundan ileri gelir. Halkların çıkarları açısından tarihe doğru yaklaşmamaktan ileri gelir. Bunun düzeltilmesi gerekir.

rimci çizgiye çok duyarlılıkla ve çok büyük kararlılıkla sahip çıkılmasa ve özellikle de taktikte yetmezliğe düşmeden bir mücadele verilmeseydi, biz belki beş-on sefer parti olmaktan çıkmıştık.

Geçen yıl bu dönemde gördük ki, zindana dayatılan tasfiyecilikte birçok yöntem iç içe kullanılmıştır. Öncelikle çok acımasız bir işkence süreci ardından tünelin ucunda sahte bir umut ışığı yakılmıştır. Düşmanın, bu "umut ışığı"nı da tasfiyecilerin eline vermesi, tasfiyeciler vasıtasıyla "gelin burada kurtuluş var" diye çok sahte bir yanılmayı -ki bu sızma biçimindedir- sağlamaya yönelmesi, çok aşağılık bazı öğeler eliyle ama çok ince bir tarzda bunu formüle etmesi, yapıyı ve giderek bütün partiyi yanıltmaya çabalaması söz konusudur. Eğer buna karşı çok sistemli bir yönelim olmasa ve özellikle de bize özgür bir sahada çalışma zemini bulunmasaydı, büyük tahribatların güçleri parçalama, büyük kargaşa içine düşürme ve hatta silahlı mücadeleyi tasfiye etme, giderek partinin bütün devrimci öğelerini çok aşağılık yöntemlerle işlemez ve yürüyemez duruma getirme tehlikesi vardı. Düşman neredeyse bunu başaracaktı.

Zindan alanındaki büyük direnişin başına getirilmek istenenlere bakalım: Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne 45. günde katılma, sözde şuurunu yitirip İstiklal Marşı'nı okuma, talimatı uygulama adı altında tek tip elbiseyi yapıya dayatma, içten ve dıştan şebekeler eliyle sağlanan kontrolle yapıyı kendine tam alet etme, o tünel meselelerinde katliama kadar gidebilecek oyunlar içinde olma; en kötüsü de, çok sahte ve liberal diyebileceğimiz yoz bir yaşamın çok sistemli bir uygulayıcısı olma taktikleri yanında dışarıya çıkan yapıda bireysel yaşam endişelerinin çok egemen olması, en çok direnmeden yana tavır alması ve direniş silahına anlam vermesi gerekenlerin oralı bile olmamaları, hatta bazılarının çok iğrenç çıkarlar temelinde düzenle uzlaşmaya yönelmeleri kendini oldukça dışa vuran ve partiye dayatılan yaklaşımlardır. Sabırlı ve siyasi yönü ağır basan bir yönelme olmasaydı, bu çıkış tarzı özellikle 1989-90'dan itibaren çok sistematik bir tasfiyeciliğin bir parçası olarak partiye epey güç kaybettirebilecekti. En kötüsü de zindan direnişçiliğini tanınmaz hale getirecekti; bu mirası düşmana hizmet etmenin aracı haline getirecekti. Bunu görüp kapsamlıca değerlendirmeye çalıştık. Özellikle 14 Temmuz direniş kararlılığına bağlı olmanın ne anlama geldiğini bütün yönleriyle açmaya çaba sarfettik.

Zindan yapısı üzerinde kapsamlıca durma sonucu, çok kemikleşmiş bazı yaşam biçimlerine nasıl sığınıldığını, bunların pratik hattıyla birleşmekten nasıl çekinildiğini, eğitim sürecine nasıl kolay kolay gelinmediğini gördük. Ancak ısrarlı çabalarımız sonuçta etkili oldu. "Bizim yaptıklarımız doğruydu, direnişçiyiz" iddiası vardı. İçinde bulundukları yanılgıları göremiyorlardı. Yanılgılarını görmeleri için gittikçe daha kapsamlı yönelmeler sonuçta yanılgıyı kavrattı ve böylece reformizme ve giderek tasfiyeciliğe sonuna kadar açılan kapılar kapatılmaya çalışıldı. Özellikle el birliğiyle körüklenen o insan halkları çerçevesindeki direnişçilik, giderek burjuva liberalizmine koşma ve bu konuda kemikleşmiş kişiliklere öncülük etme iyi görüldü, iyi eleştiriye tabi tutuldu. Ve sonuçta tekrar partinin çizgisine ve pratiğine bağlanmaya çözüm getirildi. Yapı bu konudaki yanılgısını gördü ve kapsamlı özeleştirilerle, partiyle bütünleşmenin yolunu açtı. Bu sahada gerçekleştirilenler önemlidi. Fakat daha kapsamlısının zindanlarda gerçekleştirildiğini görüyoruz. Hemen hemen zindanın ezici kitlesi oldukça güçlü özeleştirilerle partiyle yeniden bütünleşmeye yönelmiş ve mesafe kaydetmiştir. Çok ileri kapasitede bir bilinçlenme ve örgüt olayına açıklık kazandırma, yine bunu pratik görevlere yansıtma yolunda son bir yıl içinde mesafe alınmıştır.

Bu süreci imkansız kılmak için düşmanın dayattığı Eskişehir uygulaması vardı. Aslında onu şimdi daha iyi değerlendirmek gerekir. Tasfiyeciliğe ölümcül darbe vurulduğu gün Eskişehir'in kapısı tekrar açıldı. Tarih aynıdır, uygulama bilinçlidir. Yani tasfiyeciliğin tasfiyesine yönelmeye ve bu yolda adım atmaya karşı düşmanın, özellikle özel savaş kliğinin verdiği cevap, onun adalet mekanizmalarındaki kontrgerillanın verdiği cevap, görülmemiş bir imha ve tasfiye uygulamasıydı. Hükümetin geçici bir durumu yaşaması söz konusuydu. Zaten bu yüzden kıyamet

Temmuz direnişinden parti için çıkarılacak en önemli bir sonuç da demek ki budur.

Kendinizi erkenden yapılandırmış olacaksınız. Hazırlığınız çoktan bitmiş olacak. Gittiğiniz yerde propaganda gücünüz, örgüt gücünüz, eylem gücünüz nasıl? Gelen raporlara bakıyoruz, faaliyete gidenler zenginlerin evlerini tercih ediyorlar. Gerilla birliği günün bilmem kaçta kaçını yemekle geçiriyor. Bir PKK'li böyle olmaz. Bunu bırakacaksınız. Bütün sahalardaki görevliler... Bizim adımıza bunu yapamazsınız! Parti safları ikna saflarıdır. Fakat en azından karşıdaki de terbiye olmayı bilmelidir. Gençsiniz, yükünüz benden daha fazla ağır değildir. Dünya üzerinde çalışıyoruz. Ve ABD'nin, Almanya'nın ve diğer birçok ülkenin istihbarat örgütlerinin günlük olarak hareketlerimizi izlediği açığa çıkmıştır. MİT müsteşarı, "Apo'nun şu anda nerede olduğunu biliyorum, ama ne yaptığını anlayamıyorum" diyor. En son demeç budur. Düşmanın bu kadar büyük takibi altındayız ve neyi nasıl yaptığımız bile onlar için büyük bir merak konusu. Peki siz nasıl yaşıyorsunuz? Nasıl yaşadınız? Propaganda gücünüze bakın, örgüt gücünüze bakın, eylem gücünüze bakın; bize layık mısınız? Değilseniz, ben ne diye sizi idare edeceğim! Ekmek kapısı başka yerde de var. Orada rahatça geçinirsiniz. Burası ateş sahası; burası, hani tek yürek denilir ya, ondan daha fazla da düşünce yoğunluğudur, irade yoğunluğudur. Ben bunları ısrarla bu kadar söylerken, siz kendinizi bu kadar yaşayacaksınız! Bunu yapmayın! Zorlama yoktur örgütlerde, fakat iknayı doğru anlamak gerek.

M. Hayri DURMUŞ

Akif YILMAZ

Sen şehitlerin anısına bu hareketi böyle düzenle diye, kimse beni zorlamadı. Ama ben onların amaçlarına geçerlilik kazandırmak için her şeyimi ortaya koydum. Kimse beni bu yönde baskı altına almadığı gibi, tersini yaptı. En dost bildiklerimizden, adı komüniste çıkmış olanlardan tutalım, yine adı Kürtçüye çıkmış olanlara kadar, beni bu işten vazgeçirmek için en akla gelmedik komplo biçimlerinden her türlü etkisizleştirme biçimlerine kadar her şeyi yaptılar. Dostlar bile vazgeçirmek istiyor. Bırakalım dostları, parti içindekiler dahi "ölüme geliriz de bu biçimde direnişe gelemeyiz" dediler. Ya kötü bir intihar, ya kaçış! O da bir şey kurtarmıyor. Eylemleriniz intihara çok yakın. Oysa 14 Temmuz direnişçilerinin eylemi bir intihar eylemi değil. En büyük ve mutlaka verilmesi gereken bir savaş biçimidir. 14 Temmuz Ölüm Orucu ve bu savaş biçimi artık rolünü oynamıştır. Geriye kalanlara tam tersi bir eylem biçimi gereklidir. Borçlu gitmemenin, başarılı olabilmenin, hesabı tam verebilmenin bütün örgütsel tedbirleri, söz tedbirleri, eylem tedbirleri alınır ve öyle gidilir artık. Sonuç budur ve bizim önderlik ettiğimiz PKK'lileşme de budur.

Maalesef geçen 10 yılda bu konudaki çabalarımızın sınırlı sonuç verdiğini belirtelim. Bu, daha çok da sizin inat duvarlarınıza çarptığından ötürü böyle oldu. Yani halen karşımızdaki baskı çok serttir. Özel savaş sistemlidir. Ama bunun karşısında, bundan fazla ilerleme olmaz diyen tutumu en tehlikeli tutumlardan birisi olarak görüyorum. Tersi söz konusudur. Böyle özel savaşlara karşı yapılması gereken, en kapsamlı devrimciliğe soyunmaktır. Bunun özellikle kişilik yapısını hazırlamaktan tutalım taktik süreçlerine kadar hepsinin olanak ve birikimini nefes nefese hazırladığıma ve özellikle de yakaladığım fırsatları doğru karşılık verme temelinde oldukça değerlendirebildiğime kesin eminim. Yapılan biraz budur. Başka türlü bu dönemleri karşılamak da, kurtarmak da imkansızdır.

Biz Türkiye devrimcilerine bir eleştiri yöneltirken şunu söyledik: Kötü bir tasfiyecilik yaşandı. Direniş değerleri tasfiye edildi, sahipsiz bırakıldı. Ve bazı örgüt adlarını verdim. Bir halka yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi de budur, dedim. Şunu da söyledik: PKK direnişçiliği aynı zamanda zafer kazanan Türkiye direnişçiliğidir de. 14 Temmuz direnişçiliği Türkiye'ye yansımıştır. Ardısıra 15 Ağustos Atılımı'yla idamlar durduruldu. Unutmayalım ki, bu iki eylem olmasaydı, darağaçlarında insanlar sallandırılmaya devam edilecekti. İdamlar ne zaman durduruldu? 15 Ağustos Atılımı sonrası durduruldu, yoksa karar karardı, uygulanacaktı. 200'e yakın PKK'li ile birlikte Türkiye'nin diğer güçlerinden de birçok kişi gerçekten idam edilecekti. Tasfiyeciliği kabul edenler aslında 12 Eylül faşizminin hükmünü icra etmesine yardımcı oldular. Buna karşı gelenler ise faşizmin amaçlarının boşa çıkarılması ve direnişin az çok devam etmesi imkanını hazırladılar. Kendi emeğine saygılı olanlar, kendi direnişçi yaşamına saygılı olanlar için bu çok büyük anlam taşır. Bunun değerini bilin.

Sizler eğer gerçekten partileşmek istiyorsanız, bir yeniden doğuşla karşı karşıya olduğunuzu görmelisiniz. Eğer tarihi iki döneme ayırırsak; biri bundan önceki dönem, diğeri bundan sonraki dönemdir. Sizler bundan sonrasında tarihin içinde yer almak istiyorsanız direnişin anlam ve önemini iliklerinize kadar yaşayıp bu temelde bir doğuşu gerçekleştirerek yaşayabileceğinizi unutamazsınız, bunu gözardı edemezsiniz. Partilileşmek açısından çıkarılacak en önemli bir sonuç budur. Genel devrimcilik açısından çıkarılacak bir sonuç; yeniden özgürlük tarihi olabilmek, özgürlük tarihinden vazgeçmemek ve onun yenilmez militanı olmaktır. PKK biraz bunu ispatlamaya çalıştı. Tüm gücümüzle bunun sorumluluğunu üstlendik. Ve bugün tam istediğimiz gibi olmasa da, buna hatırı sayılır bir başarıyla karşılık verilmiştir. Bu 10 yılda yapılanlarla tam istediğimiz gibi olmasa da, yine de bizi kendimize karşı saygısız kılmayacak, aksine umutlu kılacak, hiç olmazsa bundan sonrasının başarı imkanlarını daha da artıracak bir gidişatın da yakalandığı vurgulanabilir. Partilileşmeye kesin adım atılmıştır. Bu şehit yoldaşlar, "biz partimizin adını inkar etmeyiz" dediler. Biz de, saygı duyulacak partiyi yaratırsak ancak anınıza karşılık veririz, dedik. Bu biraz başarıldı. Partinin adı uğruna büyük eylem düzenlemek ne kadar önemliyse, onu somutlaştırmak da bir o kadar önemlidir. Böyle karşılık verilmeye çalışıldı.

Kemal PİR

Ali ÇİÇEK

Tabii partileşmek demek, halklaşmak demektir. Halklaşma olmadan partilileşilemez, tıpkı partilileşilmeden bizde halkın kendi kimliğini dahi kazanamayacağının kesin olması gibi. Bu konuda da çok şey söylenebilir. Kürt halkının kimliğinden bugün düşman bile bahsediyor. Bu noktaya getirdiler. Milyonlarca insan bugün kendi kimliğiyle eylem bile düzenleyebiliyor. Onların adına birçok resmi süreç başlatıldı. Halk uluslararası siyasi süreci etkileyecek duruma da geldi. Türkiye siyaseti üzerinde ağırlıkla etkide bulunmaya kadar gidildi. Bir halkın yeniden doğuşu var. Kimliğiyle, eylemiyle bir yeniden doğuş. Biz buna ERNK biçiminde bir cevap vermek istedik. Cepheye kavuşan, yani savaşa kavuşan, siyasi savaşa girişen halk biçiminde bir değerlendirmeyle tanımlamak istedik. Bu bir gerçektir. Bu, Kürt halkının yeniden diriliş hikayesidir.

Bunun üzerine de çok şey yazılabilir. Bu yıllara bu da sığdırılmıştır. Bir halk yeniden nasıl ölüm döşeğinden kaldırılır? Ona, "halkım, bir adın vardı, adını unutma" denildi, "güçlüsün, gücünü konuşturabilirsin" denildi ve serihildanlara çekildi. "Savaşabilirsin, senin gücün büyüktür" denildi ve halk savaşı diyebileceğimiz bir sürece yakınlaştırıldı. Tüm bunlar bir halkın somutluk kazanması oluyor. İhanete uğramış, katliam tarihi kendisine öz tarihi diye belletilmiş bir halktan öfkeli, kendini kazanmaya azimli ve bu konuda da başarıdan başka bir şeye şans tanımayan bir yürüyüş başlamıştır. Önemli bir gelişmedir bu nokta. Bütün dikkatleri üzerinde topluyor. Ve hem de bu sadece ulusallık özelliğini kazanma değil, yine toplumsal özgürlükle bunu iç içe yürütme değil, aynı zamanda sosyalist

koptu. Halen adalet bakanlığı meselesi çözümlenmiş değildir. Amaç, bizim siyasi hamlemize veya zindandakileri tekrar parti çizgisine çekme çabalarımıza darbe vurmaktı. Yönelimin amacı buydu. Bunu çok az kişi anladı. Ama rejim ne yaptığını biliyordu. Özellikle Özal çok iyi biliyordu; çünkü bu sinsi politikanın içinde önemli bir rol oynuyordu. O, "PKK'lileri affedebiliriz" şampiyonluğuna soyunduğu gibi, yavaş yavaş tasfiyeciliğe maddi olanaklar sunma -bir Batman somutunda bu çok nettir-, milyarlık teşvikler dağıtma, zindandan çıkanları işe bağlama uygulamaları da onun direkt yönlendirmesi altındadır. Ancak bu politikanın başarıya gidemeyeceği anlaşılınca, korkunç bir işkenceye sarıldılar. Bu da söz konusu politikanın bilinçlice geliştirildiğini gösteriyor.

Dediğim gibi, o zaman bizim de taktiklerimiz vardı. Zindanda uygulamaya konulduysa da, bu istenilen düzeyde olmadı. Ancak sonuçta önemli olan; uzun yıllardan beri hazırlanan bir tasfiye planının yapımızı tasfiye etmesinin kolay olmaması, en üst düzeyde müdahalelerin yapılması, ama partinin teslim olmayan yapısının -bazı sapmalı yanları da olsa- direnişçiliği esas tutum olarak benimsemesi, itirafçıların ve döneklerin tasfiyesi ve ince tasfiyeciliğin çok yönlü açığa çıkarılması sonucu mükemmel bir parti militanlığına ulaşılmasıdır. Dolayısıyla zindan cephesinin partiye çok güçlü bir dayanak konumunda tutulması sağlanır oldu.

Günümüzde de zindanlar önemli oranda bizim taraftar ve savaşçılarımızla doludur. Ama hepsi direniş hattı dahilindedir. O bir ara çok yaygınlaştırılmak istenilen itirafçılık, artık sömürgecilerin aleyhine bir eğitim aracı olarak kullanılmak durumundadır. Pişmanlık Yasası nasıl dışarıda tersine etki göstermekten öteye gidememişse, itirafçılık yasası da yapıyı eğitmenin bir aracı haline getirildi. Biz bu temelde zindanda da geliştirilen konferansların değerli olduğunu düşünüyoruz. Özellikle Aydın'ın, Antep'in ve diğer cezaevlerinin geliştirdikleri konferanslar çok kapsamlıdır. Siyasi tartışmalar, geçmişi değerlendirme ve geleceği belirleme, yine içine düşülen hatalara karşı eleştiri-özeleştiri silahını kullanma söz konusudur. Bu temelde ileri düzeyde başarılan bir sonuç ve varılan kararlar vardır. Oldukça tutarlı, gerçekçi ve devrimci kararlar söz konusudur. Yine hepsi de yerinde olan çağrılar vardır. Zaten partinin genel karar durumuyla hepsi uyumludur. Sanıyorum bu temelde olumlu bir pratik gelişme beklenebilir. Özellikle parti edebiyatını geliştirebilirler; legal örgütlenmeler olsun, şehir örgütlenmeleri olsun, bunları besleyebilirler. Zindanı eskiden olduğu gibi, şimdi daha da fazla parti için savaşçı eğitme alanı haline getirebilirler.

İlk defa PKK tarihinde zindan direnişçiliğinin böyle yenilmemesi, tarihi bir anlama sahiptir ve öncü güç durumundadır. Zindanlarda yenilmeyen, Diyarbakır zindanında yenilmeyen devrimcilik, PKK'nin yenilmez başarılı yürüyüşüyle çok bağlantılıdır ve onun temel taşlarından birisidir. İnsanlığın onurunun bitirilmek istendiği bu yerde onur savaşının kazanılması, itirafçılığın başarısızlığa uğratılması, yine egemen bireyci yaşamın başarısızlığa uğratılması, umudun devrim lehinde ve inancın devrime bağlılık temelinde zafer kazanması tarihi değeri çok yüksek başarılardır. Özellikle mevcut faşizmin niteliği göz önüne getirildiğinde değeri daha iyi anlaşılır.

Biz bu konferans çalışmalarını esas itibariyle böyle değerlendiriyor ve onaylıyoruz. Selamlıyoruz. Hiç şüphesiz bu bir başlangıçtır militanlaşmak için. Pratikle bütünleştirmeden daha iyi özümsenemez; yeniden parti ile bütünleşirken tam militan ölçülerle bunu gerçekleştirmek birden olmaz. Kararlılık iyidir, çözümleme iyidir. Belirlenen görevlerle bunu yürütmek imkan dahilindedir. Gerisi biraz zaman işidir, denetim işidir. Eski gafil durumlara düşmemek, bu konuda sürekli uyarı görevlerine işlerlik kazandırmak, bireysel inisiyatifleri doğru kullanmak, özellikle çokça yaşanan çekişmelere girmemek, düşmanın bu konuda yarattığı o çok sıkıntılı ortamı yoldaşlar arası çelişkilerde alet etmemek; tek vücut, tek düşünce ve tek irade olmak artık imkan dahilindedir. Parti bunu beklemektedir. Girilen doğru yolda da, hızlı adımlarla bunu başarıyla pratikte kanıtlayacakları kesindir.

Bu bir yıllık süreçte gerçekleşen konferans çalışmaları nedeniyle zindan cephesine ilişkin olarak böyle kısa bir değerlendirme yapıyoruz. Özellikle bazı genel değerlendirme-

kimliğe de bürünme oluyor. Hatta enternasyonalizme de en iyi yataklık eden bir devrim gerçeğini yaşıyoruz. Eğer bu gidişatı sürdürürse, bu yürüyüşü ve bu savaşı daha da derinleştirirse, tarihin ihanete uğramış, unutulmuş halkından devrimin yatağı bir halk çıkabilir ve hem de 20. yüzyıl sona ererken 21. yüzyıla, insan soyunun devrimine beşiklik edecek bir halk olarak kendisini taşırabilir. Her şey öncünün doğru yürütmesine bağlıdır. Böyle bir halk bir eylem gücü haline gelmiştir. Ve esas itibariyle de devrimler bu duruma gelen halklar tarafından kazanılır. Dünya da karşısında dursa, ortalama büyüklükte bir halk -sayı hiç önemli değil- kendini böyle konuşturan bir halk sürecine girmişse o devrim başarıya gider.

Halkın şiddetine de ulaşmak istedik. Bir halk eğer faşizmin özel savaşımının en katmerlisiyle karşı karşıyaysa, onun dili ancak eylemiyle çözülür, iradesi onunla bilenir. Onun savaşma azmi ve savaşma cesareti, onun var olup olmayacağının temel ölçüsüdür. Bu bütün köle halklar için olduğu kadar en çok da bizim halkımız için geçerlidir. Yaşamasının tek ölçüsü savaşabilmesidir. Karşısındaki düşman eğer ona mutlak anlamda inkar politikasını ve de onun çok ilerlemiş bir uygulamasını dayatmışsa, ondan da öteye bir yaklaşıma niyeti yoksa, bu halkın yaşamasının ve nefes almasının bile ancak bir koruma savaşıyla mümkün olabileceğini bilmesi gerekir. Bunu tartışmak bile saçma.

Özellikle emperyalist efendilerinin, sömürgecileri sözümona biraz insafa getirmesiyle, sanki Kürtçülük yapılabilirmiş. Bir halka kimliği kazandırılabilirmiş ve hatta kurtarılabilirmiş gibi yalanlar haykırılıyor, üstelik de bazı uşaklar buna inandırılıyor. Düşmandır, böyle düşünür, böyle yapar. Fakat bir de bir halk adına yola çıkıp da bir tek yumruğunu bile sıkmaya yanaşmayan, dişini bile gıcırdatıp diretmeyen kişiler, böyle Kürtçü örgütler var. 14 Temmuz direnişçileri bu büyük direnme kararlılığına giderken, celladın köpeğine mama getiren örgüt liderleri vardı. Ve bunlar bugün bu büyük direnişe ve onun öncü örgütüne dil uzatacak kadar düşmüşlerdir. Diyarbakır zindanında o gardiyanlara, o işkencecilere hizmeti politika bilirlerdi. Şimdi yeniden kendilerini "acaba bize de bir rol düşmez mi" tarzında bir konum içinde tutuyorlar. Yalnız onlar değil, bu yıllarda örgüt olarak sözümona varlığını sürdürenler ve hatta savaştıklarını iddia edenler de kendilerine devrimci, demokrat, sosyalist adlarını takıyorlar, ama Avrupa'da yaşamlarını bir günlük kahvaltılarına bile zarar gelmeyecek şekilde örgütleyecek kadar bireysel çıkarları konusunda hassas davranıyorlardı. Değil düşmana bir yumruk atmak, mutlak anlamda "bir şey yapılamaz" diyerek kendilerini gaflete daldırıyorlardı. Ve bu anlamda bu yıllarda bir halkı sadece unutmak değil, kaybetmek değil, hiçe saymanın bütün davranışlarını ortaya koydular.

İlkel milliyetçilik faşizme sığındı. Daha önceleri de monarşizme sığınmıştı. Günümüzde de emperyalizme sığınıyor, ona dayanarak güç almaya çalışıyor. Eskinin irili-ufaklı bazı örgütleri 10 yıl sonra, 15 yıl sonra tekrar aynı adlarla ortaya çıkıp fırsat kolluyorlar. Neymiş de, emperyalizm, sömürgecilik PKK'yi terörist ilan etmiş ve PKK etrafındaki çember giderek daraltılıyormuş! Türk militarizmi, özel savaşı sonuç almak üzereymiş! PKK'nin dönemi sona ermek üzereymiş! Tam da bu noktada Güney'de bunlar harekete geçerken, Kuzey'de Hizbullah adı altında bir "parti" ortaya çıktı. Kürt adıyla parti kurma çalışmalarına girişildi. Dayandıkları düşünce de şu: İşte boşluk doğmuş, devlet biraz deşifre olmuş, PKK ise tutunamıyormuş ve kendileri bundan doğan boşluğu dolduracaklarmış! Serbest koşullarda ve hem de demokratik tarzda bir Kürt partisi kuracaklarmış! Allah adına da bir parti kurup Kürtleri sözümona yeniden Müslümanlaştıracaklarmış! Müslümanlık adına Müslümanlığın da en faşistçesini uygulayanlar ve namuslu insanları katlederek egemenlik kuracaklarmış! En temel sosyalist görevlere metelik kadar değer vermeyenler, 10 yılı sırt üstü yatarak geçirenler, Kürdistan için sosyalist önderlik taslıyorlar! Kürtlüğü en ucuzundan bir ticaret aracı olarak kullananlar Kürtlük için hükümet kuracaklar!

Evet, halk adına bir de bunların yapılmak istenildiğini görüyoruz. Ve tabii ki müthiş bir direnişle kazanılan, müthiş bir savaşımla ancak bugünü görebilen bir halka karşı bu sahtekarlığı, hem de düşmana ve emperyalizme dayanarak yapmak istiyorlar. Bunları da gördük, fakat kesin olan, halkın, savaşla kazanılan kimliğini bunlara kaptırmayacağıdır. Halk aldanmaz. Nasıl ki Türk özel savaşının bütün biçimlerine karşın, kendisini kendisine kazandıran örgüte amansız bağlılığı sürdürüyorsa, "Biz PKK'yiz" diyorsa, bütün o demagojik yaklaşımlara da ilgi göstermiyor. Bu da, savaşla yaratılan bir halkın kolay aldatılamayacağını gösteriyor. Böyle bir halk gerçekliğine sınırlı da olsa ulaştığımızı söyleyebiliriz. Halkımız düşmanın zordan başka hiçbir yönteme esas rolü vermeyeceğinin, esas aldığı yöntemin görülmemiş bir terör olduğunun bilincinde olarak ona karşı kendini korumak için şiddete başvurma zorunluluğunu duydu. Bu temelde korkusunu yenip biraz harekete geçti. Evlatlarının artık düşkünlüğü geride bırakan bir yaşama ve savaşa gidebileceğini gösterdi. Bu önce halka çok ağır geldi. Sonra giderek benimsedi ve şimdi de bir görev olarak biliyor.

Gerilla da giderek Kürdistan halkının yaşamına giren temel bir olgudur. Onun en gözde savaşçı öğelerinin birleştiği yiğitler cephesidir. Bu, partinin de çabalarının merkezinde yer verdiği bir savaş biçimidir ve bu savaş biçimi tutmuştur. Bugün bunun Kürdistan'da tutmuş olması çok büyük bir olaydır. Kürdistan'da gerillayı böyle tutturmak zafer kadar önemlidir. **Kemal PİR**'in bu konudaki bir değerlendirmesine de işlerlik kazandırılmıştır. O, direniş gücünü gösterirken, "Bu hareket halk savaşını vererek kurtuluşa gidecektir. Bu on yılda da olur, yirmi yılda da" diyordu. "Yirmi yılda kurtuluş" sözü şimdi gerçekleşeceğe benziyor. On yılda gerçekleşen de az değil. On yılda bunun yarı yarıya kısmı gerçekleşti diyebiliriz. Kürdistan'da oturan gerilla, kesintisiz ve giderek büyüyen bir gerilla, zaferin en temel güvencesini sağlamıştır diyebiliriz. Gerisi bir büyütme sorunudur; bir örgütleme ve komuta sorunudur. Amansız olarak bunu gerçekleştirme çabasındayız.

Biz bir-iki silah patlatmanın ne kadar ağır bir sorumluluk olduğunu biliyoruz. Silah patlatmaktan bin defa daha ağır olan, onun sorumluluğunu üstlenmektir. Bu da şu demektir: Tek bir kişinin patlattığı silahın karşısındaki ordu, dünyanın en sayılı ordularından birisidir. Bir jandarmasını vurduğunda tüm hışmıyla üzerine gelir. Peki bu durumda sen onu nasıl karşılayacaksın? İşte bunun için, silahlı savaşı sürdürmek için tüm gücü seferber etmeli. Düşmanın gücü küçümsenemez. Bu güç acımasızdır. Ve tarihte böyle ne kadar direnişçi çıkmışsa, iki aydan fazla bir zaman ona biçmemiş. TC, tarihindeki bütün irili-ufaklı isyanlara bir seferle karşılık vermiştir. En çağdaş devrimcilerin direnişçilerine bir-iki operasyonla ezici darbeler indirebilmiştir. Ve sen direnişe kalktığın zaman en zayıf dönemindesin, o ise arkasına bütün dünyayı almıştır. Bu bir gerçektir. Ve bunun için de sürekli büyüyen bir silahlı mücadele yürütülmüş, kıyamet kadar çaba harcanmıştır. Bunun tarihini mutlaka doğru bilmelisiniz. Her hangi bir değerlendirmeyle bu konuya yaklaşılamaz.

İlk silahın elde edilmesinden tutalım onu taşıma sorumluluğuna, onun ülkeye aktarılmasından tutalım onu kullanacak yüreğin oluşturulmasına ve bu insanı huduttan öteye taşırmaya kadar, her birisi bir kitaba konu olabilir. Onun için nefes nefese yaşamak, yani olağanüstü çalışma kapasitesini göstermek gerekiyordu. Eğer yaşam için tek çıkış yolu bunun başarılmasından geçer deniliyorsa, onun yüreğini gösterecektin. Nitekim yapılan da budur. Sonuç, kesintisiz büyüyen bir silahlı mücadeleye gerçeklik kazandırılmıştır.

Sizler bugün silahı elinize ucuza alıp düşmana doğru dürüst bir darbe bile vurmadan kendinizle birlikte onu da düşmana teslim etmekle bu sürece layık olduğunuzu söyleyemezsiniz. En ağır silahları bile hiç kullanmadan düşmana kaptıranlar var. Düşmana doğru dürüst bir darbe vurmadan silahıyla birlikte sırt üstü gidenler var. Bu bizim savaşçılığımızla bağdaşmaz. Söylüyorum size, bu silahı böyle alamazsınız. Bir daha küçük-burjuva gibi canınızı pazarlamayın. Böyle savaşmanızı istemiyorum. Eğer böyle kullanacaksanız bırakın silahlarınızı. O silahlara layık olmak için, o silahların nasıl elde edildiğini; hangi siyasi çalışmanın, hangi ürün veren dönemin içinden geçirilerek elde edildiğini bileceksiniz. Bu konuda dürüst olacaksınız, bilinçli olacaksınız. Tüm ağırlığını bilerek silahı elinize alacaksınız. Böyle yapın diyoruz. Bu sürece ikiyüzlü küçük-burjuva gibi yaklaşmayın. Böyle yaklaşırsanız, sonuçta canınız da gider. Biz bu silahları böyle ucuz kazanmıyoruz. Bu süreci sandığınız gibi kolay buraya kadar getirmedik. 12 Eylül faşizmi sizi düşürdü veya Kürt geriliği sizi oldukça duyarsızlaştırdı. Bunu anladık, fakat burası PKK sahasıdır; çok büyük yiğitlikler sergilenen, onların bileşkesi olan bir alandır. Bunu iyi bilince çıkaracaksınız.

Geçmiştekiler zayıftılar, istedikleri gibi savaşamadılar, fakat kötü de ölmediler. Hiç olmazsa kalan bizler gerisini tamamlayalım. Böyle bir görevimiz yok mudur? Silahı doğru tutma görevi, gerillaya doğru yaklaşma görevi nasıl görmezlikten gelindi? Örgütümüz büyük imkanlara sahipmiş! Bir de bana sorun, yirmi yıllık nefes nefese yaşamın ne olduğunu... Sen bugün eline silah aldığına bakma. Daha dün, bırakalım eline silah almayı, jandarmaya ve polise yaltaklanmaktan başka bir şey düşünmediğini biliyorum. Oysa bugün düzene kafa tutuyorsun, hem de silahlı eylemle! Bunun tarihçesine iyi bak ki, layık olasın; bunun büyüklüğünü yaşayasın. Başıma kalkmış şimdi, "ben de silah istiyorum, ben de silahşörüm" diyorsun! Peki, nasıl silahşörsün? Tarihten haberin yok, hedefinden haberin yok! Bir de savaşmak istiyorsun! Sonra da ikinci gün başa bela oluyorsun! Böyle yaklaşmayın; PKK'de silahlı savaşım çok ciddi ve kelimelerle izahı çok güç bir iş.

O halde, 14 Temmuz direnişçilerinin anılarına verilecek en iyi karşılık, silahlı savaşıma doğru yaklaşımı göstermektir. Bizim çabalarımıza ne kadar layıksınız demiyorum ama, bu halkın müthiş desteği ve yardımı var. Bütün yoksulluğuna rağmen yarı yarıya artık bu sürece hizmet edenler var. Peki, bütün bunları göz önüne getirmeden siz, nasıl "savaşıyorum" diyebilirsiniz! Hem de düşmana hiç vurmadan! Bakıyoruz, günde beş gerilla orada devriliyor, beşi bir başka yerde devriliyor. Oysa beş kişilik bir gerilla birimi bir bölgede hiç değilse beşyüz kişilik bir düşman gücünün varlığını sona erdirmeden ölmeyi aklına bile getirmemelidir. Bunu biraz düşüneceksiniz. Gerilla tarihine bakın; eğer çok büyük talihsizlikler olmasa, beş-on kişilik bir gerilla birimi düşmanın bir yanından girer, diğer yanından çıkar; onun alaylarına varıncaya kadar hedeflenebilir. Gerilla başaran bir kuvvet demektir. Ona bu temelde yaklaşacaksınız.

Şu sorunla karşı karşıyayız: Sadece geri yaşamın ve kültürsüzlüğün değil, tarihsizliğin ve hatta toplum olmamanın bütün özelliklerini üzerinde taşıyanlar, bunun sonuçlarını bize çok kötü ödettiriyorlar. Ben bunlarla uğraşmak istiyorum ve onları doğru tarza getirmek için çabada asla sınır da tanımıyorum. Ama biraz gerçekleri bilenler biraz gayrete gelseler çok şey verebilirler. Ancak onlar da seyretmekten başka bir rolü yakıştırmıyorlar kendilerine. Bu doğru değil. Ülkedeki karargahlara her gün buradan yoğun bir şekilde yöneliyorum: Yaptığınız, yaşadığınız doğru değil. Uyguladığınız ordulaşma olmuyor. Gerilla ordusu böyle gelişmiyor. Halen bütün gelişmelere yol açan biz oluyoruz. En geri toplumu dahi ölçü alanlar taş çatlasa on yılda ordulaşmaya gitmişlerdir. Derme çatma silahlar ve beş-on kişiyle dağa çıkabilenler bir-iki yılda sonuç aldılar, hiç olmazsa ordu kurdular. Siz ise, kendi biriminizi bile eğitemiyorsunuz. Basit Kürt kişiliğinin "sen-ben" kavgasını yürütüyorsunuz. Bundan daha ileri bir kavgacılık bilmiyorsunuz. Bu çok büyük bir gerilik ve utanç verici bir durumdur. Bunu aşacağız. Gerilladan vazgeçilemez. Ondan vazgeçildiğinde her şey biter; ne parti kalır geriye, ne de serihildan. Ama gerillanın sürebilmesi de silahın dayandığı siyasetin göz önünde bulundurulmasına bağlıdır. Güçlü siyasete dayanmayan direnmelerin ne duruma getirildiğini biliyoruz. Bu tür di-

Kürdistan'da gerillayı böyle tutturmak zafer kadar önemlidir. Kemal PİR'in bu konudaki bir değerlendirmesine de işlerlik kazandırılmıştır. O, direniş gücünü gösterirken, "Bu hareket halk savaşını vererek kurtuluşa gidecektir. Bu on yılda da olur, yirmi yılda da" diyordu. "Yirmi yılda kurtuluş" sözü şimdi gerçekleşeceğe benziyor.

ler yapıyoruz. Zindan tarihinin ayrıntılarını bilecek durumda da değiliz. Gelişmeleri ne yaşadık ne de bunun ayrıntılı bir bilançosu var. Dolayısıyla olgulara ilişkin değerlendirme hataları olabilir. Bunu temel almamak gerekiyor, eğer varsa bunları rahatlıkla düzeltiriz. Mesele, olgular üzerinde değerlendirme hatasına düşüp düşmemek değildir. Temel eğilim konusunda doğru mu yaklaşılıyor, yanlış mı; önemli olan odur. Ve sanıyorum yaklaşım doğrudur. O ayrıntıları belirlemek, her cezaevinin ve hatta her kişinin yaşadığı olayları ortaya koymak ve yazılı hale getirerek tarihi aydınlatmak mümkündür. Biz buna saygılıyız ve elden gelen yoldaşça desteği de her zaman sunarız. Bu açıdan, bazı bireysel rahatsızlıklar abartılmamalı, "Parti beni tam anlayamadı, doğru değerlendiremedi" biçimindeki endişelere gerek yok. Bu kişiler doğruları rahatlıkla ortaya koyabilirler, doğrunun ne olduğunu partiye izah edebilirler. Bir düzeltme gerekiyorsa parti düzeltir. Bu konuda herhangi bir endişe olmamalıdır. Belki anında düzeltme olmaz ama ileride mutlaka olur. Oldukça güven içinde bulunulmalıdır. Yanlış anlaşılma ve gözden kaçırma olabilir. Ama kesinlikle bu belki zamanlama işi olsa da sonuçta haklı neyse yeri bulur. PKK tarihi geç de olsa zafere ulaşanın doğru devrimci tutum olduğunu çok iyi kavratmıştır. Ve her bireye ilişkin de, şehit düşse bile, bunun telafi edildiği açıktır. Dolayısıyla bazı arkadaşlardaki olası rahatsızlıklar hızla aşılmalıdır. İşler doğru yola koyulmuştur. Hiçbir endişeye mahal vermeden işe koyulmak ve bunun iyi geleceğine emin olmak için de gün geçtikçe pratik görevlerde kendi kendini yetkinleştirmek, içine girilmesi gereken tek doğru tutumdur.

15 Temmuz 1992

renmelerin sonucu, 1925'lerden 1975'lere kadar yaşandığı gibi bir günde düşman tarafından teslim alınmadır. Gerilla ise buna meydan vermeyen bir savaş biçimidir, başarının en temel öğesidir. Fakat gerekenler yapılırsa bu rolünü oynar.

Büyük eleştiriler yapıldı. Aynı zamanda doğru da gösterildi. Yine, geniş olanaklar oluşturuldu. Bunlar halen sahibini bekliyor. Partilileşmenin kendisi de öyle, serihildan da öyledir. Ama en tehlikelisi silahlı savaşımdır. Eksiklikler giderilemezse, alanlar gereği kadar işletilemezse, hiç kimse sizleri koruyamaz. Karşınızdaki militarist güç hiç de küçümsenecek bir güç değildir. Moda oldu, hep askeri elbise giyiyorsunuz, son zamanlarda tıpış tıpış ülkeye de gidiyorsunuz. Ama düğüne bile böyle gidilmez. PKK'nin direniş değerlerini, pratik değerlerini özümsemek zorundasınız. Anladık, 12 Eylül sizi şöyle yaptı, böyle yaptı; gerici tarih, tarihsizlik sizi şöyle yaptı. Ama, size bir değer verdik. PKK'nin yoğunlaşan ifadesi de artık bir anlama geliyor. Öyleyse bir anıya, bir tarihi dönüm noktasına karşılık vermek, kendini bu temelde katmakla mümkündür.

Gerilla hiç şüphesiz, bütün iç ve dış engellemelere rağmen ülkenin her alanında oturtuluyor. 2000 yılına kadar da, biraz daha sorumluluklarına sahip çıkarsa ve anormal gelişmeler olmazsa sürecektir. Zafer için bütün destekler verilmiştir, kural belirlenmiştir, olanaklar biriktirilmiştir. Kullanılması için doğru bir komuta tarzı, düzenleme ve yürütme gerekiyor. Bu da sizin işinizdir. Kendi işinizi fazla başkalarına yüklemeyin. Bu çok kötü bir küçük-burjuva kurnazlığı olur. Şehitlere, büyük direnişçilere ucuz dayanarak yaşamak olur. Borçları silmenin zamanıdır. Ve bu da ancak üstün başarılı bir devrimci militanlıkla, özellikle de gerilla savaşımıyla ve savaşçılığıyla mümkündür. Sizlerden bu bekleniyor. Verilenler de az değil.

Bütün gerilla yapısı biraz anlayışlı olursa biraz kendini ayaklandırarak yaklaşırsa en erkenden bir zafer de mümkündür. Böylesi bir yürüyüşe, böylesi bir gerillaya bu düşman dayanamaz. Dayanmaması için de tek şartı budur, hakkını vermek gerekir. Bu temelde yükleneceğiz. Neyi nasıl kazandığımızı biliyoruz. Partiyi nasıl ele alıp kazandığımızı biliyoruz. Bu halkı nasıl kimliksizlikten adını heceleme konumuna ulaştırdığımızı ve bugünkü düzeye getirdiğimizi çok iyi biliyoruz. Ad vermeye kendimden başlamıştım. Bir silahı, silah için mermiyi elde etmek için çabalarımız nasıl başladı, nasıl yürütüldü? Bütün bunların değerini çok iyi bileceksiniz. Buna sonuna kadar gereken sorumlulukla önderlik edeceğiz. Bu biraz acımızı hafifletir.

14 Temmuz direnişçilerinin anısına böyle biraz aklanarak karşılık vermemiz, biliyoruz ki, aynı zamanda kör bir tarihe de karşılık vermektir. İnsanlığa karşı sınır tanımaz emperyalist-faşist gidişata da bir karşılıktır. Bu bizi insanlık kavgasında biraz onurlu kılıyor. Alçakgönüllüyüz, bu yapılacak olanın çok küçük bir parçasıdır. Ve dediğim gibi, onuru elden bırakmamanın savaşımıdır. Kendi yaptığıma bakıyorum, namussuz demesinler diye bu kadar çalıştım; yoksa ne kadar sosyalisttir, demokrattır desinler diye değil. Yine ne kadar alçaktır demesinler diye, bu eylemi buraya kadar taşıdım. Yaşamı biz böyle yorumladık, böyle sürdürdük. Layık olmaya çalıştık, doğru katıldık. Bize şehitler birçok şey vasiyet edildi, biz bu vasiyetlerine karşılık vermeye çalıştık. Halk birçok değerini adadı, ona da iyi sahiplik etmek istedik. Sizden daha fazla can varlığınıza bir güvenlik, bir gelişme çaresi olmaya çalışıyoruz. Bütün bunlar sorumluluklarımızın gereğidir.

Düşman yine zindanlar üzerinde kahredici baskıyı sürdürüyor. Yargısız infazlar devam ediyor. Sözde faili meşhul cinayetler, günlük olaylar halini almıştır. Özel savaş zaten bütün şiddetiyle sürüyor. Fakat en iyisi şudur: Bütün bu saldırıları karşılıksız

bırakmıyoruz. Bireysel şiddet eylemlerinden öteye çok kapsamlı ve giderek bizi topyekün halk savaşına yaklaştıran biçimlerle gelişmeyi sürdürüyoruz. Bu bizi biraz avutuyor. Eskinin büyük telaşı, endişeleri biraz zayıflamıştır. İşlere biraz daha tahammüllü, planlı yaklaşma fırsatını bulabiliyoruz. Zaferi garantileyecek taktik çabalar söz konusudur. Mevcut düzene karşı onuru ve namusu kurtaralım yaklaşımı, yerini zaferi kesinleştirelim, onun başarılı adımlarını peş peşe atalım biçiminde bir yaklaşıma terk etmiştir.

Doğru değerlendirelim bu süreci de. Mesele, başaşağı bir gidişata, yine çok acımasız bir işkenceli ortama dur demek değildir. Ondan da öteye, bunlarla birlikte giderek pekişen adımlarla ve başarıdan başka bir sonuca fırsat vermeyecek bir çalışma tarzıyla, onun özellikle örgüt ve kadro gücüne, örgüt düzenlemesine, taktik belirlemesine, önderliğine, komuta düzeyinin doğru teşekkülüne başarı şansı verdirmektir. Bugünün en belli başlı çabaları bu yönlü görevleri başarmaya yöneliktir. Nasıl ki ilk savaş, umudu kazanma, daha sonraki de umudu diri tutma savaşı idiyse, şimdi de bu umut adım adım gerçekleşiyor. Bu hem heyecan vericidir ve hem de çok gerçekçi olmayı gerektirir. Savaşa duygusal değil, gerçekçi yaklaşmayı şart kılar.

Bütün bunları partiye özümsetmeye çalışıyoruz. Partilileşmeyi oldukça derinleştirerek, gücümüzü, günün olduğu kadar yakın geleceğin de sorunlarına karşılık verecek öncü güç durumuna getirmek istiyoruz. Parti içindeki militan çözümleme şahsında halk demokrasisini, sosyalizmi zafere götürmeyi en önemli bir kadrolaşma çabası olarak görüyoruz. Özellikle reel sosyalizmin sonuçlarından çıkardığımız derslerle sosyalizmin bu yönlü bir yorumuna başarı şansı verdirmek istiyoruz. Öncelikle sosyalizmi sürekli kılacak bir militan tipi ortaya çıkarmayı parti bünyesinde başarma ve bunun mücadelesini kesintisiz verme konusuna oldukça bağlı kalınmıştır. Bu tutum halen de yoğunca sürdürülmektedir.

Halkın eylemi olmadan, bir devrimci partiden bahsedilemez. Parti eylemiyle halkın eyleminin iç içeliğine yüksek değer biçtik. Bugün ulaşılan safha iyi bir safhadır. Halk partiye oldukça bağlandığı gibi partiyi de eleştirebiliyor. Bu iyi bir şeydir. Partiyi eksik buluyor, kadroyu eksik buluyor, eleştirdiği gibi, kabul edilmez yanını gördü mü tavır alabiliyor. Bu halkımızın olgunluk düzeyinin iyi olduğunu gösterir. Bürokratik yapılanmalara kolay teslim olmayacağını; feodal, küçük-burjuva bürokratik tutumlara, kemikleşmelere belli bir karşı çıkma konumuna geldiğini gösterir. Bu, önderlik tarzıyla bağlantılıdır. Kısacası, savaşan halk gerçekliği iyi yoldadır ve öncü ile bağlantısı da doğru temellerdedir. Bir partinin ancak ve ancak bir halkı özgürleştirdiğinde öncü sıfatına layık olabileceği, demokratik veya sosyalist diye değerlendirilebileceği biçimindeki yaklaşımımız gerçeğe yakındır. Parti her şeydir, halk da ona kul köledir anlayışını mahkum ediyoruz. Partiyi ısrarla o noktaya getirmek isteyenlere karşı savaşımız kesintisizdir. Partinin basit bir hizmet aracı olduğunu, esas olanın ise halkta sağlanan özgürlük düzeyi olduğunu iyi biliyoruz. Bu konuda çok dikkatliyiz. Partinin halktan kopuk, kendi başına bir çıkar aygıtı olmasına fırsat tanımıyoruz. Reel sosyalizmin içine düştüğü sapmalara, yer vermiyoruz. Bunun da çok çok iyi bilinmesi gerekir. Bu büyük sapmaya özellikle de kendi sorumluluğum altında asla fırsat vermeyeceğimi tekrar tekrar vurgulamak isterim.

Hiçbirinizin ağalık taleplerine, küçük-burjuva bürokratlık taleplerine yer vermeyeceğim. En büyük savaşı sizin bu yöndeki isteklerinize, bu yönlü tehlikelerinize karşı vereceğim. Bu cephedeki savaşı bir an bile unutmadan götüreceğim. Tehlikenin farkındayız. Sizin toplumdan aldığınız özelliklerin bu konuda çok tahrik edici olduğunu biliyorum. Serbest bırakıldığında her an partiyi bir ağalar örgütü veya küçük-burjuva köylü kurnazları örgütü durumuna getirme tehlikesinin büyüklüğünün farkındayız. Bu savaşım süreklidir. Az savaş verilmedi, daha da verilecektir. Doğru kavrayalım ve ona göre doğru partilileşelim. Bunun ölçütü de, dediğim gibi, feodal kalıntılardan olduğu kadar, her türlü sömürgeci etkilerden de arınıp halk gerçekliğine bağlılığa ulaşmaktır. Parti-halk ilişkisine doğru bir çözüm getirecek ilerlemeye, bir de bu yönüyle çözümlenmeye yüksek değer biçiyoruz.

Bütün bunlar için halk ordulaşmasının temel olduğunu söyledik. Ordulaşma başlı başına büyük bir olaydır. Ordulaşmada gerçekleşen bir partidir, bir halkın kendisidir. Bir parti ordulaştıkça partileşir; yine bir halk ordulaştıkça halklaşır. Bu en çok bizim için geçerlidir. Dolayısıyla biz ordulaşmayı, halklaşmanın ve partileşmenin en temel odağı olarak görüyoruz. Ordulaşma uğruna geliştirilecek savaş; halklaşma savaşının, halkın özgürlük savaşının ve bunun parti öncülüğündeki başarısının en temel ölçülerinden birisidir. Ordulaşmaya bu nedenle büyük değer biçiyoruz. Ordulaşma sürecini bütün yönleriyle ele alıyoruz. Onu salt bir askeri aygıt olarak değil, yoğunlaşmış siyaset olarak, çelikleşmiş örgüt olarak, tutturulacak temel vuruş tarzı ve savaşçılığı olarak üzerinde kapsamlıca duruyoruz. Bunu başardığımız oranda partileşmenin ve halklaşmanın zaferinin kesin olacağını söyleyebiliriz. O halde, en temel görevimizin, partinin militan ve çalışanlarının böyle bir ordulaşmayı yaratmaları olduğunu vurgulayalım. Ordulaşmaya büyük bir tutkuyla sarılıyoruz, ama doğru temelde... Vuruş tarzının keskinliği esastır, ama çok kapsamlı çabalarla, özellikle siyasileşmenin öncelik taşımasıyla bu böyledir.

Bu temelde biz genelde bütün direniş şehitlerinin; sadece PKK'nin ve Kürdistan'ın değil, başta Türkiye olmak üzere tüm ülkelerin direniş şehitlerinin anısına böyle bir on yılla karşılık vermeye çalıştık. Hiç şüphesiz bu on yılda bu büyük şehitlerin anısının etkisi vardır ve belki de belirleyicidir. Daha fazlasını da yapmak isterdik. Ama bilinen nedenlerle gerçekleşen budur. Bundan sonra, bizi daha da iddialı kılan bu gelişmelere dayanarak, geleceği çok daha güçlü kazanmaya çalışacağız. Bu olanaklarla bundan sonrasını daha güçlü kılmak mümkündür. Anılardan çıkartılması gereken en önemli sonuç; geçmişte içine düşülen zaafları, eksiklikleri tekrarlamamaktır. Şimdi böyle bir fırsat da yakalanmıştır. Bu iyi değerlendirilirse, geleceğin kazanılması daha da kesinleşir. Bu iddia büyüktür, çabası da büyük olacaktır. Üzerimize düşeni gerçekten çok mütevazice ve bir emekçinin alçakgönüllülüğüyle yerine getirmeye çalıştık. Büyük iddia, büyük çaba, büyük bilinç, büyük kararlılık ve büyük uygulama ustalığı da gösterilerek, görevlerin gerekleri yapılmaya çalışıldı.

Bütün bu eleştirilere rağmen, PKK yapısında birleşenlerle, bundan sonra da yola devam etmek isteriz. Ama eleştirilerin gereklerinin yerine getirilmesinden de vazgeçmeyiz. Bunun kısa sürede olması hepimizin yararına olur, hepimizin başarı şansını artırır. Mutlaka bu temelde karşılık vermeliyiz. Diğer tüm dost güçlere de PKK'yi bu temelde bir güç olarak değerlendirmeleri gerektiğini söylüyoruz. Özellikle birlikte kurtulmaya mahkum olduğumuz, olmamız gereken Türkiye halkı ve onun öncü güçleriyle birlikte savaşımımızı bundan sonra doğru temellerde geliştirmeye de özen gösteririz. PKK pratiği kendini biraz kanıtlamıştır, halklar için ne söylerse onu yapar. Buna Türkiye devrimciliği de hiç olmazsa bundan sonra biraz karşılık verecek iyi bir yoldaş müttefik, o olmazsa da iyi bir dost müttefik olmayı bilmelidir. Her düzeyde ortaklaşa savaşım, doğru bulduğumuz ve istediğimiz bir tarzdır. İnanıyoruz ki bundan sonra Türkiye cephesinde gelişmeler daha farklı ve istenilen doğrultuda olacaktır. Çok yüksek değer biçtiğimiz Türkiye direniş şehitlerine, çıkışımızı, en az kendi direniş şehitlerimiz kadar onların anısına da bağlayabileceğimiz bu şehitlere de vereceğimiz en büyük karşılık, PKK'yi böyle savaşan öncü güç haline getirmektir. Dolayısıyla onların da anısına verilen söze bağlı kalındığı gibi buna geçerlilik de kazandırılmıştır.

Bu temelde diyoruz ki, bütün Türkiyeli ve Kürdistanlı direniş şehitlerinin anısı ölümsüzdür. Yine, 14 Temmuz direniş kararlılığı başarımızın temelidir ve bu temelde verdiğimiz söz; artık zaferi esas alan, ondan başka hiçbir gidişata şans vermeyen, halkımız tarafından da artık bu dönemde mutlaka öncülüğe doğru yaklaşımda istenen ve kabul edilen bir devrimciliğe yol almaktır. Biz bundan sonra bu temelde yeni bir dönemeci yakalayabildiğimize eminiz. Ve bu temelde de diyoruz ki, bütün direniş şehitlerinin anısı, 14 Temmuz direniş kararlılığı, zafere ulaşacaktır. Bu zaferin çalışma tarzı bütün çalışmalarımıza yön verecek ve başaracaktır.

14 Temmuz 1992

KURTULUŞ ORDUMUZ ARGK
BÜTÜN KÜRDİSTAN'DA VURUYOR VE KAZANIYOR

23 Haziran 1993

■ Gercüş'e bağlı Kantarê köyü korucularına yönelik atılan pusuda 1 korucubaşı ve 1 korucu öldürülürken, 1 korucu da yaralandı.

26 Haziran 1993

■ Hakkari'nin Şemdinli ilçesi Deme (Düzyamaç) köyü karakolu gerillaların saldırısına uğradı. Yeni inşa halinde olan ve içinde asker bulunmayan karakol tamamen tahrip edildi.
■ Beşiri'de gerilla güçlerinin düzenledikleri baskında 1 polis ve 1 asker öldürüldü.
■ Şemdinli'nin Xiznê köyünde 2 çete ölümle cezalandırıldı. Çete reisi ise ARGK gerillaları tarafından esir alındı.
■ Gabar'da askeri tabura giden ve yolda mayına çarpan bir askeri araçta bulunan 3 asker ölürken, 1 astsubay da yaralandı.
■ Bitlis'in Mutki ilçesinde gerillaların pususuna düşen konvoydaki 4 araç imha oldu. Ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi edinilemedi.
■ Sason'da 3 kişilik gerilla birimi ile TC ordu birlikleri arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düşerken, 1 subay, 1 asker ve 1 polis de öldürüldü.
■ Muş merkezinde bulunan bir fabrika ve fabrikaya ait olan 4 araç yakılarak imha edildi.
■ Bestler alanı Bireci mıntıkasında sömürgeci TC güçleriyle ARGK birlikleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Çatışmada 5 gerilla da şehit düştü.

27 Haziran 1993

■ Siirt'in Kurtalan ilçesinde polis ve özel timlerin barındığı Sağlık Ocağı, ARGK gerillalarının roketli saldırısı sonucu tümüyle tahrip oldu.
■ Siirt-Batman yolu üzerinde bulunan TEKEL'e ait bir binaya yapılan roketli saldırı sonucu bina büyük hasara uğradı.
■ Ağrı'da düşman güçlerine ait bir tankın mayına çarpması sonucu tankın içinde bulunan 4 asker öldü.
■ Şemdinli-Masiro çevresinde ARGK gerillalarının düşman güçlerine attığı pusuda düşmanın verdiği ölü ve yaralı sayısı tespit edilemedi.
■ Doğubeyazıt'ta karayolunu kesen gerilla güçleri kimlik kontrolü yaptılar. Dur ihtarına uymayan bir araç tarandı. Tarama sonucu araçta bulunan 1 polis ölürken, 2 polis de yaralandı. Devlet güçleri kontrol ardından yol üzerinde bulunan Aspava Dinlenme Tesisi'ni basarak işyeri sahibi Yusuf Batur'u gözaltına aldılar.
■ Adana'da akrabasının düğününden dönerken, polis tarafından durdurulan ve kimlik kontrolü ardından öldürülen **Ahmet Poyraz**'ın cenazesine 20 bin kişi katıldı. Cenaze töreni daha sonra serihildana dönüştürüldü.
■ Gabar Dağı'nda operasyonlarını sürdüren düşman birlikleri ile ARGK gerillalarının karşılaşması sonucu gün boyu devam eden bir çatışma meydana geldi. Çatışmada inisiyatifi elinde bulunduran gerillalar 17 düşman askerini öldürdüler, çok sayıda askeri yaraladılar. Çatışmada 1 gerilla da şehit düştü.
■ Yüksekova-Oramar mıntıkasındaki dağlık kesimde sömürgeci güçlerle gerilla güçleri arasında çıkan çatışmada 5 gerilla şehit düştü. 2 subay, 1 başçavuş, 2 onbaşı olmak üzere toplam 12 asker öldürüldü. Çatışmada 9 asker de yaralandı. Düşmana ait 1 adet M-27 ve 1 adet G-3 silahlarına el konuldu.

28 Haziran 1993

■ Batman'ın Sason ilçesine bağlı Koçkaya köyü Hosner (Uluağaç) mezrası korucubaşısı Mikail Başaran'ın yakınlarının ARGK gerillaları tarafından rehin alınması üzerine toplam 32 korucu silah bıraktı.
■ ARGK güçleri tarafından kaçırılan Erzincan CHP İlçe Başkanı İsmet Türkmen TC devletine ajanlık yaptığı gerekçesiyle cezalandırıldı. İlçe başkanıyla birlikte kaçırılan diğer 2 kişi ise serbest bırakıldı.
■ Dersim'de kaçırılan 3 TC askeri, Dersim İHD yetkilileri aracılığıyla serbest bırakıldı.
■ Bitlis'in Kovanis (Çobansuyu), Sap (Dikmen) ve Kutlu köyleri, korucular ve askerler tarafından ablukaya alınarak 4 saat tarandı. Saldırıda Saliha Mat adlı kız çocuğu yaralandı.
■ Botan'da gerilla güçlerinin yola döşediği mayına çarpan 1 panzer imha oldu.
■ Botan'ın Bestler mıntıkasında pusuya düşen düşman ordu birliklerinden 4'ü öldürüldü.
■ Uludere'de düşman taburuna yönelik ARGK gerillalarının yaptığı baskında 20'nin üzerinde asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düşerken, 1 milis ve 4 gerilla da yaralandı.
■ Cizre-Şırnak arasında bulunan bir düşman taburuna yönelik saldırıda 11 TC askeri öldürüldü.
■ Elazığ'ın Maden ilçesi merkezindeki elektrik trafosu gerillalar tarafından imha edildi.

29 Haziran 1993

■ Gabar'da ARGK güçleriyle, düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 6 asker, 1 üst rütbeli subay öldürüldü, ayrıca 1 helikopter de düşürüldü.

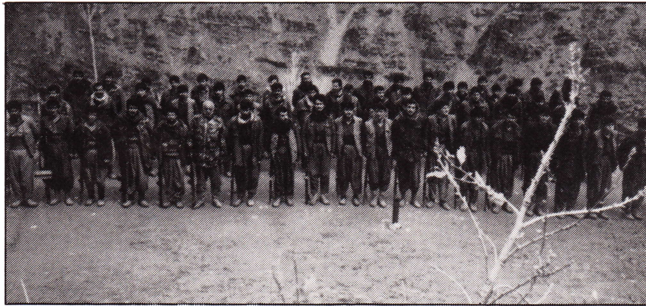
30 Haziran 1993

■ Ergani'nin Ziragê köyünü basan düşman güçleri 7 evi yaktılar.
■ Pervari'nin Yeniaydın köyü İğneli mezrasındaki İğneli Jandarma Taburu ARGK gerillaları tarafından basıldı. Baskında 1'i astsubay olmak üzere toplam 11 asker öldürüldü, 8 asker ise yaralandı. 11 gerillanın şehit düştüğü eylemde 8 adet G-3, 1 adet MG-3 ve 1 adet 82'lik top gerillaların eline geçti.
■ Uludere yakınlarında gerilla güçleriyle Türk ordu birlikleri arasında çıkan çatışmada **Hasan GÜLLÜ** adlı gerilla şehit düştü.
■ Diyarbakır'ın Çermik ilçesi Yukarı Şeyhler köyü otobüsünün gerillalarca durdurulup, kimlik kontrolü yapılması ardından çıkan çatışmada 1 asker, 5 sivil öldü, 5 asker ise yaralandı. Yine çatışmada 1 gerilla da şehit düştü. Yukarı Şeyhler köyünde meydana gelen çatışma ardından TC birlikleri Aşağı Şeyhler köyünü basarak köylüleri köy meydanında işkenceden geçirdi.
■ Hakkari'nin Yüksekova ilçesindeki 1. Dağ ve Komando Taburu gerillalar tarafından tarandı. Ayrıca PTT'ye ait radyolink istasyonunda 3 bekçi rehin alındı.
■ Urfa'nın Viranşehir ilçesi Teke Mahallesi Uğurboran sokakta devriye gezen polis otosuna silahlı saldırı düzenlendi. Saldırıda 1 polis öldürüldü, 2 polis de ağır yaralandı.
■ Mardin'in Misuriyê (Yalım) köyü Zinarê (Malabega) mezrası korucularıyla ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada 1 korucu ve 6 yakını öldürüldü. Çatışmada 4 kişi de yaralandı.
■ Erzurum-Erzincan karayolu, Sansa mevkiinde gerillalar tarafından kesilerek kimlik kontrolü yapıldı. Asker taşıyan aracın sahibi, 1 ajan ve dur ihtarına uymayan 1 kişi olmak üzere toplam 3 kişi öldürüldü.
■ Erzurum'un Çat ilçesi Haraba köyü yakınlarında bulunan TEKEL tuz fabrikası gerillaların saldırısı sonucu büyük hasara uğradı.
■ Çermik-Yukarı Çatak mevkiinde düşman askeri taşıyan 1 otobüs gerilla güçlerinin pususuna düştü. Çıkan çatışmada düşman güçlerinden 4 asker öldürülürken, 4 asker de yaralandı. Çatışmada 1 gerilla da şehit düştü.

1 Temmuz 1993

■ İstanbul-Bağcılar'da TC devletine ajanlık ve işbirliği yapan Cemal Boyuntemuz ve Raşit Aslan'a yönelik saldırıda her ikisi de yaralanarak hastaneye kaldırıldı.
■ Pazarcık'a bağlı Esmepur köyü Oruçlar mezrasında koruculuğu daha önce reddetmiş olan **Mustafa Doğan** TC güçleri tarafından öldürüldü, eşi Ayşe Doğan ise ağır yaralandı.
■ Mardin'in Derik ilçesi TC güçlerince roketatar ve havan toplarıyla saldırıya uğradı.
■ Adana'da Şakirpaşa Mahallesi'nde oturan özel tim elemanı Kadir Yaltirik'e yapılan silahlı saldırıda evde bulunan bir kişiyle birlikte yaralandı.

■ Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı Boşat köyü korucuları 23 köylüyü kaçırdılar. Korucular köylüleri kendi köylerinde rehin tutuyorlar.
■ Batman'ın Beşiri ilçesi Herfese (Beyçayırı) köyü jandarma karakolu gerillalar tarafından basıldı. Baskında çok sayıda düşman askerinin öldürüldüğü bildirildi.
■ Gerilla güçlerinin Şırnak-Uludere karayolunu kesmeleri ardından çıkan çatışmada düşman güçlerinden 3 asker öldürüldü.

■ Genç-Palu arasındaki kırsal alanda ARGK gerillalarıyla TC ordu birlikleri arasında çıkan çatışmada 2'si astsubay olmak üzere toplam 9 asker öldürüldü. Çatışmada 5 asker de yaralandı.
■ Van'ın Çatak ilçesi yakınlarındaki Kato Dağı'nda operasyondan dönen düşman güçleri gerillaların pususuna düştü. Pusuda 3 korucu öldürülürken, 2 astsubay, 2 er ve 1 korucu yaralandı.
■ Batman'ın Gercüş ilçesi Difne korucu köyünde ARGK gerillaları 1 korucuyu ölümle cezalandırdılar.
■ Siirt'in Baykan ilçesi Çamtaşı köyünü basan gerillalar, korucubaşı Süleyman Keşmir ile oğlu Fırat Keşmir'i esir aldılar.
■ Adana'nın Mithatpaşa Mahallesi'nde bulunan ana elektrik trafosu ARGK şehir gerillaları tarafından bombalandı. Bombalama sonucu trafoda ağır hasar meydana geldi.
■ Şırnak-Uludere karayolu ARGK gerillalarınca kesildi. Eylem esnasında 1 özel tim aracı imha edilirken, 1 araç da saldırı sonucunda büyük hasara uğradı.
■ Eruh'a bağlı bir korucu köyüne yönelik yapılan eylemde çıkan çatışmada 6 korucu öldürüldü, 2 korucu evi yakıldı, 2 silaha el konuldu. Eylemde 2 gerilla da şehit düştü.

2 Temmuz 1993

■ Gabar Dağı'nda operasyonlarını sürdüren düşman güçleri 27 köylüyü ve köylülerin katledilmesine karşı çıkan 6 askeri katlettiler. 24 köylü kurşunlarla öldürülürken, 6 asker ile 3 köylü ise helikopterden atılarak öldürüldü.
■ Batman'ın Sason ilçesinde Acar (Harende) köyü jandarma karakolu ARGK gerillaları tarafından basıldı. Baskında çok sayıda asker yaralandı. Karakolda büyük hasar meydana geldi.
■ Gerilla güçleri Hakkari'nin Çukurca ilçesini basarak; hükümet konağı, adliye, maliye, kaymakamlık ve Milli Eğitim Şubesi'ni roketatar ve otomatik silahlarla tarayarak tahrip ettiler. Ayrıca köy hizmetleri şantiyesini de ateşe vererek yaktılar.
■ Şırnak'tan, Çırav Dağı'nda devam eden operasyona özel tim taşıyan 1 araç gerillaların pususuna düştü. 8 özel tim elemanı öldürüldü, 9 korucu da esir alındı.
■ Kerboran'da Çelik Karakolu'na yönelik gerilla baskınında 32 düşman askeri öldürüldü. Baskında 1 adet MG-3, 1 adet B-7, 1 adet G-3, 1 adet dürbün ve birçok askeri malzemeye gerillalar tarafından el konuldu. Eylemde 4 gerilla da şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kod isimleri şöyle: **Sîpan** (manga komutanı), **Bargiran** (manga komutanı), **Piling** (gerilla), **Refîk** (gerilla).
■ Hazro'da gerilla güçlerinin korucu taşıyan bir otobüse pusu atmaları sonucu 6 köy korucusu yaralandı.
■ Bismil yakınlarında bulunan YSE şantiyesi ARGK gerillalarınca basıldı. Baskında 10'dan fazla araç imha edildi.
■ Ağrı Dağı'nda çıkan çatışmada 1 uzatmalı çavuş ve 3 asker öldürüldü.
■ Sarıkamış-Kağızman arasındaki Kuloğlu kesiminde gerillaların pusu atması sonucu 3 araç tamamen imha edildi. 1 araç nehre uçtu. Çatışmada toplam 45 TC askeri öldürüldü, 60 asker ise yaralandı. 6 adet G-3 silahı, 10 adet G-3 şarjörü, 1 adet kasatura, 5000 adet M-16 mermisi, 1 adet MG-3 şeridi ele geçirildi. Çatışmada 3 gerilla şehit düştü.
■ Ağrı'nın Patnos ilçesi Gomanûre (Çiçekli) köyü yakınlarında düşman güçlerinin kurduğu pusuda 2 gerilla şehit düştü. Gerillaların isimleri şöyle: **Rûbar (Mehmet ŞERİF)** ve **Dijwar.**
■ Adana'da TC güçleriyle girdikleri silahlı çatışma sonucunda sağ yakalanan **İbrahim KUTLU (Kemal)** ve **Fahri ÇELİK** adlı gerillalar daha sonra düşman güçleri tarafından vurularak şehit düştüler.
■ Şırnak'ın Güçlükonak ilçesine bağlı Hirareş köyüne baskın düzenleyen düşman güçleri, gözaltına aldıkları **Abdullah Güler, Sait Şen, Beşir Başkul** adlı köylüleri kurşunlarla, **Ömer Çetin** adlı köylüyü de gaz döküp yaktıktan sonra bombayla parçalayıp öldürdüler. Bir köylü de yaralı olarak gözaltında tutuluyor.

3 Temmuz 1993

■ Adana-Karasu Mahallesi'nde **İbrahim Altunsoy** (61) kontrgerillalar tarafından öldürüldü.
■ Iğdır şehir merkezini basan ARGK gerillaları cezaevi, köy hizmetleri binası ile Kurtuluş İlköğretim Okulu'nu roketatarlarla tahrip ettiler.
■ Diyarbakır'ın Bağlar semti Göçmenler Caddesi'nde **Fatih Korkut** adlı kişi kontrgerillanın silahlı saldırısı sonucu öldürüldü.
■ Çukurca'nın Çayırlı ve Üzümlü köylerini basan gerilla güçleri 1 korucubaşı ve 3 korucuyu esir aldılar.
■ ARGK gerillaları Beşiri'nin Beyçayırı Jandarma Karakolu'nu bastılar. Kesin sonuç hakkında bilgi alınamadı.
■ YSE'ye ait bir araç, korucu köyü olan Boşat'a giderken gerillalar tarafından yakıldı.
■ Hazro kömür ocakları gerilla birliklerince basıldı, ocaktaki bütün dinamit, fitil ve kapsüllere el konuldu.

■ Mardin'in İdil ilçesinde ARGK gerillaları 1 panzeri imha ettiler. Ölü sayısı hakkında kesin bilgi edinilemedi.
■ Doğubeyazıt-Karaburnu'nda yapımı süren askeri bölük binası gerillalar tarafından imha edildi. Saldırıda, bina bekçisi de öldürüldü.
■ Sarıkamış'taki gerillaların pususu ardından TC ordu birliklerinin başlattığı operasyonda düşman güçlerinin tekrar ARGK gerillalarının pususuna düşmesi sonucu 5 asker öldürüldü, 7 asker de yaralandı. 1 helikopter ise açılan ateş sonucu yara aldı.

lerinin düzenlediği baskında 2 kişi öldürüldü, 4 kişi de yaralandı. Ölenlerin isimleri şöyle: **Hüseyin Baraç, Mahmut Dede.**
■ Hani'de Nêrib köyü korucularının yoluna döşenen mayına, korucuları taşıyan 1 traktörün çarpması sonucu 4 korucu yaralandı.

5 Temmuz 1993

■ Van-Başkale'de TC ordu birliklerinin sürdürdüğü operasyonlarda gerilla güçleriyle çıkan ve 2 gün süren çatışmada **Çektar** (Diyarbakırlı) ve **Rênas** (Mardinli) adlı gerillalar şehit

düştü.
■ Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde düşman güçleriyle çıkan çatışmada 5 gerilla şehit düştü. Çatışmada şehit düşen gerillaların kod isimleri şöyle: **Heza, Welat, Jiyan, Serîhildan, Hozan.**
■ Hozat'ta Amubka Karakolu ARGK gerillalarınca basıldı. Baskında 2 asker öldürülürken, 6 asker de yaralandı.
■ Kemaliye-İliç karayolu gerillalar tarafından kesildi. Yol güzergahındaki 1 şantiye yakıldı ve şantiyedeki 2 telsize de el konuldu.
■ Pervari'ye bağlı Kezan köyü korucularının yoluna döşenen mayına basan 1 düşman askeri yaralandı.
■ Şırnak'ın kırsal kesiminde çıkan çatışmada düşman birlikleri çok sayıda kayıp verdi. Çarpışma sonrasında ise Şırnak-Eruh karayolunda düşman konvoyuna pusu atan gerillalar, düşmana büyük kayıplar verdirdiler.
■ Cizre ve Silopi halkı, TC güçlerinin Kürdistan'da sürdürdüğü köy yakma, boşaltma, göç ettirmeleri ve operasyonları kınamak amacıyla çeşitli eylemlilikler düzenledi. Çocuklar yürüyüş yaparak, kadınlar tencerelere vurarak, esnaf kepenk kapatarak protesto eylemine katıldılar.
■ Uludere-Şırnak ve Uludere-Beytüşşebap karayolları günboyu ARGK güçlerince denetim altında tutuldu. Uludere-Şırnak istikametine giden 1 helikopter ise düşürüldü.
■ Şırnak'ın İdil ilçesi Serê Gir (Kuyulu) köyü yakınlarında düşman pususuna düşen **Selim OKAN** ve 2 bayan gerilla şehit düştüler.

5-7 Temmuz 1993

■ Devlet kontrolünde meydana gelen Sivas katliamı ardından başta Sivas olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'ın birçok yerinde kepenk kapatma ve protesto eylemleri yapıldı.
Sivas'taki protesto gösterilerinde kitle **"PKK buraya"**, **"Tek kurtuluş gerilla"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"** vb. sloganlar attılar.
Dersim'de 4 bin kişi olayı protesto ederken, polis silahlarla kitleye saldırdı. TC güçlerinin saldırısı sonucu çok sayıda kişi yaralandı.
Mazgirt, Ovacık, Cizre esnafları Sivas katliamını protesto etmek amacıyla kepenk kapattılar. Ayrıca İstanbul'un birçok yerinde kepenk kapatma eylemi yapıldı. Yine şoförler kontak kapatarak katliamı protesto ettiler.
■ Adana'da 2 Temmuz'da düşman güçlerince vurulan 2 gerillanın cenazesinin kaçırılmasını protesto eden halk gösteri yaptı. Düşman güçlerinin halkın üzerine ateş açması sonucu 70 kişi yaralandı, 100 kişi gözaltına alındı.
■ Muş'un Malazgirt ilçesi kırsalında meydana gelen çatışmada şehit düşen **Mehmet TUNÇ** adlı gerilla, Malazgirt'in Gölağlı köyünde 3 bin kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.
■ İsviçre'nin Bern kentinde Kürdistan'daki TC katliamlarını protesto ederken, TC konsolosluğundan açılan ateş sonucu şehit düşen **Şemsettin KURT**'un cenazesi yaklaşık 3 binin kişinin katıldığı törende sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde Antep'te toprağa verildi.
■ Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Gürkavak yolunu kesen gerilla birlikleri, 1 korucuyu esir alırken, 12 korucuyu da etkisiz hale getirip silahlarına el koydular.
■ Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde, karayollarına ait bir araç gerillalar tarafından yakıldı.
■ Batman-Sason arasında bulunan Cacase nahiyesine gitmekte olan bir traktörün yola döşenmiş mayınlara çarpması sonucu, traktörde bulunan 2 kişi öldü, 1 kişi de yaralandı.
■ Hani ilçesi Koyunlu köyü Eşkin mezrası yakınlarında mayına basan 1 kişi öldü, 1 kız çocuğu da yaralandı.
■ Diyarbakır'ın Şehitlik semtinde bulunan askeri lojmanlara ARGK gerillaları tarafından silahlı saldırı düzenlendi. Saldırıda 2 asker yaralandı. Askerlerin rastgele tarama yapmaları sonucu ise 4 kişi yaralandı.
■ Maraş'ın Ekinözü ilçesi kırsalında devriye gezen düşman güçlerine yönelik gerilla saldırısında 1 çavuş öldürüldü, 1 er de yaralandı.
■ ARGK gerillaları, Şırnak'ın Silopi ilçesindeki polis lojmanları, Ziraat Bankası, Hükümet Konağı, Emniyet Amirliği gibi sömürgeci kurumlara yönelik saldırılarda bulundular.
Baskın ardından TC ordu birliklerinin ilçeyi havan topları ve roketatarlarla taramaları sonucu 2'si çocuk 4 kişi öldü. Ölenlerin isimleri şöyle: **Mahmut Aydemir, Fadile Aydemir** (6), **Ayşe Yıldız** ve ismini öğrenemediğimiz 1 çocuk.
■ Mardin'in Derik ilçesinde düşmana ait kurum ve kuruluşlara yönelik gerilla baskını ardından, düşman güçleri Derik'i top ateşine tuttular.
■ Eruh'un Çırav bölgesinde bulunan Torika Memira Karakolu, ARGK gerillaları tarafından basıldı. Baskın esnasında 1 adet MG-3 ve 1 adet M-23 silahlarına el konuldu, çok sayıda düşman askeri de öldürüldü.
■ Kızıltepe ilçesinde düşmanla işbirliği yapmakta olan Kadri ve Ruveyda Tunç adlı 2 kişi ARGK şehir gerillalarınca ölümle cezalandırıldı.
■ Kozluk'un Sema korucu köyüne yönelik gerçekleştirilen eylemde 8 adet silah, 40 adet şarjör, 1200 adet kalaşnikof mermisi ve 1 adet telsize gerillalar el koydu.
■ Bitlis'in Mutki ilçesine bağlı Kerxo, Torxê ve Silind köylerinden toplam 6 korucu yakını gerillalar tarafından rehin alındı.
■ Van'da Meydan yaylasına düşman güçleri tarafından yerleştirilen mayına basan Erhan Yılmaz (20), Burhan Yılmaz (8) yaralandı.

8 Temmuz 1993

■ Bitlis-Diyarbakır karayolunda bulunan Tanrıyar Jandarma Karakolu gerillaların saldırısına uğradı.
■ Bitlis-Şirvan arasında gerillalar ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 10 düşman askeri öldürüldü.
■ Batman'ın Kozluk ilçesinde Fikri Çelik adındaki kişi, PKK adına para toplayıp zimmetine geçirmek, partiye ve şehitlere ihanet etmekten dolayı gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Bitlis ile Siirt arasında kalan kırsal alanda gerilla güçleriyle düşman birlikleri arasında çıkan çatışmada 1 astsubay, 2 er öldürüldü, çatışmada 1 üsteğmen ve 3 er de yaralandı.
■ Elazığ'ın Palu ilçesine bağlı Gökdere nahiyesini basan gerilla güçleri, düşmanla işbirliği yaptığı tespit edilen 1 kişiyi ölümle cezalandırdılar. Olayda 1 kişi de yaralandı.
■ Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Yestê (Duygulu) köyü kırsal alanında TC güçleriyle ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada 8 gerilla ve 1 milis şehit düşerken, 4 düşman askeri öldürüldü.
■ Şemdinli-Bêzelê Taburu'na ait düşman askerlerine gerilla birliklerinin attığı pusuda 2 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

9 Temmuz 1993

■ TC'nin Kürdistan halkına karşı uyguladığı katliamlara sessiz kalan Birleşmiş Milletler'e yönelik Avrupa'nın çeşitli şehir merkezlerinde gösteriler düzenlendi. Bonn'da BM binası, Paris'te UNESCO binası, Stockholm'de BM Komiserliği işgal edildi. Cenevre BM binası önünde de gösteriler yapıldı.
■ Maraş'ın Ekinözü ilçesinin Sinekli ve Aşağıçmeler köyleri arasındaki kırsal alanda gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan ve uzun süren çatışmada 62 düşman askeri ölürken, 100 civarında düşman askeri de yaralandı.
■ Diyarbakır'a bağlı Lice ilçesinde Seren köyü kırsal alanında meydana gelen çatışmada, ARGK birlikleri 2 düşman panzerini imha ettiler. Düşman güçleri Lice ilçesinde etrafa rastgele ateş açarak **Örfü** adlı bir kişiyi öldürdüler.
■ Iğdır'ın Tuzluca ilçesine bağlı Gedikli köyünü basan gerilla güçleri 2 korucuyu kaçırdılar.
■ Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Mermarê (Tekkuyu) korucu köyü, ARGK gerillaları tarafından basıldı. Eylemde 1 korucu öldürüldü, 4 korucu da yaralandı.
■ Mersin'de karayollarına ait bir şantiyeyi basan ARGK şehir gerillaları, iş makinalarını, jeneratörü ve şantiyeyi yakarak imha ettiler. Hasarın 1 milyar lira dolayında olduğu belirlendi.
■ Cizre'de bulunan karayolları şantiyesi imha edildi. Şantiyeyle birlikte 3 araç tamamen yandı. Düşmana 1,5 milyarlık zararın verdirildiği belirlendi.
■ Ağrı'nın Cumaçay bucağına bağlı Gezgez (Akdana) köyünde oturan Abdurrahman Kocaman ve oğlu **Ömer Kocaman** kimliği belirsiz kişilerce öldürüldüler.
■ Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Yanılmaz ve Göründoruk köyleri TC güçlerince top ateşine tutuldu. Saldırıda Göründoruk köyünden 1 kişi öldü, 1 kişi de ağır yaralandı.
■ Siirt'in Şirvan ilçesi İskambo (Ormanbağı) köyünde korucu yakını 3 kişinin gerilla güçlerince kaçırılması ardından, İskambo köyünde bulunan 6 korucu silah bıraktı.
■ Bitlis'in Mutki ilçesi yakınlarında yol kesen ARGK gerillaları bir süre propaganda yaptıktan sonra 4 korucu yakınını esir aldılar.
■ Bingöl'ün Yedisu ilçesine bağlı Kabaoluk korucu köyüne yönelik yapılan gerilla baskınında 3'ü korucu, toplam 5 kişi öldürüldü.
■ Bingöl'de Köy Hizmetleri'ne ait bir dinamit deposu gerillalarca basıldı. Baskında 11 işçi rehin alındı. Daha sonra 3 işçi serbest bırakıldı.
■ Erzincan-Dersim karayolunu kesen ARGK birlikleri 2 tankeri ateşe vererek yaktılar.
■ Diyarbakır, Bismil, Dicle ve Ergani'de, 5 Temmuz 1991 tarihinde düşman güçlerince katledilen **Vedat Aydın** ve 10 Temmuz'da Vedat Aydın'ın cenaze töreninde düşmanın saldırısıyla katledilenler, kepenk ve kontak kapama eylemi yapılarak anıldılar.
■ Bitlis'in Baykan ilçesine bağlı Herbeles (Çelikli) köyünde ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışma hakkında kesin bilgi alınamadı.
■ Diyarbakır'ın Silvan ilçesindeki Malabadi Köprüsü yakınlarında bir şantiyeye baskın düzenleyen gerilla güçleri 2 kepçeyi yaktılar.
■ Ağrı'nın Taşlıçay ilçesi yakınlarındaki E-23 karayolunu kesen gerillalar kimlik kontrolü yaptıktan sonra, cezaevine nöbet değiştirmeye giden askeri bir araca kurdukları pusuda 7 askeri öldürdüler.
■ Dersim şehir merkezi yakınlarında düşman panzerine gerillalarca açılan ateş sonucu 3 asker öldürüldü.
■ Kozluk'a bağlı Herbelo korucu köyüne gerilla birliklerince düzenlenen baskında 2 korucu öldürüldü, eylemde 1 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerilla, 1974 Uzunçayır-Kozluk doğumlu, **Hozan** kod adlı **Öztekin DOĞAN.**
■ Yüksekova'nın Oramar mevkiinde operasyona çıkan düşman güçlerine karşı gerilla birliklerince 2 gün üst üste atılan 4 pusu eyleminde 1'i üsteğmen olmak üzere toplam 19 düşman askeri öldürüldü.

10 Temmuz 1993

■ Batman'ın Sason ilçesine bağlı Pekse (Şahinli) korucu köyünü basan gerillalar, 5 korucu yakınını esir aldılar. Köyde bir süre propaganda yapan gerillalar daha sonra 2 kalaşnikof tüfek, 2 tabanca ve 1 adet telsize el koyarak geri çekildiler.
■ Dicle ilçesine bağlı Dilikan köyü korucularından 1 korucu öldürüldü.
■ Van'ın Özalp ilçesine bağlı Yukarıturgalı köyünde düşmanın döşediği mayına basan 1 çoban ağır yaralandı.

■ Dargeçit'in Çelik köyü karakoluna yapılan gerilla baskını ardından TC güçleri Çelik köyünü helikopterlerle bombaladıktan sonra, 15 köylüyü kurşuna dizdiler. Kurşuna dizilerek öldürülen köylülerden isimlerini tespit ettiklerimiz şunlardır: **Zulfer Akkurt, Dikran Kavakçıoğlu, Mehmet Kavakçıoğlu, Alaattin Acar, Kumri Tosun, Elvan Acar, Fahrettin Acar** ve **Enver Acar.** Bombalama sonucu çevre köylerden Çelîka Aliyê Remo'da 20, Serkarê'de ise 4 köylü öldü.
■ Herekol'da düşmana ait 1 helikopter gerillalar tarafından düşürüldü.
■ Pervari karayolunda döşenen mayına çarpan düşman aracının içindeki 1 subay ve 3 asker yaralandı.
■ İdil ilçe merkezinde gerillaların düzenledikleri baskında 2 düşman askeri öldürüldü. Çok sayıda düşman askeri ise yaralandı.
■ Aralık-İran hududunda mayına basan 1 düşman askeri ölürken, 2 asker de yaralandı.
■ Doğubeyazıt'ta Emin Kotan adlı bir ajanın evi ve arabası ateşe verildi.

4 Temmuz 1993

■ 2Temmuz'da Palu'daki gerilla pususu ardından sürdürülen operasyonda düşman güçleri 5 köylüyü öldürdüler.
■ Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Uzundere beldesinde gerilla güçleriyle korucular arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı.
■ Diyarbakır'ın Ergani ilçesine bağlı Ziyaret köyü korucuları ile gerilla birlikleri arasında çıkan çatışmada 1 köy korucusu yaralandı.
■ Silvan'ın Malabadi köyünden Batman'ın Zila köyüne gitmekte olan **İhsan Sayar** (26) iki kişinin saldırısı sonucu öldürüldü.
■ Mardin'in Ömerli ilçesi Xiznê köyünü basan korucular **Mehmet Gül** adlı köylüyü öldürürken, 4 köylüyü de yaraladılar.
■ Hilvan'da bir eve TC ordu birliklerinin düzenlediği baskında 2 kişi öldürüldü...

■ Ağrı'nın Hamur ilçesine bağlı Keçale (Beklemez) köyünden 2 köylü, köy korucuları tarafından öldürüldü
■ İzmir-Karşıyaka'da polisin bir eve düzenlediği baskında 1'i bayan 2 kişi öldürüldü. Öldürülenlerden birinin ismi **Akif Oruç.**

11 Temmuz 1993

■ TC güçleri, Cizre şehir merkezini tank ve top ateşine tuttular. Olay da 1 kişi öldü, 20 kişi de yaralandı.
■ Hizan'a bağlı Şiriz'de düşman karakolu basıldı. Kesin sonuç öğrenilemedi.
■ Kerboran'da koruculara ait minibüse ARGK gerillaları tarafından atılan pusuda 1 korucu öldü, 7 korucu da yaralandı.
■ Hamur'a bağlı Musabeg korucu köyünü ARGK gerillalarının basması sonucu 4 korucu öldürüldü.
■ Doğubeyazıt-Iğdır karayolu ARGK gerillaları tarafından kesilerek, propaganda ve kimlik kontrolü yapıldı. Eylemde 2 gazete dağıtım aracı da yakıldı.
■ Doğubeyazıt'ta gerillalar tarafından ilçede ahlaka aykırı işlerde bulunan iki kişinin evleri ateşe verilerek yakıldı.
■ Yüksekova-Sinova bölgesinde operasyona çıkan sömürgeci TC güçlerine, ARGK gerillalarının pusu atması sonucu 1'i subay, 8'i asker olmak üzere çok sayıda düşman askerinin öldürüldüğü bildirildi.
■ Bitlis'e bağlı Şexcuman köyü karakolu gerillalar tarafından basıldı. Karakol, içindeki askerlerle birlikte tamamen imha edildi.
■ Bitlis'in Yolbilen köyünü kuşatan TC ordu birliklerine saldıran gerilla birlikleri çok sayıda düşman askerini öldürdüler.
■ Kaşüri mıntıkasındaki Zawîta köyü korucularına yönelik yapılan eylemde korucubaşı ve oğlu esir alındı. Daha sonra gerillalar tarafından teslim alınan korucululardan 7 adet kalaşnikof, 3 adet dürbün, 49 adet şarjör, 1400 adet kalaşnikof mermisi, 3 milyon 700 bin TL ve 59 koyun kamulaştırıldı.
■ 21 Haziran tarihinde TC ordu güçlerince gözaltına alınan Diyarbakır ili Çınar ilçesi Kerkatık köyü imamı **M. Sıddık Öncü** işkenceyle katledildi.
■ Cizre-Nusaybin yolu üzerinde bulunan düşmana ait 4 panzere kurulan pusu sonucu 2 panzer tamamen imha oldu.

12 Temmuz 1993

■ Erzincan'da, NATO'ya ait olan ve 3. Ordu'ya yakıt ikmal eden pompalama istasyonu gerilla güçlerince basıldı. Baskında istasyon ateşe verilirken, karşı koyan 2 bekçi öldürüldü, 2 adet G-3 silahına da el konuldu.
■ Kızıltepe'ye bağlı Armut köyünde 1 ajan, ARGK gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldı.
■ Sason-Batman karayolunu 3 saat boyunca denetleyen ARGK güçleri, daha önce düşmanla birlikte çalışan 5 kişiyi cezalandırdılar, koruculara ait 3 aracı yaktılar, düşman karakoluna ait 9 büyük tüpgazını imha ettiler. Aralarında DYP İl Encümen üyesinin de bulunduğu 6 kişi de gerillalar tarafından rehin alındı.
■ Cizre şehir merkezine düşman birlikleri ve korucu Tatar aşireti güçlerince açılan ateş sonucu 1 kişi yaşamını yitirdi. Ayrıca 9 kişi de yaralandı.

13 Temmuz 1993

■ Iğdır'ın Aralık ilçesinde, düşman karakoluna yönelik gerilla birliklerince yapılan saldırıda ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi edinilemedi.
■ Aralık ilçesinde düşmanın 1 radarı imha edildi.
■ Diyarbakır şehir merkezinde 1 polis otosu tarandı. 1 polis ağır, 4 polis de hafif yaralandı.
■ Muş'ta korucuların bulunduğu köy yoluna döşenen mayının patlaması sonucu 1 korucu yakını yaralandı.
■ Dargeçit ilçesinde korucuları taşıyan 1 minibüs gerillalar tarafından tarandı. Tarama sırasında 1 kişi öldürüldü, 2 kişi de yaralandı.
■ Ağrı'nın Hamur ilçesi Gundik köyünde 1 korucu ARGK gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldı.
■ Siirt'in Baykan ilçesi Çukurca köyüne bağlı Şeman mezrasını basan gerilla güçleri, 8 korucunun silahına el koydular.
■ Ağrı'nın Diyadin ilçesinde Jandarma Karakolu, Emniyet Müdürlüğü ve polis lojmanları gerilla güçlerince tarandı. Saldırı ardından düşman güçlerinin ilçeyi rastgele taramaları sonucu 1 ev yandı. Evde bulunan SHP Belediye Meclis Üyesi, Belediye Başkan Yardımcısı **Hacı Burhan Çifçi** ve ailesinden 5 kişi yanarak öldüler.
■ Bingöl ili Yayladere ilçesinde bulunan PTT, kaymakamlık, belediye binası ve düşmana ait 10 araç ARGK gerillaları tarafından ateşe verildi. Çıkan çatışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü.
■ Çukurca ilçesine bağlı Güzereş (Cevizli) köyü Xanê yaylasında çıkan çatışmada 1 asteğmen öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.
■ Siirt'in Eruh ilçesi Dikboğaz köyü civarında **Mehmet Sirken** (14) adlı çoban bulduğu bombanın patlaması sonucu öldü.

14 Temmuz 1993

■ Şırnak'taki gübre fabrikasında barınan askerlerden 2'si gerillaların saldırısı sonucu öldürüldü.
■ Iğdır'ın Aralık ilçesine bağlı Yenidoğan Jandarma Karakolu ARGK gerillaları tarafından basıldı. Baskında 9 er, 1 astsubay ve 1 korucu öldürüldü, 5 asker de yaralandı. Karakol yakınlarındaki PTT'ye ait role istasyonuna da saldırı düzenleyen gerilla güçleri 1 bekçiyi öldürdüler.
■ Bitlis'e bağlı Hizan ilçesi Şiriz (Avşar) köyü jandarma karakoluna gerillalar baskın düzenlediler. Baskında karakol tamamen imha olurken, ölü ve yaralı sayısı hakkında kesin bilgi edinilemedi.

15 Temmuz 1993

■ Diyarbakır E-Tipi Cezaevi'nde 14 Temmuz 1982 tarihinde girdikleri ölüm orucunda şehit düşen **Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ, Ali ÇİÇEK**, ölüm orucu eyleminin 11. yıldönümünde Adana'da kepenkler kapatılarak, sokaklarda ateşler yakılarak anıldılar.
■ Manisa'da düşmanla işbirliği yapan Fahrettin Gök adlı kişi ARGK şehir gerillaları tarafından cezalandırıldı.
I Diyarbakır'da zihinsel özürlü olan **Rabiya Küçükodabaşı** "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle askerler tarafından taranarak öldürüldü.
■ İdil, Kozluk, Beşiri, Kurtalan, Diyadin ve Doğubeyazıt ilçelerinde ve Beşiri'nin İkiköprü nahiyesinde, düşmanın Kürdistan'daki katliamlarını protesto etmek amacıyla kepenk kapatma eylemi yapıldı.
■ Mardin'in Yukarı Sêb (Kumur) köyü, koruculuğu kabul etmediği gerekçesiyle TC ordu birlikleri tarafından basıldı. Baskında düşman tarafından 20 ev yakıldı.
■ Lice'nin Sisi (Yolçatı) köyü düşman birliklerince basıldı, köylülere işkence yapıldı, evler tahrip edildi.
■ Maraş'ın Elbistan ve Ekinözü ilçeleri arasında bulunan Nergele köyü yakınlarında gerilla güçleri ile düşman güçler arasında çıkan çatışmada 1 asker, 1 korucu öldürüldü. Çok sayıda düşman askeri de yaralandı.
■ Bitlis-Norşin ilçesine bağlı Serê Golê (Gölbaşı) nahiyesinde Hasköy'e gitmekte olan bir minibüs yola döşenen mayına çarptı. Olayda korucu yakını olan 2 kişi ölürken, 1 kişi de yaralandı.
■ Batman'ın Sason ilçesinde yol kontrolü yapan gerilla güçleri Sason Belediye Meclisi Üyesi Süleyman Çifçi'yi rehin aldılar.
■ Batman'da Avurdos (Kaşyayla) korucu köyüne yönelik ARGK gerillaları tarafından yapılan baskında 2 korucu öldürüldü.
■ Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Xawûte (Ormanlı) köyünü basan gerillalar 6 korucuyu rehin aldılar. Daha sonra 4 korucu serbest bırakıldı.
■ Van'ın Çaldıran ilçesi Gelîzek köyüne yönelik gerillalar tarafından yapılan baskında 1'i korucubaşı toplam 9 korucu rehin alındı.
■ Diyarbakır-Bağlar semtinde 2 ayrı yere molotof kokteyli atıldı.
■ Silvan'da 5 işyeri gerillalar tarafından tarandı.
■ Diyarbakır merkezde devriye gezen bir polis otosunun taranması sonucu 3 polis yaralandı.

16 Temmuz 1993

■ Mardin'in Dargeçit ilçesinde korucu terörünü protesto eden şoförler kontak kapattılar.
■ Çukurca Serê Sevê Tepesi'nde gerillaların döşediği mayına çarpan düşman birliklerinden 1 astsubay, 1 çavuş ve 1 onbaşı öldü, 3 asker de yaralandı.

17 Temmuz 1993

■ Çukurca Alayı'na gerilla birlikleri tarafından baskın düzenlendi. Baskında ölen ve yaralanan TC askerleri sayısı hakkında kesin bilgi alınamadı.
■ Derik'te bulunan düşmana ait bir radar gerillalar tarafından imha edildi.

18 Temmuz 1993

■ İzmit-Gebze'de 1 tren ve İstanbul-Sefaköy'de 1 okul, Kürdistan'daki katliamları protesto etmek amacıyla, şehir gerillaları tarafından ateşe verildi.
■ Batman'ın Beşiri ilçesine bağlı Kayatepe ve Başaran köyleri ilkokulları gerillalar tarafından yakıldı.
■ Adana'da bir trafoya yönelik ARGK Çukurova şehir gerillaları tarafından saldırı düzenlendi.
■ Gercüş'ün Hermes (Yakıtlı) köyü düşman güçleri ve Midyat'ta Alikan aşiretine bağlı korucular tarafından basıldı. Baskında 2 ev ateşe verildi.

19 Temmuz 1993

■ Bingöl-Genç'te boşaltılan Avrek köyü karakolu gerilla güçleri tarafından yakıldı. Daha önce bu karakoldan malzeme taşıyan araçlara yönelik eylemlerde 3 kişi öldürülmüştü.
■ Mardin'in Nusaybin ilçesinde bulunan ve düşmanın askeri birlik sevkiyatında kullandığı Alman (Çağçağ) Köprüsü gerilla güçlerince havaya uçuruldu.
■ Doğubeyazıt ilçesinde 3 resmi araç gerillalar tarafından ateşe verilerek yakıldı.
■ Dersim'in Ovacık ilçesi yakınında bulunan Beşevler mıntıkasında operasyona çıkan TC askerlerine gerilla güçlerince pusu atılması sonucu 14 düşman askeri öldürüldü, 16 düşman askeri de yaralandı.

20 Temmuz 1993

■ Ağrı'nın Taşlıçay ilçesinde subay lojmanlarına gerilla birliklerince yapılan baskında 1 astsubay ve 5 asker öldürüldü. Lojmanlarda ağır hasar meydana geldi.
■ Diyadin'in Koço köyünde bulunan düşman karakolu ARGK gerillaları tarafından basıldı. Baskında 10 asker öldürüldü. Karakolda önemli tahribat meydana geldi. Çatışmada 2 gerilla da şehit düştü.
■ Ergani Petrol Pompalama Tesisi gerilla güçlerince basıldı. Tesiste büyük hasar meydana geldi. 2 adet G-3 silahına ve 1 tabancaya el konuldu.
■ Şırnak'a bağlı Uludere ilçesi Hilal kasabasında Abdurrahman Bilgin'e ait eve kimliği belirsiz kişilerce düzenlenen roketatarlı saldırıda 2 kişi ağır yaralandı.
■ Beşiri'ye bağlı Esansa (Kanikule) köyüne baskın düzenleyen gerillalar köy ilkokulunu ateşe verdiler.

21 Temmuz 1993

■ Muş'un Altınova köyünde 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Cizre'nin Bezîre köyünde 1 ajan ve ajana yardım eden 4 kişi gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Siirt'e bağlı Guherkê, Mehîne ve Bizinekê köylerinin düşman uçaklarınca bombalanması sonucu 1 köylü öldü, 1 köylü de yaralandı.
■ Kurtalan ve Beşiri halkı, 14 Temmuz şehitleri anısına yürüyüş yaptı.
■ İdil-Midyat karayolu üzerinde TC ordu güçlerine gerillalar tarafından atılan pusuda çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.
■ Şırnak'ın Aslan Başak Karakolu gerilla güçlerince basıldı. Baskında 1 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.
■ Bitlis'in Mutki ilçesine bağlı Meydan ve Kavakbaşı nahiyeleri arasında gerilla ve düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 uzman çavuş, 9 asker, 6 korucu öldürüldü. 4 gerilla şehit düştü. Çatışma sonrasında düşman güçlerinin yaptığı operasyonda 29 köylü öldürüldü.
■ Dargeçit ilçesinde Değerli köyü muhtarı **Hüseyin Ergen,** İvan köyü korucuları tarafından yolu kesilerek kurşuna dizildi.

22 Temmuz 1993

■ Kars'ın Kağızman ilçesine bağlı Hewesor (Didekaya) köyünde Milazım Karadağ adlı ajan, ARGK gerillaları tarafından cezalandırıldı
■ Nusaybin'de akli dengesi yerinde olmayan **Faik** adlı bir kişi TC askerleri tarafından kurşuna dizildi.
■ Cizre'de Behmer (Bozalan) köyü muhtarı Mehmet Rişi İnveren düşmanla işbirliği yapması nedeniyle ARGK Cizre Komitesi tarafından cezalandırıldı.
■ Doğubeyazıt ilçesine bağlı Nureşin (Bayrettin) köyü düşman güçlerince basıldı. Köyde çok sayıda ev ateşe verildi.
■ Düşman birlikleri Uludere'nin Mijîn köyüne düzenledikleri baskında 2 evi ateşe verdiler, 1 dükkanı yağmaladılar. Dükkan sahibini kurşuna dizen düşman güçleri 6 köylüyü de yaraladılar.
■ Ağrı'ya bağlı Çat korucu köyüne yönelik gerilla güçlerinin düzenledikleri baskında 3 korucu öldürüldü, 4 korucu evi ateşe verildi.

24 Temmuz 1993

■ Şırnak'ın Silopi ilçesine bağlı Gitê köyü civarında gerillanın kurduğu pusuda 15 düşman askeri öldürüldü, 2 adet askeri araç imha edildi.
■ Şırnak'ın Silopi ve Cizre ilçeleri arasında bulunan Nêrduş Köprüsü üzerinde 1 düşman panzeri imha edildi. Bu eylemden sonra düşman uçakları Xırap Reşkê, Bilind Darê, Şêve Sor, Xolan, Dader köylerini bombaladılar. Bombalamalarda 3 kişi yaralandı.
■ İran ordu birlikleri Güney Kürdistan topraklarına girerek, yerleşim alanları dahil birçok alanı bombaladılar.
Peşmerge ve İran birlikleri arasında çıkan çatışmada 4 sivil öldü, 5 İran askeri de esir alındı.
■ Silvan ilçesine bağlı Çîçika köyü, Boşat köyü korucuları tarafından basıldı. Baskında Sêve Nivak (40), 12 yaşında bir çocuk ve 1 köylü kurşuna dizildi, evler ateşe verildi.
■ Lice'ye bağlı Derxust (Dibek), Cinezur (Çağdaş), Çemê Elikan (Bir-

Devamı 21. sayfada

TC özel savaşının bitmeyen ...

Baştarafı 5. sayfada

dar aydının katledilmesi, 'Aman bir daha gitmeyelim, halka sahip çıkmayalım, devlete tapınalım polissiz bir adım atmayalım. Özgürlük mücadelesinin karşılığı çok ağırdır, fazla ileriye gitmeyelim' anlayışını geliştirmek ve böylece her zaman olduğu gibi, aydınları devletin sığınağına çekip, onları istediği gibi kullanmak istemektedirler. Bu katliamın diğer bir amacı da budur. Yani aydınların son zamanlarda artan etkinliğini frenlemek ve tekrar devlete bağlamak ve esasta da dediğimiz gibi, Kürdistan'daki katliamları örtbas etmek, dünya kamuoyunun Kürdistan'a bu katliamlar nedeniyle yoğunlaşacak ilgisini böyle sahte gündemlerle ve gerçekleştirdikleri katliamlarla çarpıtıyorlar..."

Burada Aydınlık gazetesi ve Aziz Nesin'in açıklamalarına yönelik de bir iki noktaya değinmek gerekir. Aziz Nesin'in zaman zaman, insanların dini inançlarına yönelik tahrik edici açıklamalarda bulunması oldukça dikkat çekicidir. "Ben ateistim, peygamberi ve Kuran'ı tanımam" vb. türden düşüncelerini zaman zaman vurgulaması, hem de en can alıcı sorunların gündemi işgal ettiği dönemlerde bu tür açıklamalarda bulunması ve basının da çarpıtmaya yönelmesi bu tür provokatif ortama zemin sunuyor. Aziz Nesin ve yanındakiler ateist olabilirler, Kuran'ı ve İslamlığı benimsemeyebilirler. Bu onların düşünceleridir. Ancak bu durum, halkın düşünce ve inançlarını rencide edici, gerçekleri çok sekter bir yaklaşımla değerlendirme hakkını kendilerine veremez. Aydınlık gazetesinin, İslam dünyası ve bütün Müslümanlar tarafından tepkiyle karşılanan Şeytan Ayetleri adlı kitabı, düşünce özgürlüğü adı altında yayınlatarak tali sorunlarla uğraşması, dönemin temel sorunları üzerinde durmaması doğru bir yaklaşım değildir. Kaldı ki Salman Rüşdü, basına verdiği demeçte, "Ben kitabımın yayınlanmasına izin vermedim. İran rejimi nasıl ki kitabımı kendi politik amacı için kullanmışsa, benim kitabımı izinsiz yayınlayanlar da provokatif amaçlarını hayata geçirmek için kullanmışlardır" diyor. Kendi kitabının yayınlama hakkını vermeyen bir yazarın kitabını ısrarla yayınlatmak niye? Yayınlamayı gerektirecek o kadar ciddi bir durum da söz konusu değildir.

Bu noktada şunu da vurgulamak gerekir ki, bugüne kadar Türkiye devrimcileri, ilerici ve aydınları, din sorununa doğru ve çözümleyici bir yaklaşım göstermediler. Halkın önemli bir potansiyelinin din etkisi altında olduğu bilinmektedir. Bu kesimlere yönelik doğru bir politik tutum belirlenmemiş, dine çok sekterce yaklaşım onları, bu kesimler dışına itmiştir. Öyle ki Türkiye'de devrimcilik, marksistlik neredeyse Alevilerle sınırlı tutulmuştur. Bu da, Türkiye devrimcilerinin ve aydınlarının ciddi düzeydeki bir yetersizliği olarak ortaya çıkıyor. Aydınlık gazetesinin bu yetersizliğe düşmemesi, artık doğru bir yaklaşımla soruna yönelmesi, halkın inanç ve düşüncelerini istismar edecek yaklaşımlardan uzak durması önemli ve gereklidir. Bu, bütün devrimciler, aydınlar, demokratlar için geçerli olan bir tutumdur. Yine, mademki Pir Sultan Abdal Şölenleri gerçekleştirilecek, o zaman burada tedbirin alınması gerekirdi. Kuşkusuz Pir Sultan Abdal Şölenleri her yıl yapılmaktadır ve bugüne kadar da ciddi bir sorun da ortaya çıkmış değildir. Ama yine de, Refah Partisi ve MHP örgütlenmesinin güçlü olduğu bir alanda tedbirler geliştirmek gerekirdi. Bu tedbirler ciddi bir tarzda geliştirilmedi ve katliamda birçok aydın, halk ozanı, sanatçı ve öğrenci katledildi.

Katliamdan çıkarılması gereken sonuçlar vardır. Bu sonuçları doğru irdelemek ve devrim mücadelesine sahip çıkmak önümüzde duran en ciddi görevdir. Katliamlarda yaşamını yitirenlere verilen en iyi karşılık da budur. Katliamdan çıkarılması gereken sonuçlar somut ve net değerlendiren Abdullah ÖCALAN yoldaşın açıklamalarından bir bölümü, buraya aktararak konumuzu noktalıyoruz:

"... Dini kendi karşı-devrimci emelleri için kullananları doğru tanımak gerekiyor. Kendi iğrenç sınıf çıkarlarını din perdesi altında kim gizlemek istiyor? Bunları görmek, devletin ve hükümetin bu konuda yaklaşımlarını anlamak ve görmek gerekiyor. Sözde laik olan devlet, aslında dini nasıl kullanıyor? Hem de dinle ilgisi olmadığı halde. Yine laik olmadığı halde laikliği nasıl kullanmak istiyor? Dolayısıyla devlet, hükümet, kemalizm, laikliğe sahip çıkıyor. Hem kemalizme sahip çıkıyor, hem devlet içinde anti-kemalist çevreler güya yaratılmak isteniliyor. Bütün bunlar demagojidir. Bu demagojik yönleri iyi kavramak gerekir. Bunun yanında aleviliğin tarih boyunca direnişçiliğini, yine Kürt-Alevi iç içeliğini ve ulusal kurtuluş mücadelemizin bunu en anlamlı biçimde birleştirdiğini çok iyi görmek gerekiyor. Öte yandan ilericiliğin, devrimciliğin, sosyalizmin, Kürt-Alevi olgusuyla ancak hayat bulacağını, yaşama geçebileceğini iyi görmek gerekiyor. Bu konuda birlikteliği iyi birleştirerek halkların mücadele birlikteliğine ulaşmak, bu temelde bir gerçekliği ısrarla vurgulamak, hem iyi anlaşılmak ve hem de gerekleri çok iyi yerine getirilmek durumundadır. Bunlar önemli bazı gerçeklerdir.

Ayrıca PKK'ye dayatılan katliamların niteliğini asla gözardı etmemek, PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımı, Kürdistan'daki büyük altüst oluşu çok iyi değerlendirmek gerekiyor. Bu arada katliamları, Kürdistan'ı boşaltma çabalarını, Ermeni katliamını bile geride bırakan yaklaşımları ve bu konuda temel görevleri bir an bile gözardı etmemek gerekiyor. Sahte demokratlık, laiklik yaklaşımlarını çok iyi görmek, bu konuda kavramlara doğru içerik kazandırmak kadar, mücadele içinde sahip oldukları yere göre yaklaşım göstermek gerekiyor. Eğer bütün bu konularda doğrular yakalanır, yanlışlar, demagojiler, her türlü saptırmalar boşa çıkarılırsa, devrimci görevlerimize doğru yaklaşmış oluruz. Ve bu temelde halklarımıza dayatılan provokasyonları, katliamları boşa çıkarmış oluruz. Böylece halklarımızın gündemine eşitliği, özgürlüğü esas alan birliktelikler, devrimci savaşım ve onun zaferi sığdırılmış olur..."

Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin ve Kürdistan dağlarında katledilenlerin anısını ulusal kurtuluş mücadelemizde yaşatacağımızı belirtiyor, onları birer devrim şehidi olarak anıyoruz.

DUYURU

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yaygınlık ve derinlik kazanmasıyla birlikte, bunun gerçek yaratıcıları olan şehitlerimizin sayısı da çoğalmaktadır. Her şehidimizin yaşamı bir roman özelliğindedir. Ancak şehitlerimizin adına layık bir şekilde tanıtmada yetersiz kalındığı da bir gerçek. Bunun savaşın yürütüldüğü koşullardan kaynaklanan çok yönlü nedenleri vardır. Dolayısıyla çoğu şehidimize ya gecikmeli olarak, ya çok sınırlı bilgiler halinde ya da isim veya fotoğraf düzeyinde gazetemizde yer verebiliyoruz. Elbette kahraman şehitlerimiz buna layık değildir, her biri ne kadar tanıtılsa yine de azdır. Savaşın büyümesi sonucu ortaya çıkan bu zorluklar, bu konuda daha fazla çaba ve sorumluluğu gerektiriyor.

Bütün okuyucularımızı, yurtseverleri, dostları bir de bu yönüyle şehitlerimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. Şehitlerimizi tanıyanların; bu konuda sorumluluk üstlenip yazı, fotoğraf, anı vb. materyalleri gazetemize ulaştırmalarını bekliyoruz.

Kurtuluş ordumuz ARGK bütün Kürdistan'da vuruyor ve kazanıyor

Baştarafı 20. sayfada

lik) ve Darakol köylerini basan düşman güçleri köylüleri işkenceden geçirdikten sonra evleri ateşe verdiler.

■ Silvan'da Mehmet Erze ve İsa Bozan adlı bekçiler kimliği belirsiz kişiler tarafından öldürüldü.

■ Silvan'ın Gılgılo köyünü basan kimliği belirsiz kişiler **Behçet Aşıcı (45)** adlı köylüyü öldürdüler.

■ Batman'da 3 kişi uğradıkları silahlı saldırı sonucu yaralandı.

■ Siirt'in Şirvan ilçesine bağlı Xarê, Beyterin ve Mudur köyleri arasında gerilla güçleriyle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 TC askeri, 2 korucu öldürüldü, 6 asker yaralandı. Çatışmada 3 gerilla da şehit düştü.

■ Gerilla güçlerinin Şemdinli'nin Çatalca köyü yakınlarındaki Durak jandarma karakoluna düzenledikleri baskında 1 düşman askeri öldürülürken, 3 gerilla da şehit düştü.

■ Ağrı'nın Eleşkirt ilçesine bağlı Çatalipaşa korucu köyüne yönelik gerilla güçlerinin düzenledikleri baskında 1'i köy muhtarı 3 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

■ Elazığ-Tatvan seferini yapan bir yolcu treninin Genç ilçesi Suveren karakolu civarında gerillaların döşediği mayına çarpması sonucu 2 düşman askeri öldü, 2 asker ve 1 sivil yaralandı.

■ Silvan'a bağlı Bayrakbaşı köyünde korucu evini basan gerilla güçleri 1 işbirlikçiyi cezalandırdılar, 3 korucu yakınını da rehin aldılar.

■ Silvan'da Boşat köyü korucuları Çiçil köyünü basarak 2 köylüyü öldürdüler, ekinleri ateşe verdiler.

■ Solhan ilçesine bağlı Tutel korucu köyünü basan gerillalar 2 korucu evini ateşe verdiler, korucu hayvanlarına el koydular.

■ Şemdinli'nin Sisê köyü kırsalında gerilla pususuna düşen düşman birliğinden 24 asker öldürüldü, 1 adet 5'lik top gerillaların eline geçti, 3 gerilla eylemde şehit düştü.

■ Bagok dağında meydana gelen çatışmada 4 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyle: **Mazlum** (Nusaybinli, 1993'te katıldı), **Kemal** (Bismilli, 1992'de katıldı), **Lokman** (Kurtalanlı, 1993'te katıldı), **Dijwar** (Nusaybinli, 1993'te katıldı).

■ Suruç'ta E-24 karayolu üzerinde bulunan bir benzin istasyonu gerillalar tarafından ateşe verildi. Ayrıca 1 adet 14'lük tabancaya ve 8 milyon TL'ye el konuldu.

■ Suruç ilçe merkezinde DYP ilçe binası ateşe verildi.

■ Bingöl'e bağlı Dere Kur korucu köyünün gerilla güçleri tarafından basılması sonucu 3 korucu yakını rehin alındı, 1 tabancaya, 50 tabanca mermisine, 20 kalaşnikof mermisine, 20 mavzer mermisine, 1 radyoya ve 1 teybe el konuldu.

■ Çaldıran'ın Egekümet korucu köyünü basan gerilla güçleri korucülara ait 8 evi ateşe verdiler.

25 Temmuz 1993

■ Derik'in Pınarak köyü yakınlarında **Şehmus Çoban** ve **Hüseyin Kaya** adlı kişiler korucular tarafından öldürüldü.

■ Tatvan-Reşadiye arasında bulunan Birik karakoluna yönelik gerilla güçlerinin düzenlediği baskında 24 TC askeri öldürüldü, 14 asker de yaralandı.

■ Diyarbakır'da **Sedat Çelik** (21) **Abdullah Sapan** adlı yurtseverler kontr elemanlarınca silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

■ Urfa'nın Siverek ilçesine bağlı Karakoyun köyüne baskın düzenleyen kontra elemanları **Mehmet Suari, Ahmet Suari, Ebubekir Suari** ve **İzzettin Delen** adlı köylüleri öldürdüler, 3 köylüyü de yaraladılar.

V.i.S.d.P:
Ayşe Engizek
Vogelsangerstr. 286
50825 Köln

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Komple devrimcilik, komple kişilik ister

Baştarafı 24. sayfada

kötü bir yetişme tarzıdır. "Nereden başlamalı" ve sizi "nasıl yaşatmalı" sorularına hep karşılık bulmaya çalı-

“...Kendinize ilişkin yaklaşımlarınız, “mükemmel”, “dokunulamaz”, “sarsılamaz” biçimindedir. Sanırım çoğu arkadaş yeni gelmiştir. Fakat burada mesele tüm partidir ve inançtır. Mesele dürüst olup olmama ve zorluklara katlanıp katlanmama da değil; nerede ve nasıl yaşamalı, görevlere nasıl karşı tavır almalı ve her türlü soruna nasıl yaklaşım gösterilmeli meselesidir...”

şıyorum. Fakat yine de yetmiyor. Bir yaşantıdır kurmuş gidiyorsunuz. Bana göre, "nasıl yaşamalı" sorusuna dahi henüz yanıt vermemişsiniz. Bu sorunun cevabı bizim için köklü bir sorun. Nitekim nasıl yaşamalı sorusuna yanıt vermemektedir. Ve bu da, yaşama karşı işlenen büyük sapkınlığa dayanıyor.

Kendi yaşam pratiğimde, yedi yaşımdan şimdiye kadar, başarmaya çalıştığım en temel husus, "nasıl yaşamalı" sorusuna verdiğim kapsamlı cevaplardan geçer. "Nasıl yaşamalı" sorusuna günlük yanıtlar yetiştiriyorum. Sizin içinse, yedi yaşından şimdiye kadar, ne verilmişse onu alıp kabul etmişsiniz. Bu, size yaşam diye ne sunulmuşsa, onu kabul etmenizden, esas almanızdan ve onun üzerine yeni hayaller, yeni rüyalar, yeni çabalarla devam demenizden kaynaklanıyor. Kendinize kabul ettirilmiş yaşam ölçüleriniz var, zorlanıyorsunuz. Ayrıca vurmuyorsunuz, kırmıyorsunuz. Zaafların etkisiyle, bunların gücüyle, "bir gün daha böyle gitsin, biraz daha böyle gitsin" diyerek, sürüklenip gidiyorsunuz.

Devrimcileşmemenizin temel nedenlerinden biri de, yaşama karşı böylesi bir yaklaşımınızın olmasıdır. Tabii doğru değerlendirmeler temelinde devrimci kararlar alıyoruz, fakat yaşam şekliniz çok berbat olduğu için bu kararları karşılamaya yetmiyor. Bizim en büyük çelişkimiz, siyasileşme ve askeri ordulaşmadır diyoruz. Çok şey hazır diyoruz, fakat sonuca bakıyorum, son derece kötürüm! Bir inşa adı altında bozma var. Hem de iyiniyetlice yapılıyor. Bu hamalca bir çaba biçimidir. Bunda ısrar etmek demek, o çokça geçerli olan, "biz adam olmayız", "inşa edemeyiz" anlamına gelir. Bunu da kabul etmemiz halinde kaybederiz veya her şey boşa gider.

Askeri kişilik; kendini büyütme, yürütme ve hedefi biçme gücü veren kişiliktir

Sizi nasıl düzeltelim? Kendine sevdalanma bu kadar güçlü olduktan sonra... Fazlaca kendinize düşkünsünüz. Bu kişilikle, devrimci doğrultuya hükmetmemiz çok zordur. Düzenin emrine girip, kurnazlık yapıp -bu PKK düzeni de olabilir- kendini götürmek eski kişiliktir; zafere de götürmez. Bir yıl önce ne isek şimdi de o denli olmaya götürür. Karargahlarla konuşuyorum. Çabaları var. Buna rağmen çok zor yol alıyorlar. Siz ise halen devrimci ciddiyete ulaşamamışsınız. Kişilikleriniz bir bebek kişiliği gibi ve bu da çok kötü. Sizi ürkütmek istemiyorum ama, tam askeri düzene girmiş olsaydık, sizi böyle tutup yoğurmak gerekecekti. Başınızda saç bile kalmazdı; çekip almak gerekecekti. Ama o zaman da yere düşerdiniz. Biz de bir şey yapamazdık. Kişilikleriniz zaten yıkılmak üzere. Emri anlamamış, kendini hazırlamamış; bunun için ağlarsızlar durur. Dayanma ve direnme gücü bazı yönlerden güçlü ama, benim dediğim anlamda zayıf. Bir tarafınız sivrilmiş, buna karşılık on tarafınız düşmüştür. Bir tarafınızın sivrilmesi bazen zararlıdır. Komple devrimcilik ise, komple kişilik ister. İşte görüyoruz, niye bizden çok güçlü komutanlar ve komple kişilikler çıkmıyor? Fırsat ve olanaklarımız üzerinde ucuz oynamak egemen yan olmuştur. Bu duruma getirilmiş ama, şimdi bakıyorum ki, ben bir gün kendi başına bıraksam dökülür. Zaten birbirine girmeye ve kendilerini koyvermeye hazır insanlar. Bunun için zaten düşman iddiamıza değer vermiyor. Düşman, "Bir kişinin çabalarıyla zorbela ayakta duruyorlar, yoksa dağılırlar" diyor. O yüzden de hiçbir hak vermek istemiyor. Bu biraz da sizin zayıflığınızdan kaynaklanıyor. Savaşçılık çok güçlü olsaydı, düşman çoktan dize gelmiş olurdu.

Yeterliliğe ulaşmaktan bahsediyoruz. Öğrenmiş olduğunuz pek çok husus ancak yeterli bir kişilikle anlam ifade edebilir. Bir de çok kötü bir durum oluştu: Bu değerlendirmelerden bir şeyler öğreniyorsunuz ama, gittiğiniz yerde çok kötüye kullanıyorsunuz. Bazen birçok öğemiz hastalığın daha da derinleştirilmesine malzeme olarak sunuluyor. Halbuki buradaki uygun zeminde militan sorumluluk gerektiği gibi kavransaydı, yalnız şimdi değil, bana göre çok önceden bazı temel ihtiyaçlar giderilirdi. Koşullar ve imkanlar buna uygundu, ama görevlerin üzerine bu kadar yatılırsa mümkün olamaz.

Bunun sebebi kim, nedenleri nedir? Neden ısrarla hastalıklı tipler gelişiyor. Biz bunu hak ettik mi? Bu mümkün değil. Tamam, çok kötü değilsiniz, hep iyiniyetlisiniz, ama bütün bunlar durumu kurtarmıyor, yaşamı kurtarmıyor. Durumu kurtaracak şeyler farklı. Eksiklikler aşılabilir, fakat sizin sandığınız gibi değil. Biz doğru temelde katkı sunmak için çalışıyoruz. Söz verişiniz biraz bu gerçekleri karşılayabilmelidir.

Kendinize ilişkin yaklaşımlarınız, "mükemmel", "dokunulamaz", "sarsılamaz" biçimindedir. Sanırım çoğu arkadaş yeni gelmiştir. Fakat burada mesele tüm partidir ve inançtır. Mesele dürüst olup olmama ve zorluklara katlanıp katlanmama da değil; nerede ve nasıl yaşamalı, görevlere nasıl karşı tavır almalı ve her türlü soruna nasıl yaklaşım gösterilmeli meselesidir. Bu arada kişiliği son derece hazırlıklı tutma ve nerede ne yapılır sorusuna tam cevap verebilir düzeye getirmedir. Siz böyle bir militan haline gelmedikçe hata yaparsınız, gittiğiniz her yerde yetmez bir yaklaşım içinde bulunursunuz. Çünkü savaş durumunu yaşıyoruz. Çoğunlukla da fiziksel imha oluyor. Fakat çoğunuz bu gerçeğin farkında bile değilsiniz. Aslında hatalar sizden kaynaklanıyor. Dediğim gibi, adımları tam derinliğine atmadığınız için bu böyle oluyor. Sonra da, "vay neden böyle oluyor" diye yakınıyorsunuz. Ama sen savaş gerçeğini anlamadın, savaş gerçeğinin gereklerine göre adım atmadın ve bu sonuç doğdu.

Şimdi bunu önleyelim diyorum. Eğitim derslerinin temel amacı budur. Önleyelim ve öyle yola çıkalım.

Bu ne kadar algılandı bilemiyorum. Askeri kişilik, bu temelde devrimci tarzda kendini büyütme, yürütme ve hedefi biçme gücü veren kişiliktir. PKK'nin bütün alanları savaş alanları olarak değerlendirilmelidir. Biz her alanda bu kişilikle yürüyeceğiz. Onu başaracak yetenekleri kendimizde yaratacağız. Mevcut olanla yetinmeyiz. Yetinirsek kaybederiz. Bu ise kendinizi, özellikle beyninizi çok verdiğinizi sanmaya götürmesin sizi. Aslında bu iş için beyninizi daha çalıştırmamışsınız. Bence beyniniz bu işlere kapalı. Geleneksel yaşam tarzı sizi uyuşukluğa çevirmiştir. Kendinize saygınız varsa, bu durumu aşmak zorundasınız. En önemli devrimci gelişme budur. Olaylar ve sorunlar karşısında sizi başaramaz noktaya getiren durumu aştınız mı, bunu yerle bir ettiniz mi, bilin ki en büyük çabayı sergilemiş, en önemli olana ulaşmışsınız. Kendinizi bu temelde kararlaştırmalısınız. Sonucu böyle aldıysanız, sağa-sola, şuraya-buraya yüklenin; her alanda görev üstlenin. Tabii kendinizi böyle aşamaya getirmişseniz bu olmalı. Gerçeklik de budur.

Kişilik kontrol edilmezse, dehşetli sonuçlara götürür

Şimdi başka sorunlar da tartışılabilir. Ben hep buna yönelme gereğini duyuyorum. Bir siyasi duruma karşılık vermek, hatta oldukça belirlenmiş taktik hedeflere yönelmek komple kişilik ister. Böyle olmayınca şimdiye kadarki durumlar tekrarlanır. Bütün alanlarda kişilik kesinlikle kontrol edilmezse, günümüz koşullarında dehşetli, kaybedici sonuçlara rahatlıkla götürebilir. Yani kişilik öyle olduktan sonra ondan her şey beklenir. Bu nedenle kişiliklere göz-kulak oluyoruz.

Gelinen düzeye bakıldığında; ordu kurumlaşmamış, parti kurumlaşmamış, tersine alışılagelen bireysel tarz egemen olmuştur. Hem de bu kendisini, en acemi bir şekilde, her türlü gerilikle, sapmalarla yaşatacak tarzda sürdürüyor. Baştan beri, eğer alınan bir görev varsa, en azından fazla hata yapmadan işleri yoluna sokarlar diyordum. Fakat gelinen aşama, savaş gerçekliğimiz bunun böyle olmadığını gösterdi. Bunun nedenlerini kapsamlı anlamaya ve çare bulmaya çalışıyoruz. Bir Kürt kişiliğinin açığa çıkarılması ve mümkünse yaşatılması ancak böyle olabilir. Söz veriyorsunuz, ama bu sözünüze bağlılığı ve başarma azminizi zayıf görüyorum. İyiniyetlisiniz ama zavallısınız. Sözünüzü hayata geçirecek güçte değilsiniz. Güç yetersizliğiniz var, kişilik yetersizliğiniz var. Sizi nasıl yeniden doğru yaşam yoluna sokmalıyız? PKK yapısı, bazı yeni adımlar atarken, bu sorulara cevap vermek zorunda kalıyor. Ben yanlış düşünüyorsam, doğrusunu ortaya koymalısınız. Benim iddialarım çok aşırı olabilir. Tartışmaya da sunulur. Zaten iddialarımın güçlülüğü söz konusu olmasaydı, durum daha farklı olurdu.

Sonuca götüren çabaları tüm gücümle sürükleyen benim. Bu doğrultuyu, bu çizgiyi yürüten iyi gelişmeler bu çabalar sonucudur. Çoğunuzun içinde bulunduğu durum ise, değerlere değer katma değil, değerleri kemirmektir. Gelişen savaş, gelişen militanlık ister. Militanlık düzeyiniz, belki beş yıl önce çok iyi iş yapardı, on yıl önce mükemmeldi, fakat yeni sürece göre çok yetersiz. Sürece cevap veren militan ve hatta sonrasına yeterli olan militan gelişmiyor. Çok açık ki, bizi bugüne zaferle kapatacak militan lazım. İşte onun nedenini nasılını burada bulamıyoruz.

Kendimize soralım ve yanıtını tam verelim. Kendinizi, benden daha fazla feda etmek istiyorsunuz. O zaman bu işe yanıtınız tam olsun. Durumunuz çok mu kötü, iflah olmaz bir durumda mısınız, bilemiyorum. Gerçekten çok kötüyseniz, tedavi etmeliyiz. İnsanlar bu kadar ruhsuz olmamalı. "Benden adam olmaz" dememeli. Biz bunu da tersine çeviren ve ispatlayan bir hareketiz. Eğitimle aldıklarınız acaba bu dediklerimi karşılayabilir mi? Biz daha sonuç alıcı olmak için ne yapabiliriz? Ne zayıflıklarınız ve hastalıklarınız varsa söyleyin. Sizden de adam çıksın. Size güvenmeliyiz ve yola, çizgiye sokmada başarılı olmalıyız. Yani, adam olmakta ısrarlı olmalısınız. Yüzeysel ve kendini aldatma biçimindeki bir durumla savaş cephelerine gitmemelisiniz, yazık olur. Hiç olmazsa yarı-yarıya başarın. Ölüm her zaman var. Düşman da, zaten sizi rahat bırakmaz. Düşmanla her boydan savaşı başarıya götürelim. Bu yedirir de, içirir de, yaşatır da, umutlandırır da, gururlandırır da... Niye bunu tercih etmeyelim! Kişiliğiniz niye bunu başarmıyor? Ne engel var? Hangi vazgeçilmez çıkarınız var? Aşmayacağınız ne geriliğiniz var? Sanmıyorum,

“...Çok köklü bir dönüşüme inanın; ki biz inanıyoruz. Sahte yaşam tutkularını ezdik. Biraz da fetihçi olun, tuttuğunu koparan olun. Sanki tırnaklarınızı sökmüşler; hepinizin durumu adeta tırnakları sökülmüşlerin durumu gibi. Tabii tırnaklarınızı partiye değil, düşmana geçirin. Biz demiyoruz İstanbul'u fethedin; bizim sizden istediğimiz, kendinizi fethedin...”

öyle vazgeçemeyeceğiniz hazineleriniz olsun. Hayır, her tarafınız sökük-dökük içinde, bitmiş. Öyle sevdalanılacak çok az şeyiniz var. Fethedilecek şeyler daha fazla. Biz, her şeyi fethetmek kazandık.

Türklere bakalım, Türk egemenlerine bakalım. Anadolu'ya geldiklerinde iğne ucu kadar bir şeyleri bile yoktu; bir tarlaları, bir köyleri ve bir şehirleri yoktu. Ama şimdi, Anadolu'da her şey Türk egemenlerinindir. Bunu nasıl yaptılar? Önce akıncılarla girdiler. Bizim bir şeyler yapmak için debelendiğimiz Çaldıran'da, Malazgirt'te onlar en büyük savaşları verdiler; önce buraları fethettiler, daha sonra İstanbul'u fethettiler. Her şey onların. Peki sizin bir şeyiniz var mı? Bir işiniz bile yok, iş bile bulamıyorsunuz. Hastalıklı bir kişiliğinizden başka hiçbir şeyiniz yok. Bu da gerçek. Onun için diyorum ki, neyi bekleyeceksiniz! Hiç olmazsa size, yaşamınızı fethetmek gibi bir rol düşmekte, öyleyse fethedin! O kadar insan işsiz-güçsüz sokaklarda yığılmış duruyor. İnsan bu tabloya bakar ve dehşete kapılır. Buna nasıl tahammül ediyorsunuz? Nasıl böyle yaşıyorsunuz? Dehşetle karşılanması gereken duruma, soğuk su içer gibi bakıp gidiyorsunuz. Tabii, böyleleri sorumluluk sahibi olamaz.

İşte siz, burada kaybediyorsunuz. Amansız olunması gereken yerde, mutlak fethedilmesi gereken yerde oralı bile olmuyorsunuz. Bedavadan elinize kim ne verir? Bir isteyin bakalım, size bir şey veriyorlar mı? Öyleyse, fethetmek zorundasınız.

Halk evladına düşmek yakışmaz

Son yıllarda gelişen bir hastalık da, düşmandan alamadığınızı partiden alma biçiminde ortaya çıkıyor. Bu da, gerçekten tehlikeli bir durum ve buna iyi parmak basmak gerekiyor. Zorbela bir araya getirdiğimiz savaş ve devrimci yaşam olanaklarını bireysel yaşam imkanlarına çevirmek istiyorsunuz. En tehlikelisi de bu. Bunca yıldır ben bu olanakları, siz daha iyi savaşasınız diye hazırladım. Fakat siz ne yapıyorsunuz! En amansız anlarda, tarihi rollerin oynanması gereken yerlerde yan gelip yatıyorsunuz. Örneğin bir karargah, en tarihi rolünü oynamak, başarmak ve ordulaşmayı sağlamak durumunda olan bir yer. Fakat durum ne, onlar ne ile uğraşıyor!

Kişilikleriniz savaşa göre formasyon kazanmamış; savaşa aç değil, tam tersine ucuz yaşama aç. Aslında bundan kaybediyorsunuz. Zindan çıkışlılarda bunu biraz daha yakından gördük. Özellikle bazıları savaşa değil ucuz bir yaşama göz dikiyorlar. Belki yaşama susamıştır. Ama bu çok yanlış. Bu yaklaşım böylelerini düzene kul-köle olmaya götürür. Oysa şu anda biz, sadece savaşla doyabiliriz.

"Bugünü de kurtardım" felsefesi nereye götürmüştür? Çok basit bir tatmin olmaya götürür ancak. Ve hele de bu partinin değerleriyse, çok kokuşturur. Maalesef şu anda durum bu. "Düşmandan kopararak yaşarız" biçiminde değil, "partimizden bir şeyler koparak yaşayacağız" diyorlar.

Hikaye şimdi bu. Tehlikeli bir hikaye. Hepsi de, "en iyi particilik budur" biçiminde yapıyor. Benden daha fazla da kendine layık görüyor. Bu değerlerle böyle yaşanılmaz. Eğer komuta diyorsanız komuta düzeyi yok; yine teori ve tecrübe düzeyi de yok. Ben bunun böyle olmadığını her bakımdan ispatlayabilirim. Eğer gerçekten PKK'lileşme ve komutanlaşma diyorsanız, bizim söylediklerimizden mutlak sonuç çıkaracaksınız. Yani ikiyüzlü olmaya gerek yok. Yapamıyorsanız alçak gönüllüce itiraf da edebilirsiniz. Ama "varım, bir şeyler yapabilirim" diyorsanız, bu sözünüzde de samimiyseniz, birbirimizi aldatmayalım. Çeşitli yetkiler, olanaklar, sorumluluklar var, kullanamıyorsunuz. Halbuki tam tersi olmalıydı. Çok sınırlı olanakları kapıp, onları on kat üretmek gerekiyordu; doğru tutum buydu. Bana bir verildi mi, onu kısa bir sürede on yaparım. Benim için yapmıyorsunuz. Yani devrimcilik diye bellediğiniz, kendinize yakıştırdığınız militanlık için bu böyledir. Eğer böyleyseniz militan olabilirsiniz; partinin bir temsilcisi veya

bir görevlisi olabilirsiniz. Aksi halde yalan olur, aldatma olur. Sıradan, basit bir savaşçılık da bu amaç çerçevesinde yürür.

Bu savaşa böyle hükmetmeliyiz. Ben daha fazla açmak istemiyorum.

sıfırdan başla denseydi ne yapardınız? Veya halkın bir evladı olarak, herhangi bir sahada tarihi bir sonuç al denseydi ne yapardınız? Alabilecek miydiniz, yoksa daha iki adım atmadan düşecek miydiniz; halk ev-

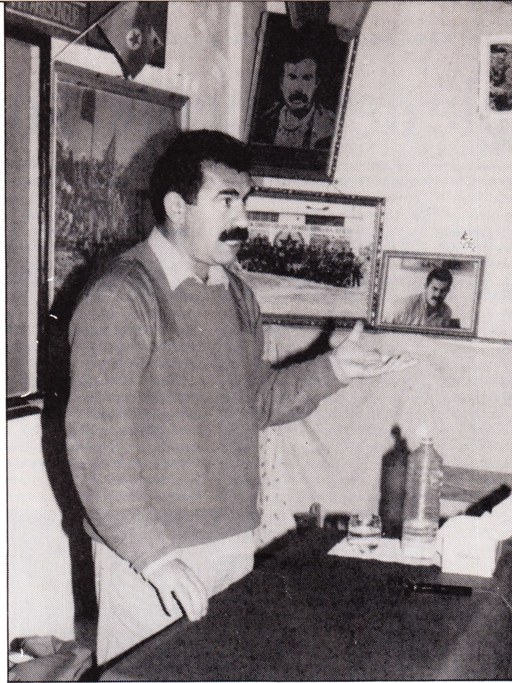
“...Standart olmaktan, dolayısıyla düzenin kalıplarından kurtulamıyorsunuz. Bu nedenle çok çarpıksınız. Yüreğinizde de büyüklük yok. Eylemiyle ve diliyle ses verenler kendilerini pek dinletemediler. Nitekim bir orkestra gibi değil, sivrisinek gibi ses çıkarıyorsunuz. Benim gözlemim, izlenimim böyledir. Yani sesleriniz, sivrisineklerin saldırısını, hücumunu anımsatıyor: Kulakları tırmalayan rahatsız edici bir ses...”

Aslında çok yönlü açabiliriz, ama özü konulmuştur. Askerileşiyorsunuz, siyasileşiyorsunuz, düşünce ve ideolojide bir seviye kazanıyorsunuz. Bunlar, bu çerçevede olur. Burada her şey altüst olur, tepetakla olur. Doğru hedefle, doğru yürüyüşle yeniden kim kazanırsa, o yürür gider. Bunu böyle anlayacaksınız. Gençsiniz, fazla yorulmamışsınız.

Bu temelde başarmak en iyisidir. Burada 13 yılımı tamamladım. Döne dolaşa yine aynı şeyi tekrarlamak zorunda kalıyoruz. Hiç kimse bana, "kendini böyle çalıştır, böyle yürüt" demedi. Bana emir-buyruk verilmedi, imkan fırsat da verilmedi. Düşündüm, buluşturdum, bir araya getirdim, yaptım, eğittim ve yürüttüm. Oysa sizin için her şey hazır. Hedefler de belirlenmiştir. Buna rağmen "yürüyemeyiz" diyorsanız, bunu nasıl kabul edebilirsiniz? Peki ya sizlere

ladına düşmek yakışır mı? Biz bu kadar amansızlıklarda başardığımıza göre, biraz dürüst yaklaşırsanız, partimizin bu politikasına söylediğim çerçevede biraz dikkat ederseniz kesinlikle benden fazlasını başarabilirsiniz. Sormak gerekiyor, bırakalım benden fazlasını yapmayı, benim yaptıklarımı ısrarla bozmakla nereye varırsınız? Size böyle bozma işini, geriletme işini kim verdi? Hiç olmazsa kendinizi sağlama alın.

Görüyorsunuz ki, durumlarınız çok dikkat çekici ve onu mutlaka düzeltmek istiyorum. Önderlik hattının ve yaşamının nasıl olması gerektiğine dair doğru cevap vermek, savaş cephesinde hedefleri parça parça düşürmekle mümkündür. Önderlik hattına ve yaşamına da ancak böyle bağlı olunabilir. Bunun dışındaki her yol sahtedir, her pratik sapmadır. Dediklerim sanırım anlaşılıyordur.

diği buydu. Kişilikler üzerinde düzen kalıpları fazla etkili olmasın. PKK formasyonuna kesin ulaşılmalıdır. 12 Eylül veya bir bütün olarak cumhuriyet ideolojisi, kişilik şekillenmeleri tehlikelidir. Vebadan kaçar gibi kaçın bunlardan. PKK kişiliğine yönelmekten ve bunu özümsemekten çekinmeyin.

Şimdiye kadar bütün anlattıklarım, bu büyük tecrübe birikimini size bir kez daha özetleyip anlatmak içindi. Çok gerekli! Yaşam çok acımasız; ona doğru yaklaşmazsanız, gençliğinize yazık olur. Zaten çoğu arkadaş şehit olmuş, acı duyuyoruz. PKK aşkına yola çıkmış, ikinci gün devrilmiş. Bu nedenle, bu tecrübe birikimini size çok yoğun ve çok kısa bir sürede vermek istiyoruz. Başka çaremiz de yok.

Evet, bu konuşmamda gelişmenin özüne ilişkin değerlendirmeler yaptım. Bence temel yerleştirilmesi gereken esas budur. Kişiliklerinizin bu temel dahilinde şekillenerek güç kazanması her şeyden önemlidir. Geçmişte birçok başlangıcımız hatalı kişilikler temelinde olmuştur. Şimdi onu düzeltmeye çalışıyoruz. Artık buna güç de yetirilebilir. Savaşı kabul etmiş bir topluluğuz. Partimizin bütün militan ve savaşçıları sonuna kadar savaşmayı kendine kabul ettirerek cesaretli ve kararlı bir yapıya sahiptirler. Fakat işe nasıl ve hangi güçle başlamaları gerektiğini ihmal etmişler. Hatta yenilgiye rahatlıkla götürebilecek birçok tutumu içlerinde barındırmışlar. Başta en eskiler olmak üzere, tabii ki,

Fetihçi olun, tuttuğunu koparan olun

Sizde bu güç yoksa görev istemeyin. Çünkü görev istemek çok önemli. Her şey size bağlı. Çok köklü bir dönüşüme inanın; ki biz inanıyoruz. Sahte yaşam tutkularını ezdik. Biraz da fetihçi olun, tuttuğunu koparan olun. Sanki tırnaklarınızı sökmüşler; hepinizin durumu adeta tırnakları sökülmüşlerin durumu gibi. Tabii tırnaklarınızı partiye değil, düşmana geçirin. Biz demiyoruz İstanbul'u fethedin; bizim sizden istediğimiz, kendinizi fethedin. Bu da yeter. Siz devrimcisiniz, aslında fethetmeniz gerekiyor. Kendi yakın çevresini fethedemeyenler bile var. Kendi arkadaşını bile kazanamayan adam partililikten bahsedebilir mi? Kendinizi o kadar ki zayıf kılmışsınız. Nereden geldi bu kadar zayıflık, anlamadım. Niye bu kadar düşmüşsünüz. Kendini bile yürütemez kadar zayıf bir kişilik...

En gelişkin olanları bile serbest bırakıyoruz, hata işliyorlar. Demek ki, çok tehlikeli. Eğer her biriniz bu durumları aşamazsanız, unutmayın ki bir daha elinize bu fırsat geçmez. Tepe-takla gidersiniz, yazık olur. Bir an önce bütün çözümlemelerden çıkaracağınız sonuç, bu fethedici tarza ulaşmaktır. Ciddiye almayanlar var. Yirmi yıldır ciddiye almayanlar var. Kötü! Bazılarınız gençsiniz. Çok yüzeysel aşabileceğinizi sanıyorsunuz. Yanlış! Ve PKK'nin elinden de kurtulmak, ancak düşmanın tam zaferiyle mümkün olur. Düşman da tam zafere ulaştı mı, herhalde PKK'den daha kötüsünü yapar size. Pişmanlık yasasına da güveniyor değilsiniz herhalde!

Önderlik yürüyor, hepimiz yürüyoruz... Ama burada bir yanılgı vardır. Benim yürümem, mutlaka hepinizin yürümesi anlamına gelmez. Benim bu işlere önderlik etmem, hepinizin önderlik etmesi anlamına gelmez. Tam tersi söz konusudur.

Ben ne kadar kusursuz çalışmaya mecbursam, siz benden daha fazla mecbursunuz. Kusursuz çalışma, kabulümüzdür dediğimiz çalışma benim için ne kadar geçerliyse, sizin için de o kadar geçerlidir. Biz bu temelde söz ve güven istiyoruz.

Önderlik dahilinde yürümeyi bilemiyorsanız, başaramıyorsanız, söylediklerim bu anlamda hayatidir. Yine dönem çok önemli, yine savaş çok yakıcı, görevlerin fethi mutlak gerekli. Siz de bu temelde mutlak başarı dahilinde yürümelisiniz. Bunun için bu günler de iyi değerlendirilmeli; sonuç alabilmeliyiz diyorum. Başka çareniz de yok.

Artık yenilgili ruh halini sorgulamanın zamanıdır

Zindanda olanlara da, çıkanlara da şunu hatırlatmak istiyorum: Benim kendimi nasıl yaşattığımı fark etmek istemiyorlar. Zorbela onları yaşattığımı hatırlamak istemiyorlar. PKK, işleri biraz ayakları üzerinde yürütebilecek bir duruma geldikten sonra bunlar da, "aslında biz yürüyebiliriz" diyorlar. Onlara yanılgı içinde olduklarını söylüyorum. Önemli noktalarda yenilgiden öteye yaşadıkları bir durum yok. Şimdi parti biraz ayakları üzerinde yürüdüğü için biz daha çok üzerlerine gideceğiz. Ama bunu anlamamakta ısrar edenlere de, "sizlerin durumu yenilgi durumuydu, geçmişte filan noktada yenilgiyi yaşıyordunuz" diyeceğiz. Yine "filan yerde senin çaban yenilgiden başka bir şey getirmedi ve sen bunun üzerine kendini inşa etmişsin" diyeceğiz.

Tüm bunları neden şimdi söylüyorum?

Sizleri bugüne kadar böyle getirmek doğru mu, değil mi? Herhalde doğru. Yani sizi hata içinde boğmak taktik olarak doğru olabilir miydi? Sırtüstü bırakmak herhalde doğru bir taktik değildir. Düşman sizi zaaflarınızla, hatalarınızla bitirmek istedi. Tabii ki, benim görevim de bütün hastalıklarınıza rağmen sizi buraya getirmekti. Bu da en doğrusu. Şimdi hesap soralım.

Nasıl yaşamalı, yaşanan savaşçılık nasıl egemen kılınmalı? Siz buna doğru gelin. Şu anda benim en çok yüklendiğim husus bu. Tam da son hız yüklenme zamanı... Yenilgili ruh halini, yenilgili dokuları, yenilgili her türlü psikolojik davranışları, düşünceleri, tabuları, alışkanlıkları sorgulamanın tam zamanı. Üzerinize biraz yüklensem, aslında son durumunuz sizi ayaklarınız üstünde tutacak kadar güçlü. Kritik bir şey değil yani. Çünkü iddia sahibi olmuşsunuz, güç kazanmışsınız. Bunu daha da güçlendirmek için sorgulamanın zamanıdır diye düşünüyorum.

Eğer siz bir komuta tarzına, önderlik tarzına "varım" diyorsanız, her türlü görevlere yaklaşımda, bunun yönetiminde ve çabasının yeterliliğinde, tarzının koparıcılığında yaşarsanız, ancak doğruyu yakalayabilirsiniz. Bu hepiniz için geçerli. Adam olacaksanız bu temelde olun. Kendinize saygıyı yitirmişseniz, başka türlü gidişata fırsat tanımamalısınız. Alçakgönüllü olun. Başarıya götüren ruh haliyle düşünce gücüne ve militanca vuruş tarzına ulaşmaya layık tutumunuz güçlü olmalı. Düşman yenilgiyi layık görüyor size. Aslında kendisi ucubedir yeryüzünde; bunu görmüyor, size layık görüyor. Düşman böyle ise, senin de nasıl olman gerektiği açıktır. O açıdan "silahımı kullanamadım, silahımı düşürdüm, örgütü iyi eğitemedim, örgütü çalıştırmadım" demek, benim açımdan en büyük suçtur. Böyle tutumu olanlara karşı en büyük tavrı ben aldım. Neden? Çünkü düşmanın kendisine layık gördüğünü göremiyor. Burada yaşama kastediliyor, bir caniden daha kötü bir durum yaşanıyor. Cinayet nedir? Kişiyi vurmak mıdır sadece? Ağır yetmezliğinle onlarcasının katledilmesine yol açıyorsun, durumun kötü. Bu anlamda çoğunuzun yaşamı katilliktir. Neden halen size bu kadar iyi muamele gösteriyoruz, bunun da farkında değilsiniz. Yaşama karşı suçu böyle büyük olanların, başka bir şey ummamaları gerekir. Ama parti içinde, "hiç mi hakkım yok" biçiminde şikayet etmeniz doğru değil. Bir kere sen doğru bir duruşa geçtin mi ki bir şeyler istiyorsun? Yaşama karşı saygıyı bile gösterdin mi ki, kendine karşı saygı istiyorsun?

Bunlar gerçek sorunlardır. Benim daha baştan beri kendime sorduğum sorulardır. Yaşama karşı saygılı olabildik mi ki başkalarından

Başarıya götüren ruh haliyle düşünce gücüne ve militanca vuruş tarzına ulaşmaya layık tutumunuz güçlü olmalı. Düşman yenilgiyi layık görüyor size. Aslında kendisi ucubedir yeryüzünde; bunu görmüyor, size layık görüyor. Düşman böyle ise, senin de nasıl olman gerektiği açıktır. O açıdan "silahımı kullanamadım, silahımı düşürdüm, örgütü iyi eğitemedim, örgütü çalıştırmadım" demek, benim açımdan en büyük suçtur.

saygı isteyelim? Kendimizi tanıdık mı ki, başkaları bizi tanısın? Kendimize saygı gösterdik mi ki, başkaları bize göstersin? Kendimize faydamız oldu mu ki, başkaları bize zarar vermesin? Kendi kendimizi vurmaktan alıkoyduk mu ki, düşman bizi vurmasın? Tüm bunlarda zayıfsınız, yitiksiniz. İşte doğruya gelme dediğimiz hususlar burada kendini bütün açıklığıyla gösteriyor.

Sorunlar gerçek ve yakıcıdır. Çözümünde de belli oranda umutlu olabilirsiniz. Ben söz vermişim; ne kendimi, ne de sizleri aldatırım. Sizin çocukluklarınıza da aldanmam. Doğru söylediğime eminim. Doğruları yakıcı bir biçimde size dayatmak sanırım en olumlusudur. Yoksa, "vay yoldaşlar yorulmuşlar, yıpranmışlar, biraz da yumuşak yaklaşayım" biçiminde davranışın ne anlamı var! Gönlünüzü okşamak doğru olabilir mi? Belki çoğunuzun başlangıçta bekleyeniler için de sağlam başlangıç son derece belirleyicidir. Partinin bütün çabalarıyla muazzam güçlenip, layık olmanın ve onunla büyük çalışmanın imkanını elde edeceksiniz. Belki söylediklerimde eksiklikler olabilir, fakat tartışmalarla üzerinde daha da yoğunlaşarak kesinlikle başaran ve fetheden bir tarzı iyi tutturabilirsiniz. Daha yıpranmamış özellikleriniz, gençliğinizin verdiği enerjik durum, savaş hedeflerine yürümede sizi bizden daha fazla başarılı kılabilir. Ve dediğim gibi, başka bir yaşam seçeneğiniz de yoktur. Biz şimdiye kadar zorbela buraya kadar getirdik, zorbela yaşattık.

Partiyi daha iyi savaşabilen bir aşamaya getirdik. Bundan sonra da eskinin her türlü yenilgiye açık tutumunu kabul etmeyeceğiz. Doğru devrimci tutumumuz, bizi her zamankinden daha fazla başarılı olmaya götürecektir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Komple devrimcilik, komple kişilik ister

Sizi yaşama çekerek, ona doğru tarzda yaklaşmanızı sağlamaya çalışırken epey zorlanıyoruz. İhanete uğramış, gaflete dalmış; gözünü en hainane, en gafilane bir temelde açmış ve böyle büyüyerek yetişmiş kişilikleri insanlık, özgürlük ve namus-onur yoluna kolay çekemiyoruz. Bu nedenle kaytarmacılığı, kurnazlığı, hırsızlığı ahlak edinmiş bir yetişme ve yaşam tarzından hakkın, adaletin ve doğru emeğin sahibi haline getirmek epey zor. Beyinsizliği, uyumsuzluğu yine bu temelde yaşamış olanlara büyük emeklerle, uyarılarla katkı sunmak, aynı nedenle zor. Bunlardan dolayı tabii ki, sizleri de devrimci bir konuma getirmek kolay olmayacaktır. Bunu biraz daha anlamak gerekiyor. Hele her şeyin yaprak gibi savrulduğu, yine basit tutkuların, güdülerin ve çıkarların bile gemlenemez olduğu bir ortamdan sizleri zorluklarla dolu bir ortama çekmek, savaştırmak çok zor bir uğraştır. Dolayısıyla böylesi bir ortama geldiğinizde kendinizi konuşturacaksınız, engel üstüne engel koyacaksınız, anlayışsızlık göstereceksiniz.

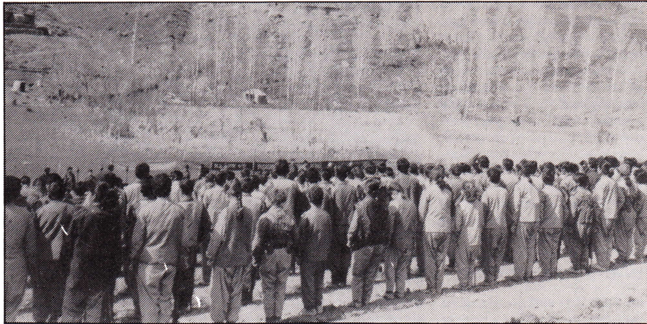
İşin doğası gereği durumlar biraz böyledir. Çünkü böyle yetiştirilmişsiniz. Aynı zamanda zayıfsınız, çaresizsiniz. Bu nedenle çok ağlarsınız, şikayet edersiniz, elinizdekini atarsınız ve kırar-dökersiniz, kolay teslim olursunuz. Böylece partiye de, düşmana da, ortama da yenik düşersiniz. Sonuçta kavga zayıf geçer. Bu da yanlıştır. Bütün bunlara rağmen doğruya da, namusa da, özgürlüğe de, her şeye de geleceksiniz; bunları kabul edecek bir durumu yakalayacaksınız. Ya bu dünyadan gidersiniz, ya da kendinizi bu duruma ulaştıracaksınız. Bunun başka çaresi yok!

Şu durum kaçınılmaz gibi geliyor: Nereye gideceksiniz ve hangi bahaneyi göstereceksiniz? Bütün bunlar sizin için kapanmıştır. Bu açıdan onurlu bir şekilde sağa-sola aldanmadan, hatta gerekirse en zorlu savaşı vererek yol açacaksınız. Yoksa kimse ne size merhaba der, ne size bir ekmek verir, ne de size bir hürmet gösterir. Bu tutumunuzla yüz yıl da yürüseniz, sonuç yine aynı olacaktır. Kendini aldatmaya, numara yapmaya, ağlamaya ve sızlamaya ne gerek var, ne de bir değer verilir. Yapılması gerekeni erkenden anlar, adam gibi yaparsanız, kendiniz için en yararlı olanı yapmış olursunuz.

Yaşamın nasıl kahredici olduğunu, nasıl bizi kazanmak zorunda bıraktığını ve bu yönlerle nasıl savaşmak gerektiğini ne kadar erken görüp, gereklerini yerine getirirseniz, bu hepiniz için en doğrusu olur. Nazlanmaya, utanmaya ve küsmeye gerek yok. Sizi kimse böyle kabul etmez, sırtında da taşımaz. Benim sizi böyle kaldırmama, yürütmeme aldanmayın. Nitekim nasıl bir kişilik olduğum halen tartışılıyor. Özelliklerimiz farklıdır. Biz tahammül ederiz, kaldırırız da, başka bir çare de buluruz, ama bu demek değildir ki her yerde, her zaman işler böyle yürür. Tabii işler böyle yürümediği zaman ağlarsınız. Başka ne yaparsınız ki! Türk jandarması nasıl sizi hazırola çeker! Ana-avrat söver, siz ise "ne güzel konuştun" dersiniz. Elinizden bundan başka bir şey gelmez.

Evet, gerçeğimizi görelim! Sokrates bile kendini tanrı sözcüğü ile büyüttü. En eski bir gariplik de şurada: Kendinizi rahat ve normal bir düzeyde tutmayı "uyum" olarak görüyorsunuz. Kendinizi savaşta da, barışta da böyle sanıyorsunuz. Sanki burnundan kıl aldırmaz tanrılarla karşı karşıyayız.

Bizim gerçeğimizde trajik olan, iki keçiyi bile güdemeyecek adamın şimdi önderlik sahasına giriyor olmasıdır. Ağzı kanlı kurtlarla dolu bir ortamda, fukara keçiler gider, çoban kalır. Kurt çobanı yemez, habire keçilere yönelir. İşte siz önderliği de böyle anlıyorsunuz. Bundan daha fazla anladığınızı sanmıyorum. Tabii her gün kendinizi çekiç örsle döverseniz, belki keçileri kurtarırsınız. Çobanlık, en eski mesleklerden biridir. Ben çobanları severim. O çobanlar, adam gibi olmanız gereken düzeyde insanlar. Bu düzeye gelmeniz çok zor. Yine de uğraşalım; uğraşmaya ve konuşmaya devam edelim. Birbirimize sorularla yönelme temelinde günümüze ulaşalım. Bu en iyisi. Bıkmadan, usanmadan sizinle uğraşalım. Belki böylelikle sizi daha iyi savaştırabiliriz. Madem ki, bunca yıldır bu savaşı böyle geliştirme cüretini gösterdik, o halde gerisini de getireceğiz. Ölmedik daha, gerisini de getireceğiz. Açıkça söylüyorum: Bu konular düşündürücü konulardır. Er meydanını, şimdiye kadar olduğundan daha iyi doldurmaya çalışacağız. Darısı başınıza! Umarım biraz savaşırsınız ve bu temelde yaşamak istersiniz.

"...Şakası yok bu işin. Gerçek yaşam yasası budur. Hazırlığınızı buna göre yapın. Nitekim kimse sizi alacakaranlıkta savaşa kaldırmıyor. Çok ısrarlı ve yoğun hazırlıklar sonucu sizlere savaş gerçeği hatırlatılıyor. Tabii aynı zamanda karşılığı da isteniyor. Kusur olsa, sizde olur. Yaşamın her alanında öyle bir iç mücadele içindeyiz ki; mücadelenin yüzde 5'i düşmana karşı yürütülüyorsa, yüzde 95'i de kendi saflarımızda yürütülüyor. Kendimizi yıkarak yeniden yapma konusunda bir savaşım veriliyor. Sağı-solu yakmadan, yıkmadan önce kendimizi yakıp yıkmalı ve yapmalıyız..."

Standart olmaktan, dolayısıyla düzenin kalıplarından kurtulamıyorsunuz. Bu nedenle çok çarpıksınız. Yüreğinizde de büyüklük yok. Eylemiyle ve diliyle ses verenler kendilerini pek dinletemediler. Nitekim bir orkestra gibi değil, sivrisinek gibi ses çıkarıyorsunuz. Benim gözlemim, izlenimim böyledir. Yani sesleriniz, sivrisineklerin saldırısını, hücumunu anımsatıyor: Kulakları tırmalayan rahatsız edici bir ses... "Tarihte şöyle olmuş; benim küçük-burjuva kurnazlığım veya köylü kurnazlığım var" biçiminde herkes kendi sıkıntılarını dayatarak sonuç alacağını sanıyor. Parti içinde sivrisinek hareketi değil, orkestra hareketi olmalı. Parti, anlayışlı sesler, nağmeler bütünlüğüdür.

Uğraşacağız. En iyisi yine savaştır. Madem ki bazıları bu işi yapmak istiyor, biz de devam ederiz. Nitekim işin yoldaşçası her gün parti içinde anlatılıyor, yaşanılıyor. Burada gerilemiş değiliz. Yeni yöntemler deneyerek daha da uğraşacağız. Yepyeni adaylarla uğraşacağız ve mutlaka tarihi gelişmelere ulaşacağız. Dönemin bize dayattığı, üretici bir yaşam değerini geliştirmek ve sürdürmektir. Sözde ve eylemde yenik düşmeyeceğiz. Karşılık vereceğiz. Birisi daha iyisini yaparsa ve bizi inandırırsa makbulümüzdür.

Elbette ki ortaçağdaki gibi bir meydan savaşı kazanamayız. Düzenli orduların görkemli zaferlerini de sağlayamayız ama, değişik bir savaş türünü geliştirebiliriz. Bu savaşı da, en az bunun kadar etkili kılacağımıza inanıyoruz. İnsan soyunun ender rastladığı bir savaş tarzını zorlayacağız. Başarmak için düşmandan daha çok sizlere yöneleceğiz. Yaşamaya hakkınız varsa yürürsünüz, yoksa bir günde düşersiniz. Bu, savaşın bir yasasıdır. Bu savaş, yaşaması gerekenle gerekmeyeni açığa çıkaran temel bir araçtır. Bizim de, bu savaşa o kadar ihtiyacımız var ki! Benim yaptığım günlük çalışma, sadece ve sadece ölmesi gereken özellik ile yaşaması gereken özelliği bir an önce ortaya çıkarmaktır: Ölmesi gerekenleri hızla öldür, yaşaması gerekenleri yaşat! Artık parola veya savaşın biçimi budur. Buna göre yerinizi sağlama alın. Bunun için çalışın.

Şakası yok bu işin. Gerçek yaşam yasası budur. Hazırlığınızı buna göre yapın. Nitekim kimse sizi alacakaranlıkta savaşa kaldırmıyor. Çok ısrarlı ve yoğun hazırlıklar sonucu sizlere savaş gerçeği hatırlatılıyor. Tabii aynı zamanda karşılığı da isteniyor. Kusur olsa, sizde olur. Yaşamın her alanında öyle bir iç mücadele içindeyiz ki; mücadelenin yüzde 5'i düşmana karşı yürütülüyorsa, yüzde 95'i de kendi saflarımızda yürütülüyor. Kendimizi yıkarak yeniden yapma konusunda bir savaşım veriliyor. Sağı-solu yakmadan, yıkmadan önce kendimizi yakıp yıkmalı ve yapmalıyız.

Sözümüz anlayana! Fakat anlamıyorsunuz. "Böyle ucuz söz söylerim", "aldatırım", "kaçarım", "kandırırım", "şikayet ederim", "namussuzluk yaparım", "kocalık yaparım", "karılık yaparım" yöntemleriyle sonuç alabilecek misiniz? Ben uyarıyorum. Anlayana, bütün PKK'lilere, bizi izleyenlere ve hatta düşmanımıza şunu hatırlatıyorum: Lütfen bunu iyi düşünelim! Savaşın neresinde yer alırsak alalım; sonuçlarını, yaptığımız işin özünü bütünüyle görerek yaklaşalım. Hesap hatası olmamalı! Bu ne kimseye yaraşır ve ne de gerçekçi olur. Sonucu belirleyen bu savaş, bin defa kahreden bir ortamdan gerçek yaşama çeken bir savaştır. En büyük haksızlığa uğrayanı hakka çekendir. Yoldan çıkarılanı doğruya çekendir. Müthiş çirkinleştirileni güzelleştirendir. Savaşın amacı budur.

Kimse başka türlü anlam biçmesin. Bu nedenle savaş için gereken çaba müthiş, yoğun ve keskin olmak zorundadır. Nitekim savaş, bilincin ve yüreğin ayaklanarak zirveye çıkmış biçimidir. Böyle yaklaşılır, böyle yaşanılır. Sonuçları da çok çetindir.

Yapacağımız değerlendirmeler gerçekliğe, savaş gerçekliğimize sizi ulaştırmaya ve daha çok da bunun önünde engel teşkil eden ne varsa kaldırmaya yöneliktir. Bunu mutlaka, hem de ertelemeksizin başarmak zorunluluğu var. Uzun süredir biz bunun temellerini oturtmaya çalıştık. Fakat buna rağmen, çeşitli sahalardan yürümeyi bilmeme ve tökezleme sıkça yaşanan durumlar oldu.

Kabul edilmesi gerekeni esas almıyorsunuz. Yürüyüşünüz yetersiz ve oldukça da çarpık. Ne istiyorsunuz? Sıradan bir ortaya atılmak bile, insana çok şey yaptırıyor. Yıllardır temel parti çizgisi altında, vurgulanan talimat ve perspektifler doğrultusunda halen sağlam bir komuta yürüyüşüne ayak uyduramayışınızı kendinize sormalısınız. Kişilik yapılanmanızda çok ciddi hastalıklar var. Devrimcileştirme çabalarına çok az gerekli karşılık veriliyor. Devrimci değerleri, mevcut kişiliğinizin bir süsü, bir elbisesi olarak kullanıyorsunuz. Temelde devrimci kişilik içinde erimiyorsunuz; devrimci değerlerle kendinizi biraz daha güçlendirmeyi esas almıyorsunuz. Bu kesinlikle yanlıştır ve başarıya götürmeyecek bir yaklaşım tarzıdır. Gidilen alanlarda, söz konusu yaklaşım kendini daha da kökleştiriyor.

Bunun nedenlerini hep kendimize soruyoruz. Belki yaptığınız çalışma tatmin etmiyor ama, geçinip gidiyorsunuz. Devrimci bir çalışma bu yönlü eksiklikleri aştırmayı hedefleyen çalışma tarzıdır. Bunun tersi, affedilemez bir kişilik pratiği olur ki, çoğunuzun yaşadığı da budur. Soruyoruz: Bu ne biçim kişilik? Bu kişiliği neden yaşıyorsunuz? Bu kişilik ne kazandırıyor size? Ruhunuzdaki, vicdanınızdaki bu sorumsuzluk, duyarsızlık niye? Anlamıyorum! Oldukça kendini koyuvermiş bir kişilik söz konusu.

Kimse böyle yaşayamaz! Nitekim bu yapıyla yaşamak mümkün değil. Oldukça kendini gizleyip, parti sistemini yanıltarak yaşayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Gaflet içindesiniz! Oysa biz, korkunç bir çabayla uğraşıyoruz. Fakat buna karşılık sizin yaklaşımınız doğru değildir. Ciddi askeri-siyasi sorunlar karşısında durumunuz planlı değildir. Güçlü olanları da gönderdik, halen sesleri-solukları çıkmıyor. Rahat koşulların olduğu yere de gönderdik, zor koşulların olduğu yere de gönderdik. Tümünün benzer özellikleri söz konusu. Çok iyi biliyorsunuz ki, yaptıklarınız dönemi kurtarmaya yetmiyor; güç veya zor durumu leyhe çevirmiyor. Halen de "varım" diyorsunuz! Bu yanılgıya götürür. Haddinden fazla iddia zayıflığı var. Hedefe ulaşmada, kazanmada tutumlar çok ölü görünüyor. Bizim önderlik tarzımıza rağmen, pratiğinizde böyle yapıyorsunuz. Bizim durumumuz öyle değil. Hayret ediyorum! Biz böyleyken, siz neden tam tersi durumda oluyorsunuz? Yani, en zor yaşama katlanıyorsunuz, zorluklara göğüs geriyorsunuz, ama PKK kişilik tarzını kabul etmiyorsunuz. Madem o kadar zorlukları yaşıyorsunuz, o zaman PKK kişilik tarzından neden yoksunsunuz? Dağınık mısınız? Bu konuda kendinizi örgütleyemediniz mi? Bu büyük hastalığı atın artık. Sizin tarzınıza bırakılsa, bu işler durur. Muazzam davranış bozukluklarınız olduğundan, boğulup gideceksiniz. Birkaç köylü ve birkaç esnaf kurnazlığı belki bir şeyler alıp götürür, ama büyük bir kısmı yerle bir olup gider. Mevcut durumlarınızı göz önüne getirdiğimizde, bu böyledir. Yılların ihmalkarlığını yaşıyorsunuz. Bu yıllara, devrimcilikten başka bir şeyler de sokuşturmanız çok kötü...

Sözümona bazıları eğitim devrelerinden mezun oldu. Fakat sahtekarca, ikiyüzlüce bir kişilik kurarak... Tabii bu iyi olmadı. Niye özlü olmuyorsunuz? Neden ufak bir monte ile yetiniyorsunuz? Büyük bir yanlışlık! Bir elbise değiştirir gibi bizden aldıklarınızla yetiniyorsunuz. Sorun; sabır, zemin ve zaman meselesi değil. Zaten eğitim sahalarını, mücadele alanlarını buna göre ayarlıyoruz. Nitekim sorunun da bu olmadığı ortaya çıkıyor. Aslında düzenin yontuğu kişilikler var. Yine düzenin her bakımdan esir aldığı, kolunu-kanadını kırdığı, duyusunu-beynini kendine göre defalarca biçimlendirdiği kişiliklerle karşı karşıyayız. Beşikten günümüze kadar sanıldığından daha fazla sizi böyle yetiştirdiler. Bu, çok

Devamı 22. sayfada